

เรื่อง เดือนหนาว

ภาพปก Froth

เรื่อง กานต์สินี แสงทอง

ภาพปก Forth

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑

ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่ปรึกษา อ.อนุสรณ์ ดีไหว้

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.เอส.เอส.กรุ๊ป (สำนักงานใหญ่) ๓/๑๔๑-๒

หมู่ ๕ ถนนหทัยราษฎร์ แขวงสามวาตะวันตก เขตคลองสามวา

กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐

ปิดฝุ่นนิทานเก่า เล่าเป็นเรื่องราวใหม่

หลายๆ คนคงรู้จักนิทานไทยเรื่อง 'หลวิชัยดาวิ' เรื่องราวของพี่น้องต่างสายพันธ์ที่รักใคร่กลมเกลียวและคอยช่วยเหลือกันฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ นานา แต่จะเป็นอย่างไร หากนำเรื่องราวของทั้งคู่มาปิดฝุ่นและเล่าใหม่ นำกลิ่นอายและตัวละครจากนิทานไทยมาดัดแปลง แต่งเติมเรื่องราวให้น่าสนใจ นำไฮเวทมาผสมผสานกับมิติภาพ, ความลึกซึ้ง และเรื่องเหนือจินตนาการ

เรื่องราวบทใหม่ของพวกเขาจะเป็นอย่างไร ลองพลิกหน้าถัดไป และเข้าสู่โลกอีกใบไปพร้อมๆ กัน

แต่เพื่อนรวมทางในดินแดนไสยเวท
และแต่คนแปลกหน้า ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวนี้ให้เราฟัง

คลื่นระลอกใหม่ จะพัดพาไปไหนใด ไม่มีใครรู้
คลื่นระลอกใหม่ จะนำพาสิ่งใด ไม่มีใครรู้
คลื่นระลอกใหม่ จะยังยืนเพียงใด ไม่มีใครรู้
แต่คลื่นระลอกใหม่ จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
คลื่นระลอกใหม่ จะเผยให้เห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ใต้ผิวน้ำ
คลื่นระลอกใหม่ จะชะล้างสิ่งโสภณจนหมดสิ้น
หรือคลื่นระลอกใหม่ จะชะโลมพื้นดินด้วยความสิ้นหวัง

เดือนหนาว

โถงทางเดินที่ถูกปกคลุมด้วยความมืด แสงไฟสลัวถูกจุดขึ้นที่ละดวง ทีละดวง เสียงรอนเก้าอี้หนึ่งบดพื้นดังมาจากที่ไกลๆ จังหวะก้าวเท้าสม่ำเสมอและหนักแน่นบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเจ้าของฝีเท้าเป็นคนที่มั่นใจในตัวเอง ชายคนหนึ่งกำลังมุ่งหน้าไปที่โหนดสักแห่ง สีหน้าของเขาเรียบ เช่นเดียวกับคนที่เดินอยู่ด้านหลังเขา

เสียงฝีเท้าหยุดลงหน้าห้องๆ หนึ่ง

เสียงทุ้มกังวานเอ่ยกับคู่สนทนาโดยที่ยังไม่เปิดประตูห้อง

“มีเรื่องที่คุณควรรู้” เมื่อพูดจบ เขาก็หันไปมองหน้าคู่สนทนา เพื่อให้มั่นใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจฟังสิ่งที่เขาจะพูด “ถ้าคุณไม่ตั้งใจฟังให้ดี คุณอาจจะพลาดเรื่องราวสำคัญ” อีกฝ่ายหยุดพูดครู่หนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “ผมจะพูดเพียงครั้งเดียว ไม่พูดซ้ำและไม่อนุญาตให้คุณพูดแทรก เพราะเวลาของเราเหลือน้อยเต็มที”

เมื่อพูดจบเขาก็ค่อยเอื้อมมือไปเปิดห้องๆ นั้น จุดดวงไฟดวงเล็กๆ แล้วเดินเข้าไปในห้อง

“คุณคงเคยคิดว่าคุณเป็นเพียงเบี้ยธรรมดาในกระดานหมากนี้ผิดแล้ว คุณคือราชาของเกมนี้ แต่คุณไม่ใช่คนกุมชะตาเรื่องนี้หรอก คนที่เป็นผู้กุมชะตาคือผมต่างหาก เพราะผมรู้ในสิ่งที่คุณไม่รู้” เมื่อพูดถึงตรงนี้ ชายคนนั้นก็หยุดฝีเท้าแล้วหันมาประจันหน้ากับคู่สนทนา

“สิ่งที่ผมต้องการจากคุณคือข้อตกลง คุณต้องตั้งใจฟังดีๆ และไม่ตัดสินจนกว่าผมจะเล่าจบ”

ดวงตาของคู่สนทนาฉายแววไม่พอใจเล็กน้อย แต่ไม่ได้แย้งอะไรออกไป ชายปริศนาจึงพูดต่อ “ถ้าคุณทำไม่ได้ก็เดินออกจากห้องนี้ไป แต่ถ้าคุณจะอยู่ ให้จำไว้ว่านี่เป็นการตัดสินใจของคุณเอง”

“...”

“คุณจะสร้างทำเป็นไม่เคยได้ยินเรื่องนี้ก็ได้ แต่ผมเชื่อว่าเรื่องที่ผมกำลังพูด คงจะตามหลอกหลอนคุณไปตลอดกาล” เขามองคู่สนทนาด้วยแววตาจริงจัง

“สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนี้ คุณคือคนตัดสินใจ”

๑

ความบังเอิญและพรหมลิขิต

ความบังเอิญ

พรหมลิขิต

ทั้งสองสิ่งนี้ จะว่าคล้ายกันก็คล้ายกัน แต่หากคิดดีๆ จะพบว่า ทั้งสองสิ่งต่างกันอย่างสิ้นเชิง

ความบังเอิญ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างเหนือความคาดหมายและไม่อาจควบคุมได้ ส่วนพรหมลิขิต หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดจากอำนาจบางอย่าง แต่คงพูดได้ยากว่า “อำนาจ” นั้น คือสิ่งใด บางที อำนาจนั้นอาจเป็นเพียงความตั้งใจของคนบางคนก็ได้

ดังนั้นหากจะพูดว่าพรหมลิขิตคือความตั้งใจของใครบางคนที่ส่งผลต่อใครอีกคนก็คงไม่ผิดนัก เพียงแต่สุดท้ายเราก็ไม่สามารถบอกได้ว่าเหตุการณ์ใดเป็นเรื่องบังเอิญ และเหตุการณ์ใดเป็นเรื่องตั้งใจ

หลและวี คือ เด็กชายสองคนที่เกิดมาท่ามกลางเรื่องบังเอิญมากมาย เรื่องบังเอิญแรก คือ พวกเขาถูกผู้ให้กำเนิดทิ้งในวันเดียวกัน ทั้งยังทิ้งไว้ในที่เดียวกันอีกด้วย

เรื่องบังเอิญต่อมาคือเมื่ออายุสิบปีพวกเขาป่วยหนักจนเกือบเสียชีวิต และจนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่า สาเหตุของอาการป่วยนั้นคืออะไร

และวันนี้ วันเกิดอายุครบสิบหกปีของทั้งสองคน พวกเขาได้รับจึรูปดาบสั้นจากแม่บุญธรรมผู้เป็นคนเลี้ยงพวกเขาในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า

แต่จึสั้นนั้นไม่น่าประหลาดใจเท่าคำพูดของแม่บุญธรรม “ถ้าอยากรู้ว่าตัวเองเป็นใครก็ลองไปสืบหาที่โรงเรียนดักคิลลา” แม่บุญธรรมพูดไว้เพียงเท่านั้นแล้วเดินจากไปโดยไม่อธิบายอะไรอีก

วินาทีนั้นเด็กหนุ่มทั้งสองเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองว่า ทุกอย่างที่ เขาเผชิญมาจนถึงตอนนี้ เป็นเรื่องบังเอิญที่เกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้ง หรือแท้จริงแล้วเรื่องราวทั้งหมดเป็นความตั้งใจของใครบางคนกันแน่

เดือนหนาว

เพื่อค้นหาคำตอบของคำถามนั้น หลและวีจึงมุ่งหน้าสู่โรงเรียน
ตักศิลา

โรงเรียนขึ้นชื่อแห่งเมืองอศิราห์

รถคันหนึ่งแล่นออกจากเมืองไอรินซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ ทางเหนือ
แล้วมุ่งตรงไปยังทิศตะวันออก ผ่านเมืองอันเจียบสงบที่พื้นดินปกคลุม
ด้วยทุ่งหญ้าเขียวขจี แต่เมื่อเคลื่อนตัวไปครู่หนึ่ง ทุ่งหญ้าสีเขียวก็เริ่มถูก
แทนด้วยตึกงามและอาคารสูงใหญ่ ถนนทั้งสองสายมีแต่รถยนต์ ทุกคันต่าง
สัญจรไปมาอย่างเร่งรีบ เมืองนี้คือเมืองอศิราห์ มหานครที่เจริญกว่าเมือง
ไหนๆ

รถคันเดิมวิ่งลัดเลาะไปตามถนนเส้นต่างๆ จนเข้าสู่ชาน
เมืองอศิราห์ บริเวณนี้นับว่ามีอาคารบางตากว่าในเมืองมาก แต่ยังมี
อาคารหลังหนึ่งที่ตั้งตระหง่าน โดดเด่นกว่าอาคารไหนๆ และอาคารนั้น
คืออาคารของโรงเรียนตักศิลา

รถจอดหน้าอาคารๆ หนึ่ง เด็กหนุ่มสองคนในชุดนักเรียนก้าวลง
จากรถ ทั้งสองคนหันมามองหน้ากันเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไปในอาคาร
นั้น

ภายในอาคารชั้นแรกเป็นห้องโถงกว้าง บรรดานักเรียนมากหน้าหลายตาต่างเครื่องแบบและนั่งกระจายอยู่ทั่วห้องโถง ด้านขวามีห้องขนาดใหญ่ห้องหนึ่ง ดูแล้วคงเป็นห้องสัมภาษณ์สำหรับผู้ผ่านรอบแบบทดสอบแล้ว

หลและวีเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

“คนเยอะกว่าที่คิดแฮะ” หลพึมพำออกมาหลังจากเหลียวมองรอบๆ ตัว เขารู้ว่าโรงเรียนแห่งนี้มีชื่อเสียงมาก แต่ไม่คิดว่าจะมีคนผ่านเข้ารอบสอบคัดเลือกมากขนาดนี้ แต่ที่เหนือความคาดหมายยิ่งกว่านั้นคือการที่ตนก็เป็นหนึ่งในนั้น

หากว่ากันตามตรงแล้ว หลคิดว่าตนเองไม่ใช่คนที่มีความสามารถด้านการเรียนดีเลิศขนาดนั้น แต่เป็นวีต่างหากที่เรียนเก่งมาแต่ไหนแต่ไร

“ไปหาที่นั่งกันเถอะ เดี่ยวสักพักเขาคงเรียกชื่อแล้ว” วีพูดก่อนจะเดินนำหลไปนั่งโต๊ะที่ตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้อง

“วี นายคิดว่าที่แม่บุญธรรมพูดหมายความว่ายังไงกันแน่”

คำถามของหลทำให้วีหันมามองหน้าเพื่อนที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่จำความได้ “บางทีพ่อแม่ของเราคงทำงานอยู่ที่นั่นมั้ง”

เดือนหนาว

“แต่ฉันสงสัยจริงใจว่าคำตอบมันจะไม่ง่ายแบบนั้น” หลพุดพลาง
ทำหน้าบูด นั่นทำให้หัวเราะออกมาเบาๆ

“เดี๋ยวเราก็คงรู้”

“ขอโทษนะครับ” ขณะที่ทั้งสองกันกำลังพูดคุยกันเรื่อยเปื่อย
เสียงของใครบางคนก็ดังแทรกขึ้น

เมื่อทั้งสองหันไปมองก็พบเด็กหนุ่มร่างสูงท่าทางเรียบร้อย
คนหนึ่ง “ขอผมนั่งตรงนี้ได้ไหมครับ” เด็กหนุ่มคนนั้นถามอย่าง
เกรงใจ

“ได้สิ” วิตตอบพลางขยับที่นั่งข้างตัวให้เพียงพอสำหรับอีกคน

“ขอบคุณครับ” เด็กหนุ่มก้มหัวเป็นเชิงขอบคุณก่อนจะหลุดตัว
นั่งลงบนเก้าอี้ เขาส่งยิ้มน้อยๆ ก่อนจะหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาอ่าน

“ชอบอ่านหนังสือเหรอ” วิเป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนา

“ความจริงแค่อ่านฆ่าเวลาเท่านั้นแหละครับ”

“แล้วนั้นหนังสือเกี่ยวกับอะไรล่ะ หนังสือเรียนเหรอ” หลถามต่อ

“อ้อ เป็นหนังสือเกี่ยวกับการถอดรหัสครับ”

“ถอดรหัส” หลพุดซ้ำคำของอีกฝ่ายราวกับไม่เข้าใจคำตอบ

เมื่อเห็นท่าทางแบบนั้น เด็กหนุ่มจึงอธิบายเพิ่ม “ครับ น่าสนใจ
ดีนะครับ รหัสพวกนี้อาจมาในรูปแบบของข้อความหรือเสียง ทุกคน

เข้าถึงได้ แต่มีแค่คนที่ถอดรหัสถูกต้องเท่านั้นถึงจะเข้าใจว่าผู้ส่งต้องการสื่ออะไร”

“ถ้าอย่างนั้นรหัสอะไรนั้นก็ไม่ต้องต่างจากคนเลยไม่ใช่หรือไง” หลพุดแทรกทันทีที่อีกฝ่ายพุดจบ นั่นทำให้เด็กหนุ่มขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ “ฉันหมายความว่ารหัสนั้นเหมือนสิ่งที่คนพุดออกมานั้นแหละ”

“หล” วิเรียกชื่อเพื่อนเป็นเชิงปราม แต่หลกลับหันมามองวีแล้วพุดต่อ

“หรือไม่จริงล่ะ คนเราชอบพุดอ้อมค้อม ไม่พุดสิ่งที่ตัวเองต้องการออกมาตรงๆ ไม่รู้จะเกรงใจอะไรหนักหนา แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็หวังให้คนอื่นเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการจะสื่อ แบบนั้นก็นับเป็นรหัสลับเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

คำตอบของหลเรียกรอยยิ้มจากเด็กหนุ่ม “คุณดูเหมาะกับเรื่องแบบนี้ดีนะครับ”

ยังไม่ทันที่หลจะเอ่ยปากเถียง เสียงประกาศก็ดังมาจากลำโพง “เชิญ จันทรา พนาเกศริน ที่ห้องสัมมนาฯค่ะ”

“ผมต้องไปแล้วครับ แล้วเจอกันที่ห้องเรียนนะครับ” จันทราพุดขณะลุกขึ้นยืน

“ชื่อจันทราสินะ” วิพิมพ์

เดือนหนาว

“ดูเขามันใจมากเลยนะว่าพวกเราจะผ่านสัมภาษณ์” หลพลุด
พลางยิ้มใหญ่

วีส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ ก่อนจะมองหน้าหล “หล
บางครั้งที่คนเราพูดอ้อมค้อมก็เพราะเกรงใจหรอกละ”

หลังจากวันสอบสัมภาษณ์ก็ผ่านมาเกือบสองเดือนแล้ว
หลและวีได้เป็นนักเรียนโรงเรียนตักศิลาเต็มตัว เรื่องนี้ทำให้หล
ประหลาดใจไม่น้อย แต่ที่ประหลาดใจกว่านั้นคือทั้งสองคนได้รับคัดเลือก
ให้เรียนในห้องเรียนพิเศษซึ่งมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะได้รับคัดเลือก

เด็กหนุ่มทั้งสองจำว่า คำถามวันสอบสัมภาษณ์แทบไม่มีอะไร
พิเศษ เมื่อเข้าไปในห้องก็พบผู้ชายสวมแว่นคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้
ด้านขวาของเขามีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ แต่ผู้หญิงคนนั้นออกจะประหลาด
เสียหน่อย เพราะนอกจากจะไม่ถามคำถามหรือจดเอกสารแล้ว เธอยัง
เอาแต่จ้องคนที่สอบสัมภาษณ์ราวกับกำลังหาอะไรสักอย่าง

และเมื่อเปิดเทอม หลและวีก็รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นต้องการหาอะไร
ในตัวผู้สอบสัมภาษณ์

ความจริงที่ทั้งคู่ได้รู้ทำให้พวกเขาออกไปพักใหญ่ เหตุการณ์
วันนี้ยังฉายชัดอยู่บนความทรงจำของทั้งสอง...

วันนั้นเด็กหนุ่มทั้งสองและเพื่อนนักเรียนร่วมห้องต่างรวมตัวกันอยู่ในห้องเรียนเพื่อรอคุณครูที่ปรึกษา หนึ่งในห้องเรียนนั้นมีนักเรียนชื่อ ‘จันทรา’ เด็กหนุ่มที่หล่อและวิเศษตอนสอบสัมภาษณ์อยู่ด้วย ทั้งสามทักทายกันเล็กน้อยก่อนที่จะแยกไปนั่งประจำที่ของตัวเอง

หลังจากรออยู่สักพักหนึ่งก็มีคนเปิดประตูเข้ามา คนๆ นั้นไม่ใช่คุณครูประจำชั้น แต่กลับเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน

“ยินดีต้อนรับพวกเธอทุกคนสู่ห้องเรียนพิเศษของโรงเรียนดักศิลา” ผู้อำนวยการกล่าวทักทาย ก่อนจะเรียกผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาเมื่อเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้น หลและวีก็จำหน้าเธอได้ทันที เธอคือผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ ผู้สัมภาษณ์นั่นเอง “เฮลละ จากนี้ผมจะให้คุณสลิลอธิบายเรื่องราวทั้งหมด” เมื่อพูดจบ ผู้อำนวยการก็เดินไปยังมุมหนึ่งของห้องเพื่อเฝ้าดูปฏิกิริยาของนักเรียน

“เรื่องที่จะพูดต่อไปนี้ บางคนอาจรู้แล้ว แต่บางคนอาจจะยังไม่รู้” เธอเว้นจังหวะไปครู่หนึ่ง “พวกเธอมีไสยเวทในตัว” สิ้นคำพูดของหญิงสาวทั้งห้องก็ตกอยู่ในความเงิบงัน กระทั่งใครบางคนหลุดคำออกมา

คุณสลิลปรายตามองเด็กนักเรียนที่หัวเราะราวกับเพิ่งได้ฟังเรื่องตลก จากนั้นเธอก็ขยับแว่นแว่นไปยังนักเรียนคนที่ยังหัวเราะไม่หยุด

เดือนหนาว

เพียงชั่วพริบตาครอบกายนักเรียนคนนั้นก็ถูกกล่องสี่เหลี่ยมใสครอบไว้ แล้วกล่องก็ค่อยๆ ลอยขึ้น

ภาพตรงหน้าทำให้นักเรียนบางคนส่งเสียงร้องออกมา บางคนนั่งนิ่งไม่กล้าขยับตัว ขณะนี้บางคนมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉยๆ รวากับไม่ใช่เรื่องน่าตกใจ

ครูใหญ่ที่อยู่มุมห้องยิ้มให้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจะส่งสัญญาณให้ทุกคนในห้องเงียบ ซึ่งทุกคนก็ยอมทำตามแต่โดยดี จากนั้นคุณสลิลก็เริ่มพูดต่อ

“นานมาแล้ว ที่เราได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติ ผ่านนิทาน ตำนาน และเรื่องเล่า ถึงอย่างนั้น มนุษย์ก็มักปฏิเสธสิ่งที่ไม่เคยเห็นด้วยตา ไม่เคยสัมผัสด้วยตนเอง ครั้นเมื่อสิ่งนั้นมาอยู่ตรงหน้า กลับไม่รู้ตัว คิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญ และคิดเอาเองว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงจินตนาการ” เธอพูดพลางเริ่มเดินไปรอบๆ ห้องเรียน

“แต่ว่าบนโลกนี้มีสิ่งๆ ที่เรียกว่าไสยเวทอยู่ มันคือพลังวิเศษที่น้อยคนนักจะมีสิทธิ์ครอบครอง พลังวิเศษนี้ถูกแบ่งแยกเป็นสองประเภท นั่นคือไสยเวทขาวและไสยเวทดำ” ขณะกำลังฟังคุณสลิล นักเรียนหลายคนต่างรู้สึกว่เรื่องราวนี้ดูเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อ แต่เมื่อหันไปเห็นเพื่อนที่ถูกขังไว้ในกล่องที่ลอยอยู่กลางอากาศก็หาทางปฏิเสธความจริงนี้ไม่ได้

“ไสยเวทขาวเป็นพลังวิเศษที่มีต้นกำเนิดมาจากร่างกาย ผู้ครอบครองพลัง พวกเขาสามารถเปลี่ยนพลังวิเศษภายในร่างกายให้กลายเป็นอาวุธหรือกลุ่มพลังได้ ส่วนไสยเวทดำเป็นไสยเวทที่เกิดจากการรวบรวมธาตุพลังจากภายนอก ผู้ใช้ไสยเวทดำจำเป็นต้องมีสื่อกลางหรือวัตถุที่จะบรรจุพลังของตนเองลงไป แล้วจึงเปลี่ยนวัตถุนั้นให้กลายเป็นอาวุธหรือพลังโจมตี ไสยเวททั้งสองมีข้อดีและข้อเสียต่างกันแต่ผู้ที่ใช้ไสยเวทขาวได้ จะใช้ไสยเวทดำไม่ได้ และในทางกลับกันผู้ถือครองไสยเวทดำ จะใช้ไสยเวทขาวไม่ได้”

“พวกเธอคือคนที่ถือครองไสยเวทขาว ไสยเวทนี้ทำให้ผู้ถือครองมีพลังเหนือกว่าคนอื่น แต่ขณะเดียวกันไสยเวทก็สามารถนำหายนะมาสู่ผู้ครอบครองได้เช่นกัน และนั่นคือเหตุผลที่พวกเธอต้องมาอยู่ที่นี้ พวกเธอต้องควบคุมพลังเหล่านั้นให้ได้ ก่อนที่พวกมันจะควบคุมเธอ”

ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่อยู่ในห้องนี้จึงต้องอยู่ที่โรงเรียนนี้ต่อไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะไม่มีใครบอกได้ว่าหากเดินออกจากโรงเรียนนี้ไป จุดจบของพวกเขาคือเป็นอย่างไร

หลังจากวันนั้นหลและวิกก็เข้าเรียนที่โรงเรียนตักศิลาได้ระยะหนึ่งแล้ว ยิ่งพวกเขาได้รู้เรื่องเกี่ยวกับไสยเวทมากเท่าไร คำถามเกี่ยวกับพ่อและแม่ของพวกเขาก็ยิ่งเพิ่มขึ้นมา

เดือนหนาว

พ่อแม่ของพวกเขาเกี่ยวข้องกับโรงเรียนนี้

พ่อแม่ของพวกเขามีพลังไสยเวทหรือเป็นเพียงนักเรียนธรรมดา

แล้วแม่บุญธรรมรู้เรื่องพวกนี้มากน้อยแค่ไหน

แต่ยิ่งพยายามคิด ก็ยังมีคำถามตามมาอีกมากมาย

การเรียนการสอนในห้องเรียนพิเศษ นอกจากจะมีการสอนเหมือนโรงเรียนทั่วไปแล้ว ยังมีการสอนควบคุมพลังไสยเวทในร่างกาย ซึ่งเริ่มต้นจากสิ่งพื้นฐานอย่างการออกกำลังกายและการทำสมาธิ แม้ดูเหมือนจะเป็นเรื่องทั่วไปแต่นั้นทำให้นักเรียนสัมผัสถึงไสยเวทในร่างกายตนได้ดีกว่าแต่ก่อน

เมื่อเรียนรู้ว่าเกี่ยวกับไสยเวทในร่างกายแล้ว จากนั้นจึงเรียนรู้การเรียกพลังนั้นออกมาและควบคุมมันให้ได้ แต่เมื่อมาถึงตรงนี้การเรียนการสอนก็ยังซับซ้อนกว่าเดิมเพราะแต่ละคนมีพลังแตกต่างกันออกไป จึงมีวิธีควบคุมและวิธีใช้ไม่เหมือนกัน

หล สามารถเปลี่ยนพลังเป็นอาวุธปลายเรียวแหลมคล้ายดาบสองคมเล่มเล็กประดับอยู่บนปลายนิ้ว ระยะเวลาโจมตีประมาณหนึ่งเมตร อาวุธนั้นเปรียบสิ่งทรงเล็ดแหลมคมของเสือที่ใช้โจมตีศัตรู

วี สามารถใช้พลังพิเศษเสริมพลังทางกายภาพของตนเอง รูปแบบพลังคล้ายเกราะที่ห่อหุ้มร่างกาย สามารถป้องกันการโจมตีได้

ทั้งทางกายภาพและทางไสยเวท ในขณะที่เดียวกันก็ยังใช้เกราะนั้นเป็นตัว
ช่วยในการโจมตีศัตรูได้อีกด้วย

ตอนนี้ทุกคนในห้องต่างก็รู้ความสามารถของตนเองและ
พยายามควบคุมพลังเหล่านั้น

เว้นแต่ จันทรา

จันทราเป็นเพียงคนเดียวในห้องเรียนพิเศษที่ยังไม่พบว่าตนมี
ความสามารถอะไรกันแน่

แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า เมื่อหลายสิบปีก่อนก็มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น
เหมือนกัน

เดือนหนาว

ความบังเอิญ

พรหมลิขิต

ทั้งสองอย่างนี้ต่างกันมากทีเดียว แต่ในขณะที่เดียวกันก็แยกขาดจากกันได้ยาก หลายคนมักมองว่าหากเราเจอกับใครสักคนหนึ่งโดยไม่ได้คาดหมาย นั่นคือเรื่องบังเอิญ แต่ถ้าหากบังเอิญเจอกันหลายๆ ครั้งเข้า อาจจะเปลี่ยนมุมมองว่าการได้พบกับคนๆ นั้นเป็นพรหมลิขิต

ราวกับว่า หากเกิดเรื่องบังเอิญขึ้นหลายๆ ครั้ง เรื่องบังเอิญนั้นมักจะถูกมองว่าเป็นพรหมลิขิต

แต่ผมกลับคิดว่า ไม่ว่าจะเรื่องบังเอิญจะเกิดขึ้นสักกี่ครั้ง เรื่องบังเอิญก็ยังคงเป็นเรื่องบังเอิญอยู่ดี

เรื่องที่ผมจะเล่าต่อไปนี่ คือ เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหลายสิบปีก่อน

มันเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ชีวิตผมเปลี่ยนไปตลอดกาล

และเหตุการณ์นี้ทำให้ผมตั้งคำถามกับตัวเองว่า “หรือว่าพรหมลิขิตจะมีจริง”

ผมยังจำได้ดี

วันนั้นเป็นเช้าที่ฝนตกโปรยปราย ผมและเพื่อนๆ ในห้องต่างนั่งประจำที่ตามปกติ ไม่นานนักคุณครูประจำชั้นก็เดินเข้ามา “อาจจะ

กะทันหันไปสักหน่อย แต่วันนั้นจะมีเพื่อนมาร่วมห้องกับพวกคุณ” คำพูดของคุณครูทำให้ทุกคนนิ่งเงียบ พวกเราต่างรู้ว่าห้องเรียนนี้ไม่ใช่ห้องเรียนธรรมดา และนักเรียนในห้องเรียนก็ไม่ใช่นักเรียนธรรมดา

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องแปลกกับการมีใครสักคนย้ายเข้ามาเรียนกลางคัน

เมื่อสิ้นเสียงของคุณครู ผมก็ได้เห็นใบหน้าของ “นักเรียนใหม่” แต่เรื่องน่าแปลกใจยังไม่จบเท่านั้น เพราะนักเรียนใหม่มีถึงสองคนด้วยกัน คนหนึ่งเป็นผู้ชาย ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นผู้หญิง

เด็กสาวกล่าวทักทาย ก่อนจะแนะนำตัวว่าตนเองชื่อ อลิยา ส่วนเด็กหนุ่มอีกคนเป็นน้องชายต่างแม่ของเธอที่มีชื่อว่า อามันต์

แม้จะมีหลายเรื่องให้แคลงใจ แต่เมื่ออยู่ร่วมกันได้ไม่นาน อลิยาและ อามันต์ ก็เข้ากับเพื่อนในห้องได้เป็นอย่างดี แต่ก็ไม่ใช่กับทุกคนหรอก ยังมีอีกหลายคนในห้องที่มักหาทางกลั่นแกล้งอลิยาและอามันต์

เพราะอะไรนะเธอ

เพราะว่าทั้งสองคนนั้นแตกต่างจากคนอื่น

เพราะทั้งสองคนนั้นยังไม่พบว่าความสามารถของตนเองคือ

อะไร

เดือนหนาว

แล้วเรื่องนี้ก็เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด ไม่ใช่เพียงเรื่อง
ของผม แต่รวมถึงเรื่องราวของเด็กหนุ่มทั้งสองคน

เรื่องราวของหลและวี

๒

เรื่องไม่คาดฝัน

เรื่องไม่คาดฝัน ในเวลาที่คาดไม่ถึงและสถานที่ที่ไม่คาดคิด มักเป็นจุดเริ่มต้นสู่เส้นทางการผจญภัยบทใหม่

เป็นเวลากว่าหนึ่งเดือนที่นักเรียนผู้มีสายแวทขาวได้เข้าศึกษาที่โรงเรียนตักศิลา

“ต่อให้เป็นนักเรียนสายเวท เราก็ยังหนีบทเรียนพวกนี้ไม่พ้นสินะ” หลพุดพลางปิดหน้าต่างโปรแกรมคำนวณเลขบนจอคอมพิวเตอร์ จากนั้นจึงเอนตัวฟังพนักเก้าอี้ด้วยท่าที่อ่อนแรง ดวงตาสีเพลิงมองเพดานอย่างเลือนลอย

วิชานี้เป็นวิชาสุดท้ายของวัน คงไม่แปลกหากหลจะรู้สึกอ้างาจากการเรียน

เดือนหนาว

“วีมองเพื่อนของตนก่อนจะส่งเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ “สำหรับโลกภายนอก เราเป็นแค่เด็กนักเรียนธรรมดานี่นา”

เมื่อได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย หลีกก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วยึดตัวตรงเพื่อไล่ความเหนื่อยล้าออกจากร่างกาย ขณะเดียวกันจันทร์ก็เดินตรงมาทางเด็กหนุ่มทั้งสองคน

“วันนี้ไปอ่านตำรากันไหม”

คำถามของจันทร์ทำให้หลีกหันไปมองหน้าวีเล็กน้อย รวากับไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องไปอ่านตำราด้วย

ส่วนวิกก็พยักหน้าให้จันทร์ “เราก็จะไปอ่านเหมือนกัน” เมื่อตอบคำถามจันทร์เรียบร้อย วิกก็หันไปมองเด็กหนุ่มผมแดงที่กำลังเอาคางเกยพนักพิงเก้าอี้พร้อมกับมองมาทางตน

“อาทิศย์หน้าเราต้องทดสอบการควบคุมไสยเวทไง จำไม่ได้หรือ”

นอกจากการฝึกร่างกายเพื่อเรียนรู้การควบคุมพลังพิเศษแล้วยังมีการเรียนรู้จากตำราเพื่อศึกษากการใช้ไสยเวทในรูปแบบต่างๆ ซึ่งตำราไสยเวทเหล่านี้บางตำราต้องเป็นผู้ใช้ไสยเวทระดับสูงจึงจะแตะต้องได้เพราะตำราบางเล่มอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ใช้หรือ

ในทางตรงข้าม ตำรานั้นอาจเป็นชนวนให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่น และเพื่อป้องกันกรเข้าถึงตำราเหล่านั้นจึงมีกลไกป้องกันไม่ให้นักเรียนแต่ละต้องตำราไสยเวทระดับสูง

หลกรอกตารอบหนึ่ง “ทดสอบอาทิศย์หน้าไม่ใช่หเรอ ทำไม่รีบอ่านนักละ”

“เตรียมตัวล่วงหน้าก็ไม่เสียหายนี่ ไปกันเถอะ” วิลุกจากแก้วอิแล้วจุดให้หลกตาม หลจึงต้องตามวีและจันทร์ไปห้องเก็บตำราอย่างเสียไม่ได้

ทั้งสามเดินออกจากห้องสืบค้น ซึ่งตั้งอยู่ในหอสมุดชั้นหนึ่งจากนั้นจึงเดินตรงไปยังลิฟต์ แล้วมุ่งไปยังชั้นหก ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องหนังสือสำหรับเด็ก ซึ่งภายในยังคงไร้ผู้คนอย่างเช่นทุกวัน

ห้องหนังสือสำหรับเด็กที่หอสมุดโรงเรียนตักศิลาเป็นห้องที่มีหนังสือสำหรับเด็กมากมายหลายวัยและหลายภาษา ซึ่งเปิดให้นักเรียนธรรมดาเข้าไปด้านในได้ตอนพักกลางวัน แต่มีข้อแม้ว่าห้ามนำอาหารและเครื่องดื่มเข้าไปรับประทานด้านในห้อง รวมถึงห้ามใช้ห้องหนังสือสำหรับเด็กเป็นที่นอนหลับพักผ่อน ดังนั้นจึงไม่ค่อยมีใครแวะเวียนเข้ามาให้ห้องนี้มากนัก

เดือนหนาว

แต่แท้จริงแล้ว ห้องนี้ไม่ได้เป็นเพียงห้องเก็บหนังสือสำหรับเด็ก
อย่างที่ทุกคนเข้าใจ

มุขขวาของห้องหนังสือสำหรับเด็กเป็นพื้นที่ยกสูงคล้ายเวที
ขนาดย่อม แต่แท้จริงแล้วด้านหลังเวทีนั้นเป็นประตูไปสู่ห้องเก็บตำรา
ซึ่งมีเพียงนักเรียนห้องเรียนพิเศษและผู้เกี่ยวข้องเท่านั้นที่สามารถเข้าไป
ได้

เด็กหนุ่มทั้งสามทาบมือลงบนผนังด้านหลังเวที วงเวทสีเงิน
ปรากฏบนฝ่ามือของทั้งสามแล้วประตูบานหนึ่งก็ปรากฏบนผนัง
ด้านในสุด

จันทร์เดินเข้าไปในห้องเป็นคนแรก ก่อนที่หลและวีจะตาม
เข้าไป

ภายในห้องตำรา มีโต๊ะยาวสำหรับอ่านหนังสือวางอยู่กลางห้อง
ชั้นวางหนังสือที่ทำจากไม้เปลือยสูงจรดเพดานเรียงเต็มผนังห้องด้านซ้าย
และขวา มีเพียงผนังด้านหนึ่งที่ประดับด้วยชั้นหนังสือที่ทำจากหินอ่อน
ซึ่งชั้นหนังสือนี้เป็นชั้นสำหรับเก็บตำราเวทย์ระดับสูง

“สวัสดิ์ศรีศรีผู้อำนวยการ” เสียงของจันทร์เรียกให้หลและวิมอง
ไปยังทิศทางที่จันทร์มอง พวกเขาเห็นผู้อำนวยการยื่นพลิกหนังสือเล่ม
หนึ่งอยู่ด้านหน้าชั้นวางหนังสือ

เมื่อเห็นชายผู้ภูมิฐานยืนอยู่ตรงนั้น หลและวิกิทำความเคารพ
ทันที

ผู้อำนวยการหรือคุณธาวิตเป็นผู้อำนวยการของโรงเรียน
ตักศิลา เขามีหน้าที่ดูแลทั้งนักเรียนธรรมดาและนักเรียนไสยเวท รวมถึง
เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในกลุ่มไสยเวทขาวด้วย

ต้นตระกูลของคุณธาวิตเป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนตักศิลาและ
ปกครองผู้มีพลังไสยเวทขาวมาเป็นเวลาช้านาน เขาจึงได้รับการยอมรับ
และความเคารพจากกลุ่มไสยเวทขาว ในขณะเดียวกันเขาก็ทำหน้าที่
ผู้อำนวยการได้อย่างยอดเยี่ยมจนโรงเรียนตักศิลากลายเป็นโรงเรียน
ในฝันของเด็กหลายๆ คน

“ยังไม่กลับบ้านกันหรือ” ผู้อำนวยการทักทายพร้อมรอยยิ้ม

“ครับ เพิ่งเลิกเรียนนะครับ พวกผมเลยมาอ่านตำราสักหน่อย”

จันทร์ตอบอย่างสุภาพ

“เรียนกับเนวินใช่ไหม” ผู้อำนวยการถามต่อ

เดือนหนาว

“ครับ” จันทรืตอบพร้อมพยักหน้าเล็กน้อย

อาจารย์เนวินเป็นรองผู้อำนวยการของโรงเรียนแห่งนี้ แต่ในขณะเดียวกันก็มีหน้าที่เป็นอาจารย์ให้แก่นักเรียนห้องเรียนพิเศษ นอกจากนี้รองผู้อำนวยการยังมีหน้าที่ดูแลหอสมุด เพราะหอสมุดแห่งนี้ นับเป็นสถานที่สำคัญอีกสถานที่หนึ่งสำหรับกลุ่มไสยเวทขาว เขาจึงเปลี่ยนพื้นที่ห้องค้นคว้าส่วนหนึ่งเป็นห้องทำงานส่วนตัว แต่พื้นที่ส่วนที่เหลือก็ยังใช้สอนนักเรียนห้องเรียนพิเศษและในเวลาว่างก็อนุญาตให้นักเรียนห้องเรียนธรรมดาสมากรใช้คอมพิวเตอร์ให้ห้องสืบค้นได้

สำหรับนักเรียนห้องเรียนธรรมดาและบุคลากรที่ไม่เกี่ยวข้องกับไสยเวทขาวมักมองว่า รองผู้อำนวยการเป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร แต่แท้จริงแล้วรองผู้อำนวยการมีหน้าที่ในกลุ่มไสยเวทขาวหลายอย่าง เนื่องจากผู้อำนวยการต้องดูแลทั้งกลุ่มไสยเวทขาวและนักเรียนธรรมดา หน้าที่บางอย่างจึงตกเป็นหน้าที่ของรองผู้อำนวยการ

ผู้อำนวยการยิ้มพร้อมกับเอ่ยกับทั้งสามคนว่า “ตามสบายนะ มีอะไรสงสัยถามผมได้” จากนั้นเขาก็วางหนังสือในมือลงบนโต๊ะที่มีแก้วกาแฟวางอยู่ก่อนจะทรุดตัวลงบนเก้าอี้แล้วเริ่มอ่านหนังสือเล่มนั้น

ผู้อำนวยการเป็นคนสุภาพ แต่ค่อนข้างเป็นกันเองกับเด็กนักเรียน การเห็นเขาปรากฏตัวในส่วนต่างๆ ของโรงเรียนเป็นเรื่องที่เห็นจนชินตา ทั้งสามจึงคิดว่าการพบเขาอยู่ในห้องเก็บตำราแห่งนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร

หล วิ และจันทร์วางกระเป๋าลงบนเก้าอี้แทนการจับจองที่นั่ง ก่อนจะลุกไปหาดำราที่จำเป็นต้องใช้

หลนั่งยองๆ พลางใช้ปลายนิ้วไล่ตามสันหนังสืออย่างไม่ใส่ใจนัก ส่วนมืออีกข้างก็ยกขึ้นมาปิดปากหาว หยดน้ำหยดเล็กๆ ไหลเอ่อคลอขนตา

ทันใดนั้นหลก็สะดุ้งโหยงเพราะรู้สึกเจ็บที่กลางศีรษะ เขายกมือลูบหัวบื้อๆ เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นมือข้างหนึ่งที่ตวัดสันมือลงบนหัวของเขา เจ้าของมือข้างนั้นไม่ใช่คนอื่นไกล แต่เป็นเพื่อนที่อยู่กับเขามาตั้งแต่อำนาจมาได้

“อย่าเพิ่งหลับสิ” วิเอ่ยพลางยกมือออกจากเส้นผมสีแดงชาด

“ไม่ได้หลับซะหน่อย” หลบ่นอุบก่อนจะก้มหน้าหาดำราต่อ

วิมองใบหน้าหลครู่หนึ่งแล้วสายตา ก็ไปหยุดลงบนรอยแผลเป็นบนแก้มซ้าย เมื่อเห็นแผลนั้นเขาก็หวนนึกถึงที่มาของรอยแผลเป็นทันที

เดือนหนาว

เรื่องราวเกิดขึ้นตอนเขาอายุประมาณหกปี ทั้งสองและเพื่อน
รุ่นราวคราวเดียวกันอีกประมาณสามคนเดินมาอย่างสนุกสนานในการเล่นใน
สวนสาธารณะใกล้กับสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เป็นเหมือนบ้านของ
พวกเขา

ทันทีที่เดินเข้ามาในสนามเด็กเล่น พวกเขาก็เห็นกลุ่มเด็ก
ประถมปลายอยู่ในสนามเด็กเล่นก่อนแล้ว และเมื่อก้าวเข้ามา เด็กๆ ก็
สัมผัสได้ว่าตนเองกำลังถูกเด็กประถมปลายกลุ่มนั้นจ้องมองพลาง
หัวเราะคิกคัก แต่เด็กน้อยก็ไม่ได้สนใจอะไร พวกเขาเดินตรงไปยังกระบะ
ทรายที่อยู่กลางสนามเด็กเล่น แล้วจับจองพื้นที่ของตน

เด็กๆ ทั้งห้าคนควักลูกแก้วออกมาจากกระเป๋าทรงเก๋ก่อนจะ
เริ่มเล่นตามประสาเด็ก แต่เริ่มเล่นได้ไม่นานเด็กประถมปลายกลุ่มนั้นก็
ขยับเข้ามาใกล้พวกเขาแล้วเริ่มก่อวุ่นด้วยการเตะทรายใส่พวกเขา
พลางหัวเราะชอบใจ

เพื่อนของหลกับวิมองตามเด็กกลุ่มนั้นอย่างหวาดๆ แต่ก็ไม่กล้า
ทำอะไร พวกเขาจึงเล่นลูกแก้วต่อ แต่หลังจากนั้นไม่นาน กลุ่มเด็กประถม
ปลายก็เริ่มวิ่งเล่นไปมารอบๆ กระบะทราย บางคนก็แก้มองวิ่งชนพร้อมทั้ง
ใช้เข้ากระแทกหลังเด็กชายตัวน้อย

หล วิ และเพื่อนๆ เริ่มมองหน้ากันอย่างทำอะไรไม่ถูก บางคนเริ่มลุกออกจากตรงนั้น แล้วออกเดินออกจากสนามเด็กเล่นเพราะกลัวการถูกรังแก หลและวิจึงมองหน้ากันแล้วตัดสินใจออกจากสนามเด็กเล่นตามกลุ่มเพื่อนๆ ไป

แต่ขณะที่กำลังเดินผ่านซิงช้าเพื่อกลับไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทางตาสีอัญชันก็เลื้อบไปเห็นซิงช้าตัวหนึ่งแกว่งฟุ้งมาทางตนอย่างแรง เด็กชายยืนตัวแข็งทำอะไรไม่ถูก เขาทำได้เพียงหลบตาบิร ความเจ็บที่กำลังฟุ้งเข้ามา

“บิก!” เสียงไม่กระทบกับอะไรบางอย่างทำให้ต้องล้มตาวขึ้นมาอีกครั้ง ภาพที่อยู่เบื้องหน้าเขาคือหลที่เข้ามาขวางระหว่างเขากับซิงช้าตัวนั้น

หลใช้มือเล็กๆ กุมแก้มด้านซ้ายของตน เมื่อเพ่งมองจึงเห็นว่ามิลือดยอดเล็กๆ ไหลซึมออกมา

“หล!” วิเรียกชื่ออีกฝ่ายอย่างตกใจ ซิงช้าตัวนั้นคงกระแทกไบหน้าของหลจนเป็นแผลบนแก้ม

หลค่อยๆ เอามือออกจากแผล แล้วมองเลือดที่เปโระบนมือ การกระทำนั้นทำให้เห็นว่า บนแก้มของหลมีรอยแผลขนาดยาวที่มีเลือด

เดือนหนาว

ไหลซึมเป็นทาง นอกจากนั้นแก้มยังดูบวมจนน่ากลัวเด็กประถมปลายที่เห็นแผลบนหน้าหลก็รีบวิ่งหนีไปด้วยความตกใจ

หลหันมามองวีที่อยู่ด้านหลังตน ความหวาดกลัวฉายชัดอยู่ในแววตาของวี

หลรีบปรับสีหน้าเป็นยิ้มแยมั้ทั้งๆ ที่หางตาของเขาก็ยังมีน้ำตาคลออยู่ “แผลแค่นี้เองไม่เป็นไรหรอก” เขาพูดพลางฉีกยิ้มเพื่อให้วีสบายใจ แต่การฉีกยิ้มนั้นก็กลับทำให้เขาเจ็บแผลจนน้ำตาไหล แต่น้ำตานี้ก็ไม่อาจลบล้างภาพความกลัวหาญของหลในสายตาวีได้

“เฮ้ย มีอะไรรีไปเล่า” หลเอ่ยพลางเลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นวีมองเขานานผิดปกติ

แต่วีไม่ได้ตอบอะไร เด็กหนุ่มเพียงส่ายหน้าเบาๆ แล้วเดินไปหาดำราตอ ซึ่งหลก็ไม่ได้ทักท้วงอะไรเพราะเขาค่อนข้างเคยชินกับพฤติกรรมแบบนี้ของวี เมื่อหันไปมองรอบๆ เขาก็เห็นจันทร์ยี่นมองเขาทั้งสองด้วยสีหน้ายิ้มแยมั้ แต่เมื่อเห็นว่าหลหันมามองตน จันทร์ก็กลับไปหาดำราตอราวกับเมื่อครู่ไม่ได้แอบมองเด็กหนุ่มทั้งสอง ส่วนผู้อำนวยกากรก็ยังคงนั่งอ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม แต่ไม่นานเขาก็คว้าแก้วกาแฟแล้วเดิน

ออกไปด้านนอกโดยยังทิ้งหนังสือไว้ที่เดิม แต่เด็กหนุ่มทั้งสามก็ไม่ได้
ทักท้วงอะไร บางทีผู้อำนวยการคงออกไปเติมกาแฟด้านนอก

ทั้งสามใช้เวลาอีกครู่หนึ่งกว่าจะหาตำราที่ต้องการได้ หลและวี
ทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ ส่วนจันทร์ขอตัวไปหาหนังสือเพิ่ม วีจึงใช้เวลา
ระหว่างรอจันทร์ที่ทบวนบทเรียนที่เพิ่งเรียนไปให้หลฟัง

จันทร์เดินไปยังชั้นหนังสือพร้อมกับไล่สายตาดูหาหนังสือที่ตน
ต้องการ แต่แล้วสายตาก็ไปสะดุดที่หนังสือเล่มหนึ่ง หนังสือเล่มนั้นดู
แตกต่างจากเล่มอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด บนสันปกมีลวดลายสีเงินประดับ
อยู่แต่ไร้ตัวอักษร จันทร์รู้สึกงงงวยแต่สุดท้ายก็เอื้อมมือไปแตะหนังสือ
เล่มนั้น

ทันใดนั้นความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัวจันทร์ ‘ตำราไสยเวท
ระดับสูง’ แต่ทันทีที่คิดได้ ปลายนิ้วมือของจันทร์ก็สัมผัสลงบนตำรา
เล่มนั้นเสียแล้ว

‘กร๊าก!’ เสียงๆ หนึ่งดังมาจากหนังสือเล่มนั้น แม้เป็นเสียงที่ไม่ได้
ดังนักแต่เมื่ออยู่ในห้องที่เงียบงัน เสียงนั้นจึงดังก้องไปทั่ว ทำให้หลและวี
หันไปมองทางต้นเสียงทันที

เดือนหนาว

ภาพที่เห็นคือหมอกควันสีขาวพุ่งพวยออกมาจากหนึ่งสี่เหลี่ยมหนึ่ง จากนั้นก็มีไธเส้นแข็งปรากฏออกมาจากกลุ่มหมอก การเคลื่อนไหวของมันดูคล้ายกับหมวดของสิ่งมีชีวิต แล้วไธเส้นนั้นก็พุ่งไปพันนาการจันทร์อย่างรวดเร็ว

แม้จะไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อเห็นว่าจันทร์กำลังตกอยู่ในอันตรายและวีจึงพุ่งตัวไปหาจันทร์ทันที หลใช้พลังพิเศษของตนในการเรียกกรงเล็บออกมาแล้วใช้กรงเล็บนั้นตัดไปยังไธสีเงิน แต่ทันทีที่เล็บแหลมคมสัมผัสไธ กรงเล็บของหลก็หายวับไปทันที และในเสี้ยววินาทีต่อมา ไธอีกเส้นหนึ่งตัวดมาทางหลอย่างรวดเร็ว

วีที่เห็นเหตุการณ์จึงใช้ไธยเวทห่อหุ้มท่อนแขนของตนแล้วเข้ารับการโจมตีแทน แต่ไธยเวทของเด็กที่เพิ่งฝึกควบคุมพลังก็ไม่อาจเทียบเคียงกับการโจมตีของไธนั้นได้ ไธยเวทที่เปรียบเสมือนเกราะของวีแตกเป็นเสี่ยง แถมวียังถูกไธเส้นนั้นตัวดขาจนล้มลงกับพื้น ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ไธอีกเส้นก็พุ่งทางวีอย่างรวดเร็ว

“วี! ระวัง!” จันทร์ตะโกนสุดเสียง

วีที่ชยบร่างกายไม่ได้ ได้แต่นอนนิ่งอยู่บนพื้นพลางหลับตาแน่นเตรียมรับการโจมตี

หลอมองภาพที่เกิดขึ้นอย่างทำอะไรไม่ถูก ภาพตรงหน้าทำให้เขานึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสมัยที่ทั้งสองคนยังเป็นเด็ก ภาพของวีที่กำลัจะถูกชิงช้ากระแทกซ้อนทับกับภาพวีที่กำลัถูกไซ่เส้นเข็มโจมตี

เสี้ยววินาทีนั้นหลรู้สึกลัวว่าใจเขาเต้นแรงราวกับมันกำลัจะหลุดออกมา เขายกมือขึ้นกุมหัวใจ ปลายนิ้วมือสัมผัสจีวรูปดาบที่ตนห้อยไว้บนคอ จากนั้นเขาก็รู้สึกลัวว่ามีบางอย่างค่อยๆ ปรากฏบนมือและสณษัตยญาณก็สั่งให้เขาพุ่งตัวเข้าไปปกป้องวีพร้อมอาวุธในมือ

รู้ตัวอีกทีเขาก็เห็นว่าตนถือดาบสีด้าเล่มงามรับการโจมตีของไซ่ นั้น เมื่อหันหลังไปมองวีก็เห็นอีกฝ่ายปลอดภัยดีเพียงแต่มีความตื่นตระหนกฉายอยู่ในดวงตา แต่ไม่นาน วีก็ลุกขึ้นตั้งตัวอย่างรวดเร็ว

แต่เมื่อหลหันกลับไปมองทางไซ่อีกครั้งเขาก็เห็นว่า มีไซ่อีกเส้นหนึ่งกำลัพุ่งมาทางตน

“เคล้ง!” ขณะที่กำลัตกใจ เขาก็เห็นวีพุ่งเขาไปรับแรงปะทะจากไซ่เส้นนั้นพร้อมกับดาบในมือ และดาบในมือวีดูเหมือนกับดาบที่หลจับอยู่อย่างไม่มีผิดเพี้ยน

จันทร์ที่เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างก็เบิกตากว้างอย่างตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เดือนหนาว

แต่ก่อนที่ทั้งสองจะได้ทำอะไรมากกว่านั้นก็มีกลุ่มก้อนพลัง
สีเงินกลุ่มหนึ่งพุ่งมาจากด้านหลังของหลและวี กลุ่มพลังนั้นหายเข้าไปใน
หมอกควันที่เป็นแหล่งกำเนิดของไซส์เงิน จากนั้นไซ์ทุกเส้นก็หยุด
เคลื่อนไหวก่อนจะหดตัวกลับไปหนังสือเล่มนั้น แล้วไม่นานทุกอย่างก็
กลับไปเป็นปกติราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เด็กหนุ่มทั้งสามชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะพร้อมใจหันไปมองที่มา
ของกลุ่มพลังนั้น

ภาพที่เห็นคือผู้อำนวยการที่ยืนอยู่ใกล้กับประตูห้อง มือข้าง
หนึ่งของเขาถือแก้วกาแฟที่มีควันร้อนลอยกรุ่น สีหน้าฉายแววประหลาด
ใจอย่างไม่ปิดบัง

“เกิดอะไรขึ้น” ผู้อำนวยการยิงคำถามทันที

“....”

“แต่ยิ่งกว่านั้น...” ผู้อำนวยการนั่งเงยบครู่หนึ่ง สายตาเขามอง
ดาบในมือหลและวีอย่างพิจารณา “พวกคุณทั้งสองคนใช้ไสยเวทดำได้
อย่างนั้นหรือ”

หลและวีไม่ได้ตอบอะไร เพราะพวกเขาเองก็ไม่เข้าใจเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นเช่นกัน

ผู้อำนวยการไม่ได้ถามอะไรต่อ เขาเจียบไปครูหนึ่งคล้ายกับ
กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นเขาก็ค่อยๆ คลี่ยิ้มออกมา
ต่อนั้นทั้งสามคนยังไม่เข้าใจว่ารอยยิ้มของผู้อำนวยการนั้น
หมายความว่าอะไรกันแน่

๓

อันตราย

อันตราย คือ สิ่งที่ไม่มีความปลอดภัย หรือในกรณีเลวร้ายที่สุด อันตราย อาจเป็นเส้นทางที่นำไปสู่ความตาย

อันตรายคือสิ่งที่น่าพรันพรึงสำหรับมนุษย์ เราจึงพยายามทำทุกสิ่งเพื่อหลีกเลี่ยงมัน แต่หากวันหนึ่งอันตรายก็มาถึงตัวสิ่งที่ทำได้ คงมีเพียงเตรียมตัว เตรียมใจรับมือกับเรื่องที่เกิดขึ้น

หลังจากเรื่องที่เกิดขึ้นในห้องสมุด ผู้อำนวยการก็กำชับว่าอย่าเพิ่งบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้ จากนั้นก็ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

วีเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ภาพสนามหญ้าสีเขียวมีหอนาฬิกาตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลาง รอบข้างสนามหญ้าถูกล้อมรอบด้วยอาคาร เด็กหนุ่มเห็นนักเรียนเดินเกาะกลุ่มพลางพูดคุยหัวเราะอยู่

บนอาคารที่อยู่ไม่ไกล ส่วนนักเรียนบางคนก็วิ่งเข้าห้องเรียนอย่างรีบร้อน แต่ไม่ได้สนใจสภาพเหล่านั้นมากนัก เขาเคลือบสายตาไปจนเจออาคารฯ หนึ่ง ด้านหน้ามีป้ายหินอ่อนที่มีตัวอักษรสีทองประดับไว้ว่า ‘หอสมุด’

เสียงบรรยายของอาจารย์ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง น้อยครั้งนักที่วี จะเหม่อลอยขณะกำลังเรียนหนังสือ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเก็บ ตำราเมื่อวานทำให้เขาสนใจไม่ลง มือข้างหนึ่งเอื้อมไปกำจี้รูปดาบที่ ห้อยคออยู่โดยอัตโนมัติ ภาพเหตุการณ์วันนั้นยังฉายชัดในความทรงจำ เขายังจดจำดาบที่อยู่ในมือวันนั้นได้ดี ด้ามดาบสีดำวาววับราวกับ อัญมณี มีลวดลายสีทองประดับ ตัวดาบสีเงินเรืองรองดูแข็งแกร่ง ทว่าน้ำหนักเบาดูจืดชืด วิญญาณที่นั่นเขาสัมผัสได้ว่ามีพลังในกายบางอย่าง กำลังตื่นขึ้น พลังที่ไม่เหมือนกับไสยเวทขาวที่เขาเคยรู้จัก และคำพูดของ ผู้อำนวยการก็ทำให้รู้ว่าพลังนั้นคือ ‘ไสยเวทดำ’

แต่ทำไมเขาและหลถึงใช้ไสยเวทดำได้ละ

เมื่อนึกถึงหล วีก็หันไปมองหลที่นั่งอยู่ด้านหลังตน แต่ก็พบว่า หลก็จ้องมองแผ่นหลังของเขาอยู่ก่อนแล้ว สายตาของอีกฝ่ายบอกให้วี รู้ว่า หลเองก็กำลังนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นวันนั้นเช่นกัน จากนั้นวีก็เคลือบ สายตาไปยังโต๊ะที่อยู่ด้านซ้ายของหล

เดือนหนาว

โต๊ะของจันทร์

แต่วันนี้กลับไร้เงาเจ้าของโต๊ะตัวนั้น

ตั้งแต่วันนั้น จันทร์ก็ไม่เคยปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นหน้าอีกเลย

ทำไมกัน

“วี” เสียงหนึ่งเรียกให้วีหลุดจากภวังค์ เมื่อหันไปทางที่มาของเสียงก็เห็นอาจารย์สลิลยืนอยู่หน้าห้องพลางจ้องมองเขาด้วยสายตาเรียบเฉยอย่างที่มีมักเป็นมาเสมอ

“ครับ” วีขานตอบ

“วันนี้ดูไม่มีสมาธิเลยนะ”

คำพูดของอาจารย์ทำให้ทุกคนหันมามองวีเป็นตาเดียว แต่วิกิทำได้เพียงนิ่งเงียบแทนคำตอบ

ทันใดนั้นเอง

“ตูม!”

เสียงระเบิดดังกึกก้องกัมปนาทพร้อมกระจกหน้าต่างแตกเป็นเสี่ยงๆ เสียงกรีดร้องดังระงมไปทั่ว นักเรียนในห้องพากันหลบเศษแก้วกันจ้าละหวั่น มีเพียงบางคนที่มีสติพอจะใช้ไสยเวทป้องกันตัว

ส่วนวีถูกหลกระซากแขนเพื่อหลบเศษกระจกอย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่เร็วพอจะหลบเลี้ยงได้ทั้งหมด เศษกระจกแหลมคมเฉือนเนื้อเด็กหนุ่มทั้งสองจนเลือดไหลซิบ แต่โชคดีที่ทั้งคู่ไม่ได้รับบาดเจ็บมากนัก ขณะที่เพื่อนบางคนถูกเศษกระจกปักร่างจนดูน่ากลัว เศษกระจกกระจายเกลื่อนห้องพร้อมกับหยดเลือดที่ประปรายบนพื้น

เมื่อเหตุการณ์เริ่มสงบ ทุกคนก็มองไปยังหน้าต่าง ที่มาของเสียงระเบิด ภาพที่เห็นคือหอนาฬิกาที่เคยสูงตระหง่านบัดนี้หักโค่นไม่ต่างกับซากปรักหักพัง เศษเหล็กและปูนกระจายไปทั่ว กองเพลิงค่อยๆ ลุกกลาม หญ้าที่เคยเขียวชอุ่มกลับเหี่ยวแห้งและไหม้เกรียม แรงระเบิดทำให้กระจกของอาคารที่อยู่โดยรอบแตกกระจาย เสียงร้องของนักเรียนยังคงดังระงมไปทั่วโรงเรียน ภาพตรงหน้าทำให้ทุกคนเบิกตาค้างอย่างตกตะลึง

แต่ความวิเศษไม่ได้จบลงแต่เพียงเท่านั้น จู่ๆ ก็เกิดเสียงระเบิดดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง การระเบิดกระจายไปทั่วทั้งโรงเรียน เสียงเตือนภัยดังสนั่นจนน่าปวดหัว นักเรียนพากันวิ่งกระเจิงอย่างไม่คิดชีวิต

“รีบไปที่จุดรวมพล เร็ว!” อาจารย์สลิลออกคำสั่งแล้วพานักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บออกไปด้านนอกทันที ส่วนนักเรียนที่เหลือต่างก็

เดือนหนาว

รีบหนีออกนอกอาคาร แม้จะเป็นนักเรียนผู้มีไสยเวท แต่แท้จริงพวกเขาก็เป็นเพียงเด็กมัธยมปลายเท่านั้น การเจอกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันเช่นนี้ทำให้หลาย ๆ คนตื่นตระหนกจนทำอะไรไม่ถูก

หลและวีพากันหนีออกจากอาคาร พยายามลัดเลาะไปทางสนามหญ้าเพื่อออกจากโรงเรียนไปยังจุดรวมพล แต่ระหว่างทางไปยังประตูโรงเรียน ใกล้เคียง ตัวพวกเขาเกิดระเบิดขึ้น แรงระเบิดผลักดันให้ทั้งสองล้มกระแทกพื้น เมื่อมองไปยังทิศทางระเบิดพวกเขาก็เห็นนักเรียนสองคนนอนทุนทुरายอยู่ตรงนั้น เนื้อตัวพวกเขามีบาดแผลเหวอะหะ หลและวีเห็นดังนั้นจึงเข้าไปช่วยทันที เด็กหนุ่มค่อย ๆ พยุงร่างเด็กนักเรียนทั้งสองคนแล้วประคองให้เดินไปข้างหน้า

ในเวลาแบบนี้แม้อยากใช้ไสยเวทมากเพียงใดก็ไม่อาจทำได้ เพราะกฎข้อแรกๆ สำหรับผู้ใช้ไสยเวทคือต้องปกปิดพลังไม่ให้คนทั่วไปรับรู้

เพียงครู่เดียวก็มีระเบิดอีกครั้ง ครั่งนี้มีนักเรียนหญิงคนหนึ่งล้มลง เปลวไฟลุกกลมบนตัวเธอ นักเรียนคนนั้นพยายามดับไฟที่ไหม้ผิวหนังอย่างขาดสติ คนบาดเจ็บที่เพิ่มจำนวนขึ้นทำให้หลและวีรอนรนและเริ่มรับมือไม่ถูก

ขณะที่กำลังคิดว่าควรทำอย่างไรกับสถานการณ์ตอนนี้ รองผู้อำนวยการก็ปรากฏตัวขึ้น อ้อมแขนด้านซ้ายของเขากำลังโอบนักเรียนที่ขาบาดเจ็บ

เมื่อรองผู้อำนวยการเห็นนักเรียนหญิงที่อยู่บนพื้น เขาก็รีบอดเสื้อคลุมไปดับไฟบนร่างเธอ ก่อนจะประคองเธอขึ้นมาอย่างรวดเร็ว แม้ภายนอกเขาจะดูเหมือนชายมีอายุ แต่การเคลื่อนไหวของรองผู้อำนวยการกลับรวดเร็วไม่ต่างจากชายหนุ่ม

เมื่อช่วยเหลือนักเรียนเรียบร้อยแล้ว รองผู้อำนวยการก็หันมามองทางหลและวี

“รีบไปกันเถอะ”

ในที่สุดเด็กหนุ่มทั้งสอง รองผู้อำนวยการและเด็กนักเรียนที่บาดเจ็บก็มาถึงจุดรวมพล ซึ่งเป็นสวนสาธารณะที่ตั้งอยู่ด้านนอกโรงเรียน พวกเขาประคองเด็กนักเรียนที่บาดเจ็บให้รวมกับกลุ่มคนบาดเจ็บที่มาถึงก่อนแล้ว ภาพที่อยู่เบื้องหน้าทำให้ทั้งสามรู้สึกหดหู่ มีนักเรียนจำนวนมากได้รับบาดเจ็บสาหัส ส่วนนักเรียนที่เหลือก็อยู่ในอาการหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด เสียงร้องไห้และเสียงครวญครางอย่างเจ็บปวดดังระงมไปทั่ว

เดือนหนาว

เมื่อวีลະสายตาจากภาพตรงหน้าก็เห็นว่ารองผู้อำนวยการกำลังมองภาพเหล่านั้นพลางกำมือแน่น แกวตตาของเขาฉายแววโกรธเกรี้ยวอย่างปิดไม่มิด แต่เพียงครู่เดียวเขาก็เปลี่ยนท่าทีให้ดูผ่อนคลายมากขึ้นก่อนหันมาพูดกับหลและวี

“ฉันจะเข้าไปในโรงเรียน เพื่อมีนักเรียนยังติดอยู่ในนั้น” พุดจบรองผู้อำนวยการก็ตั้งท่าจะเดินจากไปทันที

“ผมไปด้วยครับ” หลอาสา

รองผู้อำนวยการไม่ได้ตอบอะไร เขาเพียงพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต หลและวีจึงตามรองผู้อำนวยการเข้าไปในโรงเรียนอีกครั้ง ตอนนี้เสียงระเบิดเจียบลงแล้ว แต่โรงเรียนยังคงวุ่นวาย ทั้งรถดับเพลิงและรถพยาบาลต่างขับเข้าออกกันขวักไขว่ เสียงเตือนภัยยังคงดังหวีดไปทั่ว

ระหว่างทางวิมองไปรอบๆ พลังตั้งคำถามกับตัวเอง

น่าแปลก

ในเวลาแบบนี้ผู้อำนวยการหายไปไหนกัน...

เมื่อเหตุการณ์เริ่มสงบลง โรงเรียนตักศิลาก็ตรวจสอบรายชื่อนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บพร้อมเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายการรักษาพยาบาลให้

นักเรียนทุกคนแต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจชดเชยความเจ็บปวดของผู้ปกครอง
ไปได้

โศกนาฏกรรมที่โรงเรียนตักศิลากลายเป็นข่าวใหญ่ใน
ชั่วข้ามคืน

“ต่อเนื่องกับเหตุการณ์ระเบิดในโรงเรียนตักศิลา เมื่อสักครู่นี้
ได้รับรายงานมาว่า คุณธาวีศ ผู้อำนวยการโรงเรียนตักศิลาออกมาแถลง
ว่า เหตุการณ์ระเบิดมีสาเหตุมาจากท่อแก๊สหลักที่อยู่ใต้โรงเรียนระเบิด
และเกิดปฏิกิริยาลูกโซ่จนเกิดการระเบิดลูกถัดไป” เสียงรายงานข่าวจาก
โทรทัศน์ยังคงดังต่อไปเรื่อยๆ ขณะที่หลและวีนั่งฟังข่าวนั้นอย่างตั้งใจ

หลังจากเกิดเรื่อง นักเรียนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บหรือได้รับบาดเจ็บ
เพียงเล็กน้อยต่างแยกย้ายกลับบ้านของตน หลและวีก็กต้องกลับมาที่
สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าจนกว่าจะมีการประกาศจากโรงเรียน

“โชคดีที่ลูกๆ ไม่เป็นอะไรมาก” แม่บุญธรรมเอ่ยขึ้นขณะกำลัง
ฟังข่าวกับเด็กหนุ่มทั้งสอง ซึ่งหลและวีก็กไม่ได้ตอบอะไร พวกเขายังคง
สะเทือนใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ภาพเพื่อนนักเรียนที่ได้รับบาดเจ็บ
ยังคงฝังลึกในความทรงจำ

เดือนหนาว

“ก๊อๆ” จู่ๆ เสียงเคาะประตูก้องขึ้นก่อนที่พี่เลี้ยงคนหนึ่งจะเดินเข้ามาในห้อง “แม่บุญธรรมคะ มีคนมาขอพบหลบกับวีค่ะ”

คำบอกเล่าจากปากพี่เลี้ยงทำให้แม่บุญธรรมแปลกใจเล็กน้อย แต่เธอก็พยักหน้ารับแล้วพาทั้งสองคนไปพบแขกที่มาเยี่ยม

เมื่อมาถึงห้องรับแขกก็พบหญิงสาวผู้มีใบหน้าเสียขริมนั่งรออยู่ เธอไม่ใช่คนแปลกหน้าที่ไหนแต่เป็นอาจารย์สลิลที่เด็กหนุ่มทั้งสองคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี

อาจารย์สลิลกวาดตามองผู้ที่เพิ่งเดินเข้ามา แต่แล้วสายตาของเธอก็หยุดอยู่ที่แม่บุญธรรม ทันใดนั้นดวงตาเธอก็เบิกกว้าง เธอยึดตัวตรงและทำความเคารพหญิงชราทันที

“สวัสดิ์ค่ะ คุณไอร่า”

การกระทำของอาจารย์สลิลทำให้หลและวิมองเหตุการณ์เบื้องหน้าอย่างไม่เข้าใจ

อาจารย์สลิลรู้จักกับแม่บุญธรรมอย่างนั้นหรือ

แม่บุญธรรมแถมยังมีให้กับอีกฝ่าย “มีธุระกับเด็กสองคนนี้ใช่ไหม เชิญตามสบายนะ” เมื่อพูดจบ แม่บุญธรรมก็ก้าวเดินออกจากห้องไป

อาจารย์สลิลกระแอมไอทีหนึ่งแล้วจึงเอ่ยกับเด็กหนุ่มทั้งสอง
“ผู้อำนวยการมีคำสั่งให้นักเรียนห้องเรียนพิเศษไปรวมตัวกัน”

“นี่มันอะไรกัน แล้วอาจารย์รู้จักกับแม่บุญธรรมเหรอครับ”

หลดา

อาจารย์สลิลนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ในที่สุดก็เอ่ยปากออกมา
“คุณไอราไม่เคยเล่าอะไรให้พวกเราฟังเลยเหรอ”

เมื่อได้ยินคำถาม หลและวีก็ส่ายหน้าซ้ำๆ

อาจารย์สลิลขมวดคิ้วเล็กน้อยแต่ไม่นานเธอก็ปรับสีหน้าให้
เรียบเฉยเหมือนปกติ “พวกเธอรีบไปเก็บของใช้จำเป็นเถอะ เราต้องไปกัน
เดี๋ยวนี้”

“เดี๋ยวสิครับ” หลค้าน

“เร็วเข้า”

ถึงหลจะไม่พอใจที่อาจารย์สลิลไม่ตอบคำถามของตน แต่
สุดท้ายเขาก็ยอมทำตามคำสั่งแต่โดยดี แม้หลและวีจะไม่ได้ปรึกษากัน
แต่พวกเขาก็รู้ว่าแม่บุญธรรมต้องมีความเกี่ยวข้องกับโรงเรียนตักศิลา
แน่นอน

เดือนหนาว

ใช้เวลาไม่นานเด็กหนุ่มทั้งสองก็เก็บของเรียบร้อย พวกเขาบอกลาแม่บุญธรรมและออกเดินทางมาพร้อมกับอาจารย์สลิล ทั้งสามขับรถลัดเลาะไปตามซานเมืองผ่านเขตเมืองจนเข้ามาในพื้นที่หนึ่งที่ตั้งเต็มไปด้วยต้นไม้ทั้งสองข้างทาง เส้นทางนั้นสลล้นกับกำลังขับรถในเขาวงกต

หลังจากผ่านมาครู่หนึ่ง ต้นไม้สองข้างทางก็เริ่มบางตาและปรากฏอาคารทรงสูงอาคารหนึ่งอยู่ข้างหน้า อาจารย์สลิลพาทั้งสองเดินเข้าไปในอาคาร ผ่านโถงทางเดินกว้างขวางแล้วมุ่งหน้าไปยังลิฟต์ตัวหนึ่ง ลิฟต์ตัวนั้นเคลื่อนไปชั้นล่าง เมื่อเปิดประตูลิฟต์ออกมาก็พบกับห้องใต้ดินกว้างขวาง พื้นที่ตรงกลางเป็นห้องโถงขนาดใหญ่ที่รายล้อมด้วยห้องย่อยๆ อีกมากมาย ตรงกลางห้องมีโต๊ะครึ่งวงกลมตัวใหญ่ตั้งอยู่ และมีเก้าอี้นวมวางล้อมรอบ

เก้าอี้บางตำแหน่งมีคนจับจองเรียบร้อยแล้ว เมื่อกวาดตาดูเพียงครู่เดียว หลและวีก็รู้ว่าทุกคนในห้องต่างเป็นนักเรียนในห้องเรียนพิเศษ

ผู้อำนวยการยืนอยู่กลางโต๊ะครึ่งวงกลมตัวนั้น ในมือเขาถือ
ห่อผ้าแพรสีขาว เมื่อเห็นทั้งสามเดินเข้ามา ผู้อำนวยการก็ให้หลและวินิ่ง
จากนั้นเขาก็เริ่มพูด “เฮลละ มาครบกันแล้วสินะ”

“ทุกคนคงรู้จากข่าวว่า มีเหตุระเบิดเกิดขึ้นเพราะท่อแก๊สหลัก
ระเบิด” ผู้อำนวยการหยุดพูดครู่หนึ่งแล้วมองหน้าทุกคน “แต่นั้นไม่ใช่
ความจริง” จากนั้นเขาจึงคลี่ผ้าแพรในมือ ในห่อผ้ามีเศษอะไรบางอย่าง
ถูกห่อไว้ ส่วนหนึ่งเป็นผลึกสีอำพันและอีกส่วนหนึ่งเป็นผลึกสีฟ้า
มหาสมุทร

“ศิลาทั้งสองก้อนนี้เป็นศิลาที่มีอำนาจพิเศษในการคุ้มครอง
โรงเรียนไม่ให้ถูกโจมตีจากภายนอก ทำให้เราปลอดภัยจากสายเวทดำมา
ช้านาน แต่ในข้อดีย่อมมีข้อเสีย ศิลาทั้งสองก้อนคล้ายกับแหล่งกักเก็บ
พลังวิเศษ หากศิลาถูกทำลายอย่างผิดวิธีจะทำให้พลังที่ถูกกักเก็บไหล
ทะลักออกมาและเกิดความเสียหาย”

หลังจากฟังได้ครู่หนึ่งนักเรียนคนหนึ่งก็เอ่ยถาม “หมายความว่า
ระเบิดที่โรงเรียนเกิดจากการที่ศิลาถูกทำลายนั้นหรือคะ”

เดือนหนาว

ผู้อำนวยการพยักหน้าแล้วอธิบายต่อ “เราเก็บศิลาทั้งสองไว้ในห้องลับใต้หอนาฬิกาและห้ามไม่ให้ใครเข้าออกเพื่อรักษาศิลาให้อยู่ในความปลอดภัย แต่แล้วเมื่อวานศิลากลับถูกทำลาย”

“ใครกันที่ทำแบบนั้น” นักเรียนอีกคนเอ่ยเสียงเบาแต่ก็ดังพอที่จะทำให้ทุกคนได้ยิน

รองผู้อำนวยการก้าวเข้ามาแล้วเริ่มอธิบายเพิ่ม “ทุกคนคงรู้ว่าไสยเวทขาวและดำเกลียดชังกันมานานเพราะต้องการแย่งชิงความเป็นใหญ่ แม้สืบกว่าปีที่ผ่านมามีการต่อสู้เกิดขึ้น แต่เป็นไปได้ว่าไสยเวทดำอาจจะเริ่มลงมือในเวลานี้ ถึงอย่างนั้นก็เป็นไปได้ยากที่จะมีคนจากไสยเวทดำลอบเข้ามาทำลายศิลาและลอบออกไปโดยที่ไม่มีใครรู้”

“ถ้าคนๆ นั้นแฝงตัวอยู่ในกลุ่มพวกเรายู่แล้วก็อาจจะเป็นไปได้” ผู้อำนวยการพูดต่อเพื่อเสริมประโยคของรองผู้อำนวยการให้สมบูรณ์ เมื่อฟังจบ หลและวิกก็ถึงจันทร์ขึ้นมาทันที แม้ไม่อยากจะเชื่อว่าจันทร์จะเป็นคนทำเรื่องร้ายกาจแบบนี้ แต่จันทร์ก็เป็นคนที่น่าสงสัยมากที่สุด ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากจะกล่าวหาเพื่อนของตนก่อนจะหาหลักฐาน

ได้ ทั้งสองจึงไม่ได้พูดอะไรออกไป แต่แล้วก็มีใครบางคนเอ่ยชื่อจันทร์ขึ้นมา

“จันทร์” นักเรียนชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้นมาพลางทิ้งตัวพิงพนักเก้าอี้ “หมอนั่นเป็นคนเดียวที่ยังใช้ไสยเวทขาวไม่ได้ แถมตอนนี้ยังหายหัวไปไหนไม่รู้ มันน่าสงสัยไม่ใช่หรือไง”

“ถึงจะเป็นอย่างนั้นพวกเราก็ยังไม่มีหลักฐาน” หล่ค่าน

“ถ้าอย่างนั้นนายบอกได้ไหมล่ะว่า ถ้าไม่ใช่จันทร์แล้วใครเป็นคนทำ”

คำพูดของอีกฝ่ายทำให้หล่และวีพูดไม่ออก

“หล่ วี เราเข้าใจว่าพวกคุณสนิทกับจันทร์ แต่คงปฏิเสธไม่ได้ว่าจันทร์น่าสงสัยจริงๆ” ผู้อำนวยการพยายามพูดให้หล่ใจเย็นลง “อีกอย่างนอกจากผู้บริหารระดับสูงแล้ว มีเพียงจันทร์คนเดียวที่รู้ว่าหล่และวีใช้ไสยเวทดำได้ และนั่นคงเป็นเหตุผลที่ไสยเวทดำเลือกโจมตีในเวลานี้”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘หล่และวีใช้ไสยเวทดำ’ ทุกคนก็หันมามองเด็กหนุ่มทั้งสองด้วยดวงตาเบิกกว้าง

“หล่และวีใช้ไสยเวทดำได้จนเหอ หมายความว่าไง”

“ไหนว่าเราสามารถใช้ไสยเวทได้เพียงสายเดียวเท่านั้น”

เดือนหนาว

คำถามมากมายถามเข้ามาไม่ขาดสาย แต่ถึงอย่างนั้นเด็กหนุ่มทั้งสองก็ไม่มีคำตอบให้พวกเขาอยู่ดี

ผู้อำนวยการปรบมือ “ทุกคนเงียบก่อน” เพียงได้ยินน้ำเสียงเด็ดขาดของผู้อำนวยการ ทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบทันที

“เรื่องที่พวกคุณถามคงไม่มีใครตอบได้ตอนนี้ แต่เราอยากให้ทุกคนสบายใจ ตอนนี้เรามีผลและวิธีที่ใช้ไสยเวทได้ทั้งสองสาย นับว่าเราได้เปรียบกว่าไสยเวทดำมาก ถ้าในอนาคตเกิดการต่อสู้จริงทั้งสองคน อาจกลายเป็นกำลังสำคัญให้กับเรา ส่วนเรื่องที่มาของพลังไสยเวทดำ เราจะค่อยๆ หาคำตอบกันไป”

“หมายความว่าตอนนี้เราทำได้แค่เตรียมตัวรับมือการโจมตีอย่างฉับพลัน” นักเรียนชายคนเดิมเอ่ยถาม

“ไม่” ผู้อำนวยการตอบพลางส่ายหน้า จากนั้นจึงเริ่มอธิบายถึงแผนการขั้นต่อไป

๕

อดีต

แม้อดีตจะเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นและล่วงเลยไปแล้ว แต่อดีตก็เป็นเข็มทิศนำทางไปสู่อนาคตได้เช่นกัน

การสูญเสียโรงเรียนตักศิลาเสมือนสูญเสียโล่กำบัง แม้มลุ่มไสลยเวทขาวจะรวมตัวกันอยู่ในฐานทัพของผู้อำนวยการ แต่การป้องกันก็ไม่ได้แข็งแกร่งเหมือนโรงเรียนตักศิลาที่มีพลังวิเศษคอยปกป้อง ดังนั้นจึงพูดได้ว่า แนวตั้งรับของไสลยเวทขาวค่อนข้างเปราะบาง

และแม้ไสลยเวทขาวจะมีนักเรียนที่ใช้ไสลยเวทได้ทั้งสองสายอย่างหลและวี แต่ทั้งสองคนก็ไม่ต่างจากนักเรียนคนอื่นๆ ที่ยังใช้พลังไสลยเวทอย่างมีประสิทธิภาพไม่ได้ แนวการโจมตีจึงไม่ได้แข็งแกร่งเช่นกัน ผู้อำนวยการจึงให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูแนวป้องกันเป็นอันดับแรก โดยการตามหาศิลามาทดแทนศิลาที่สูญเสียไป และแน่นอนว่าศิลานั้น

เดือนหนาว

ไม่ใช่ของที่เราได้ทั่วไป ศิลาสีน้ำเงินมหาสมุทรเป็นศิลปะที่อยู่ในป่าดงคำ
สาปทางทิศใต้

ป่าดงคำสาป เป็นสถานที่ที่มีเรื่องเล่ากันว่า มักมีคนฆ่าตัวตาย
ในป่าแห่งนี้ และดวงจิตของคนเหล่านั้นก็กลายเป็นวิญญาณอาฆาตที่
สิงสถิตอยู่ในป่า มีผู้คนมากมายอยากลองดีจึงออกไปพิสูจน์ความจริง
ณ ป่าแห่งนั้น แต่สุดท้ายก็ไม่เคยมีใครได้กลับออกมาเลยสักคน
ป่าดงคำสาปจึงกลายเป็นพื้นที่ลึกลับที่ไม่มีใครกล้าย่างกรายเข้าใกล้

เรื่องเล่านั้นไม่ใช่เรื่องจริงทั้งหมด แต่ก็ไม่ใช่เรื่องหลอกลวง
ทั้งหมดเช่นกัน เมื่อมนุษย์สิ้นชีวิต สิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่คือกลุ่มก้อนอารมณ์
อาจเป็นความโศกเศร้า ความโกรธแค้น หรือความอาฆาตของผู้ตาย
เมื่อกลุ่มก้อนอารมณ์อันแรงกล้าจำนวนมารวมตัวกัน จะก่อให้เกิดร่าง
อสุร แต่อสุรเหล่านี้มีใช้ขอสุรที่ออกเช่นฆ่าคน พวกมันจะเร้นกายอยู่ในป่า
และรอสังหารผู้ที่เข้ามาบุกรุกในดินแดนของมัน และนั่นคือที่มาของเรื่อง
เล่าวิญญาณอาฆาตและต้นเหตุการหายตัวไปอย่างลึกลับของคนๆ
ที่เข้ามาลองดี

เมื่อไม่มีมนุษย์รุกรานเข้าไปในผืนป่า พลังชีวิตของธรรมชาติก็แข็งแกร่งจนสามารถหล่อหลอมศิลาพิเศษที่มีสีฟ้ามหาสมุทร และศิลาชิ้นนี้คือหนึ่งในศิลาที่จำเป็นต่อการฟื้นฟูโรงเรียนตักศิลา

การนำศิลาออกมาจากป่าไม่ใช่การทำลายพลังชีวิตธรรมชาติ หากธรรมชาติอยู่ในภาวะสมดุลก็สามารถหล่อหลอมจนเกิดศิลาใหม่ได้เรื่อยๆ แต่ความยากของภารกิจนี้คือการฝ่าเหล่าอสูรที่สถิตอยู่ ณ ป่าต้องคำสาป

ส่วนศิลาสีอำพัน เป็นศิลาที่หาได้จากหมู่บ้านลับแลซึ่งซ่อนเร้นอยู่ในหุบเขาทางเหนือ

หมู่บ้านลับแลและกลุ่มไสลเวทชาวมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาช้านานตั้งแต่เริ่มก่อตั้งโรงเรียนตักศิลา ผู้นำไสลเวทชาวทำข้อตกลงกับหมู่บ้านลับแลให้ส่งมอบศิลาสีอำพันให้โรงเรียน แลกกับการที่กลุ่มไสลเวทชาวจะคอยคุ้มครองไม่ให้หมู่บ้านลับแลถูกรุกราน ซึ่งหมู่บ้านลับแลก็ยอมรับข้อเสนอนั้น

ตำนานศิลาสีอำพันและหมู่บ้านลับแลเป็นเรื่องเล่าที่คนในชนเผ่าต่างๆ รู้ดี หมู่บ้านลับแลจึงตกเป็นเป้าหมายโจมตีของชนเผ่า

เดือนหนาว

ข้างเคียงหลายต่อหลายครั้ง แต่เมื่อทำข้อตกลงกับกลุ่มไสยเวทชาว
หมู่บ้านลับแลก็อยู่อย่างสงบนับแต่นั้นเป็นต้นมา

ก่อนออกตามหาศิลา ผู้อำนวยการแบ่งสมาชิกออกเป็น
สามกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตามหาศิลาสีอำพัน กลุ่มตามหาศิลาสีฟ้ามหาสมุทร
และกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มที่คอยเฝ้าระวังและเตรียมรับมือในฐานทัพแห่งนี้
ซึ่งในกลุ่มสุดท้ายเป็นกลุ่มที่มีคนมากที่สุด เพราะยังมีนักเรียนบางคนที่ยัง
บาดเจ็บและคงเสียดังไปหากต้องส่งนักเรียนเหล่านี้ออกไปด้านนอก

ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการคัดเลือกนักเรียนที่ต้อง
ออกไปตามหาศิลาด้วยตนเอง โดยเลือกเพียงนักเรียนที่มีทักษะด้าน
ไสยเวทสูง และนักเรียนที่สามารถเรียนรู้การใช้ไสยเวทได้อย่างรวดเร็ว
โดยแต่ละกลุ่มมีสมาชิกห้าคน สองในห้าเป็นบุคลากรในโรงเรียนตักศิลา
ที่สามารถใช้ไสยเวทได้อย่างเชี่ยวชาญ สาเหตุที่ให้ไปเป็นกลุ่มเล็กๆ
เพื่อจะได้เคลื่อนไหวสะดวก ไม่เป็นจุดสนใจจนไสยเวทดำริ้วตัว

ดังนั้นนักเรียนที่ถูกคัดเลือกจึงมีเพียงหกคนเท่านั้น

แน่นอนว่าพลและวีคือหนึ่งในนั้น

แต่น่าเสียดายที่ทั้งสองไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกัน

หลังจากคัดเลือกคนเรียบร้อยแล้ว การฝึกฝนอันทรหดก็เริ่มขึ้น เพราะผู้อำนวยการกำชับว่า นักเรียนทั้งหกคนต้องใช้ไสยเวทได้อย่างคล่องแคล่วภายในเจ็ดวัน

ทันทีที่ตื่นเช้า หลี่ วิ และเพื่อนร่วมชะตากรรมอีกสี่คนต้องวิ่งในเส้นทางที่ผู้อำนวยการกำหนด เพื่อฝึกความแข็งแรงทางร่างกาย ซึ่งระหว่างทางจะมีอุปสรรคมากมายคอยขัดขวาง จากนั้นจึงพักกินข้าวเช้าแล้วรีบไปฝึกควบคุมไสยเวทต่อ และปิดท้ายตอนเย็นด้วยการประมือกับอาจารย์สลิล

ทันทีที่ฝึกจบหนึ่งวัน ทุกคนก็อยากล้มตัวลงนอนใจแทบขาด แต่หลี่และวิไม่ได้รับอนุญาตให้ทำแบบนั้น พวกเขาต้องฝึกการใช้ดาบให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

การฝึกทั้งเจ็ดวันทำให้รู้สึกราวกับตกนรก แต่ผลที่ได้ก็เหนือความคาดหมาย ความสามารถในการใช้ไสยเวทของนักเรียนทั้งหกคนเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด แม้จะไม่ทัดเทียมกับผู้ใช้ไสยเวทอาวุโสแต่ก็พัฒนาไปจากตอนแรกมาก

เดือนหนาว

หลังจากการฝึกโหดเจ็ดวัน ผู้อำนวยการก็ให้ทุกคนพักผ่อน ร่างกายก่อนออกเดินทางหนึ่งวัน แต่หลและวีเลือกจะมาฝึกดาบด้วยกัน เป็นครั้งสุดท้าย

ด้านหลังอาคารมีสนามหญ้ากว้างขวางติดกับสระบัว ต้นไม้สูงใหญ่คอยให้ร่มเงาทำให้พื้นที่ตรงนั้นไม่ร้อนจนเกินไป

“เคลิ่ง!”

“เคลิ่ง! เคลิ่ง!”

เสียงคมดาบกระทบกันดังอย่างต่อเนื่องเป็นเวลายาวนานและในที่สุดก็หยุดลง ขณะที่เสียงหอบหายใจยังคงดังต่อเนื่อง เด็กหนุ่มทั้งสองทอดตัวลงนอนบนสนามอย่างหมดแรง ดาบเล่มงามในมือค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นจี้ห้อยคอดั้งเดิม

“เหนื่อยเป็นบ้า!” หลพูดเสียงดังราวกับกำลังระบายความอัดอั้นตันใจ ขณะที่วีได้แต่หัวเราะกับคำพูดของอีกฝ่าย

“จริงสิ” วีเอ่ยขึ้นคล้ายกับเพิ่งนึกอะไรบางอย่างได้ จากนั้นเขาก็ดันตัวเองลุกจากพื้นแล้วเดินไปข้างๆ สระบัว หลที่เห็นดังนั้นก็ตามมานั่งใกล้ๆ วี

วีเอื้อมมือไปเด็ดดอกบัวสีชมพูมาสองดอกแล้วหักก้านทิ้งพลางอธิบาย “ก่อนหน้าฉันไปอ่านตำราแล้วเจอคาถาๆ หนึ่ง”

“คาถาอะไร”

“เป็นคาถาที่สามารถเชื่อมโยงพลังชีวิตไว้กับวัตถุได้”

“เหมือนทศกัณฐ์ที่ถอดหัวใจไว้ในกล่องเพชร”

วีส่ายหน้าพลางวางดอกบัวดอกหนึ่งลงในฝ่ามือหล “ไม่ใช่แบบนั้น เราแค่ใช้วัตถุเป็นเครื่องมือแสดงพลังชีวิตเราเท่านั้น”

หลขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“สมมติว่าเราใช้คาถากับดอกบัวนี้ พลังชีวิตเราก็จะเชื่อมโยงกับดอกบัว ถ้าหากดอกบัวเหี่ยวเฉาหรือกลีบร่วงโรยก็หมายความว่าเจ้าของดอกบัวตกอยู่ในอันตราย”

“งั้นดอกบัวนี้ก็จะคล้ายกับเครื่องแสดงชีพจร”

“จะคิดอย่างนั้นก็ได้” พุดจบวิกิใช้มือทั้งสองข้างประคองดอกบัวอย่างทะนุถนอม “เอาละ ถีอดดอกบัวไว้ดีๆ แล้วทำตามที่ฉันบอก”

หลไม่ตอบอะไร เขาเพียงพยักหน้าให้อีกฝ่ายจากนั้นก็ประคองดอกบัวด้วยท่วงท่าเดียวกับวี

เดือนหนาว

“ก่อนอื่นก็หลับตา ตั้งสมาธิให้ดี แล้วรวบรวมพลังไสยเวทให้ไหลเวียนบนฝ่ามือ” พุดจบ วิก็เงยบไปครู่หนึ่ง “นี่สภาพดอกบัวแล้วพุดตามนะ”

จากนั้นวิก็เอ่ยคาถาบางอย่างออกมา แม้จะฟังคานั่นไม่เข้าใจ แต่หลักที่ตั้งสมาธิแล้วทำตามที่วิบอก ครู่หนึ่งทั้งสองก็สัมผัสได้ว่า อุดมภูมิบนฝ่ามือค่อยๆ เปลี่ยนไป ความเย็นแทรกมาตามฝ่ามือแล้วไหลไปยังปลายนิ้ว

ขณะที่หลับตาพวกเขาารู้สึกว่าด้านหลังมีแสงสว่างปรากฏขึ้น เมื่อวิหยุดท่องคาถา แสงนั้นก็หริ่งแล้วจางหายไป แต่ความเย็นบนฝ่ามือยังคงอยู่

เมื่อลืมตาขึ้นก็เห็นดอกบัวบนฝ่ามือแปรเปลี่ยนเป็นสีเงินคล้ายโลหะแต่บางส่วนยังมีสีเขียวเจืออยู่ วิสัมผัสให้ความรู้สึกเย็นราวกับกำลังโอบอุ้มสายน้ำ

“สำเร็จแล้วหรือ” หลถามโดยไม่ละสายตาจากดอกบัวในมือ
“อืม สำเร็จแล้ว” วิตอบคำถามนั้นด้วยรอยยิ้ม จากนั้นวิก็แบมือข้างหนึ่ง ขณะที่มืออีกข้างหนึ่งยื่นดอกบัวของตนไปให้หล

หลก็รับดอกบัวของวีมาแล้วยื่นของบัวของตนให้อีกฝ่าย
แต่โดยดี

แม้จะไม่ได้พูดอะไรแต่หลรู้ดีว่า วีทำแบบนี้เพื่อความปลอดภัย
ของพวกเขาทั้งคู่ หากหลบบาดเจ็บหรืออยู่ในอันตราย วีจะรับรู้ได้จาก
ดอกบัวที่เหี่ยวเฉาในทางตรงกันข้าม หากวีตกอยู่ในอันตราย หลก็รับรู้ได้
เช่นกัน

กว่าเด็กหนุ่มทั้งสองจะมากินอาหารกลางวันเวลาก็ล่วงเลยไป
มากแล้ว ห้องอาหารจึงแทบไม่มีใครอยู่ เว้นแต่คนๆ หนึ่งที่นั่งอยู่ใน
ห้องอาหารมาครู่ใหญ่

‘ผู้อำนวยการ’

เมื่อผู้อำนวยการเห็นหลและวีเดินเข้ามาก็เอ่ยทักทันที “เพิ่งมา
กินอาหารกลางวันกันหรือครับ”

“ครับ” วีขานรับ “ผู้อำนวยการก็ด้วยหรือครับ”

ผู้อำนวยการคลี่ยิ้ม “เปล่าครับ ผมกำลังรอพวกคุณอยู่” พูดจบ
เขาก็ผายมือไปยังที่นั่งฝั่งตรงข้าม

เดือนหนาว

แม้จะไม่เข้าใจว่าผู้อำนวยการรอดตนทำไม แต่เด็กหนุ่มทั้งสองก็
ทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามผู้อำนวยการตามคำเชิญ ส่วนผู้อำนวยการก็
หยิบภาพสองใบออกมา แล้วยื่นให้เด็กหนุ่ม

ภาพใบหนึ่งเป็นภาพถ่ายเก่าๆ บนนั้นฉายรูปถ่ายรวมของ
นักเรียนห้องเรียนพิเศษรุ่นหนึ่ง

ส่วนอีกใบเป็นภาพถ่ายที่ดูใหม่ขึ้นมาหน่อย บนภาพคือ
ภาพบุคคลากรในโรงเรียนตักศิลา

หลและวิมองภาพทั้งสองอย่างไม่เข้าใจ

“ในรูปสองใบนี้น่าจะมีพ่อแม่ของพวกคุณอยู่ด้วย”

ทันทีที่ได้ยินหลก็เบิกตากว้างมองผู้อำนวยการพลางก้มมอง
ภาพในมือ ส่วนวิได้แต่มองภาพทั้งสองใบค้างเนิ่นนานก่อนจะเอ่ย
ปากถาม “ผู้อำนวยการรู้จักพ่อแม่เราหรือครับ”

“จะพูดอย่างนั้นก็ได้รับ ตอนผมเข้าเรียนในโรงเรียนตักศิลา
พวกเขาเป็นบุคคลากรในโรงเรียนครับ”

“เล่าให้พวกเราฟังเถอะครับ ทุกเรื่องที่คุณรู้” หลพูดด้วย
น้ำเสียงจริงจัง

ผู้อำนวยการพยักหน้าแล้วเริ่มเล่าเรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อน

“ตระกูลผมเป็นผู้นำไฮเวทชาวมานาน เมื่ออายุครบสิบหกปี ผมก็ได้เข้าเรียนในโรงเรียนตักศิลาและเริ่มทำความรู้จักกับบุคลากรในโรงเรียนทันที พ่อแม่ของพวกเขาคุณก็เป็นหนึ่งในบุคลากรของโรงเรียนและเคยเป็นนักเรียนของโรงเรียนตักศิลาด้วย แต่มีเรื่องแปลกเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอะไรครับ”

“คุณอลิยาและคุณอามันต์ใช้ไฮเวทขาวไม่ได้ครับ”

ผู้อำนวยการพูดพลางชี้คนในรูปถ่าย คนหนึ่งเป็นชายร่างสูงผมสีดาขลิบ ใบหน้าดูสุขุมเยือกเย็น ส่วนอีกคนเป็นผู้หญิงผู้มีรอยยิ้มอ่อนโยนและใบหน้าสะอาด “การมีนักเรียนเข้ามาในโรงเรียนและยังใช้ไฮเวทขาวไม่ได้ในปีแรกเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยครับ แต่คุณอลิยาและอามันต์กลับใช้ไฮเวทขาวไม่ได้แม้เวลาจะล่วงเลยจบการศึกษาแล้ว”

ผู้อำนวยการพักหายใจครู่หนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “แต่ถึงอย่างนั้น พวกเขาทั้งสองมีความสามารถในการแนะนำผู้ใช้ไฮเวทคนอื่น ทำให้เพื่อน ๆ หลายคนค้นพบรูปแบบการใช้ไฮเวทแบบใหม่ พ่อของผมที่เป็นผู้อำนวยการในตอนนั้นเลยให้เขาอยู่กับโรงเรียนตักศิลาต่อในฐานะผู้ให้คำปรึกษาการสอนครับ”

เดือนหนาว

“แล้วอีกสองคนล่ะครับ” หลตามพลางชี้ไปยังชายผมสีน้ำตาล และหญิงผมสีดินแดง

“พวกเขาเป็นนักเรียนรุ่นเดียวกับคุณอลิยาและอามันต์ หลังจากเรียนจบ พวกเขาก็เข้ามาเป็นบุคลากรในโรงเรียนตักศิลา เหมือนกันครับ ผู้ชายชื่อคุณหรัญญ์เป็นสามีของคุณอลิยา ส่วนผู้หญิงชื่อคุณรังสิมันต์เป็นภรรยาของคุณอามันต์”

“แล้วพวกเขาหายไปไหนครับ”

เมื่อได้ยินคำถาม ผู้อำนวยการก็ก้มมองมือตัวเอง สีหน้าฉายแววลำบากใจ แต่ในที่สุดก็เอ่ยคำตอบออกมา “เสียชีวิตแล้วครับ”

แม้หลและวีจะเผื่อใจมาแล้วว่าพ่อแม่ของเขาอาจไม่มีชีวิตอยู่แล้ว แต่เมื่อได้รู้ความจริง ก็ทำใจได้ลำบากกว่าที่คิด

“หลังจากแต่งงานกัน คุณอลิยาและคุณรังสิมันต์ก็ให้กำเนิดลูกในเวลาไล่เลี่ยกัน ลูกของพวกเขาเป็นเด็กที่เราสัมผัสได้ว่าพวกเขามีทั้งไสยเวทขาวและไสยเวทดำที่ไหลเวียนในร่างกาย” เมื่อพูดถึงตรงนี้ ผู้อำนวยการก็สบตาเด็กหนุ่มทั้งสองเป็นการบอกว่าเด็กที่เขาเล่าถึงคือ หลและวี

“พวกเราหาสาเหตุอยู่พักใหญ่ แต่สุดท้ายคุณอลิยาและคุณอามันต์ก็ยอมรับว่าแท้จริงแล้วทั้งสองเป็นคนจากไสยเวทดำ แต่พวกเขายืนยันว่า ตนไม่ได้ลอบเข้ามาเพราะประสงค์ร้าย”

“...” เด็กหนุ่มทั้งสองไร้คำพูด เขาเพียงแค่นั่งฟังเรื่องราวจากปากผู้อำนวยการต่อไป

“พวกเขาอุทิศตนช่วยพัฒนาโรงเรียนตักศิลา พวกเราจึงคิดว่าคำพูดของเขาน่าเชื่อถือครับ ผู้อำนวยการและผู้บริหารระดับสูงจึงยื่นข้อเสนอให้พวกเขาและลูกอยู่ในความคุ้มครองของโรงเรียนตักศิลา”

“พ่อของคุณไม่ไว้ใจพวกเขาเหรอ” วิธาม

“ตรงกันข้ามครับ พวกเราไว้ใจและอยากให้พวกเขาปลอดภัย จึงตัดสินใจทำแบบนั้น การพบคนที่มีไสยเวทขาวและดำไหลเวียนในตัว เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนครับ แต่ทุกคนรู้ว่าเมื่อใดมา เด็กทั้งสองคงกลายเป็นผู้ใช้ไสยที่ยิ่งใหญ่และมีความสามารถมากพอจะปกครองไสยเวทขาวและดำ หากเป็นแบบนั้นจริง ไสยเวทดำไม่มีทางยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้นแน่นอน เขาต้องกำจัดเด็กทั้งสองคนนั้นแน่ๆ”

“ทั้งที่พวกคุณรู้อย่างนั้นแต่ก็ยังปล่อยให้พ่อแม่ของพวกเขาตาย” น้ำเสียงของวิธามความโกรธอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เดือนหนาว

“ไม่มีใครอยากให้เรื่องนี้เกิดขึ้นหรอกครับ” ผู้อำนวยการตอบด้วยเสียงแผ่วเบา ฟังเพียงน้ำเสียงก็รู้ว่า เขาเองก็เสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น “พวกเราพยายามแล้ว แต่พ่อแม่ของคุณยืนยันว่าจะออกไปใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดา ซึ่งเราก็ตัดความตั้งใจของพวกเขาไม่ได้ แม้จะส่งคนไปคุ้มครองอยู่ห่างๆ แต่สุดท้ายเรื่องที่เรากลัวที่สุดก็เกิดขึ้น”

“.....”

“พวกเขาถูกไล่ยเวทดำใจมตี”

๕

หมู่บ้านลับแล

หมู่บ้านลับแล สถานที่ที่น้อยคนจะได้อย่างกรายเข้าไป ที่นั่นจะ
ซ่อนความลับแบบไหนเอาไว้

รถคันหนึ่งแล่นไปตามถนนลูกรัง พื้นดินขรุขระจนสมาชิกในรถ
รู้สึกถึงแรงสั่นไหว จากวันแรกที่ออกเดินทาง เวลาที่ล่วงเลยเข้าสู่วันที่
สามแล้ว ระยะเวลาอันยาวไกลและหนทางที่ยากลำบากทำให้พวกเขา
เดินทางช้ากว่าที่คิด แต่ถึงอย่างนั้นการเดินทางก็เป็นไปอย่างราบรื่น
ราบรื่นเสียจนน่าหวาดกลัว

หลดเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง มือทั้งสองข้างประคอง
ขวดแก้วที่บรรจุดอกบัวสีเงินเอาไว้ ขวดแก้วใบนี้เป็นขวดที่วิมอบให้ก่อน
จะแยกกันออกเดินทาง แม้จะดูเหมือนขวดธรรมดาๆ แต่วิม่ายไสยเวท
เคลือบเอาไว้ทำให้ขวดแก้วนี้ทนทานกว่าปกติมาก

เดือนหนาว

“ใกล้ถึงแล้ว เตรียมตัวไว้นะ” เสียงๆ หนึ่งดังมาจากตำแหน่งคนขับรถ หลกเก็บขวดบรรจุดอกบัวลงในกระเป๋าคาดอกแล้วเพิ่งสายตาไปยังเป้าหมายที่อยู่ด้านหน้า ทุกคนในรถเองก็เตรียมตัวรับมือกับสิ่งที่ต้องเจอในป่า บรรยากาศในรถกดดันขึ้นมาทันที

ป่าต้องคำสาปอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล ด้านนอกป่ามีรั้วลวดหนามเก่าๆ ล้อมรอบ แม้เป็นตอนกลางวัน ป่านั้นก็ดูวังเวงและมีดทึม ไปไม่สิ้นเขียวซ่อนทับแน่นขนาดจนมองไม่เห็นด้านใน

ที่นี้คือป่าต้องสาปที่หลุดต้องมาตามหาคิลาสีฟ้าน้ำทะเล

พวกเขาจอดรถไว้ข้างถนนอย่างไม่ใส่ใจนัก เมื่อเดินเข้ามาถึงรั้วลวดหนามเพื่อนคนหนึ่งก็วาดมือเป็นวงกลม ทันใดนั้นอากาศโดยรอบก็เริ่มหมุนวนรอบๆ ตัวพวกเขาทั้งห้า เศษฝุ่นฟุ้งกระจายจนหลุดต้องยกมือขึ้นมาป้องดวงตา และเมื่อเอามือลงอีกครั้งเขาก็พบว่า พวกเขาทุกคนเข้ามาอยู่ด้านในรั้วลวดหนามแล้ว

ทั้งห้าอย่างกรายเข้ามาในป่าได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงร้องคำรามดังกึกก้อง ทันใดนั้นร่างสีดำก็พุ่งออกมาจากเงามืดแล้วกระโจนใส่หลอย่างรวดเร็ว

หลงเปียงตัวหลบพลางพิจารณาร่างศัตรู อสุรตัวนั้นดูคล้ายกับ
หมีร่างยักษ์แต่กลับมีหางคล้ายสิงโต ขนทั่วร่างสีดำลับทว่าแวดตาเป็น
สีแดงฉาน เขี้ยวและกรงเล็บแหลมคม ตัวของมันมีกลิ่นเหม็นสาบลอย
อบอวลไปทั่ว มันส่งเสียงคำรามขู่อีกครั้งแล้วกระโจนเข้าใส่หลอย่าง
บ้าคลั่ง แต่หลหลบการโจมตีนั้นได้อย่างคล่องแคล่ว เพื่อนคนหนึ่งใช้
โอกาสที่อสุรไม่ทันระวังหลังซัดคลื่นลมใส่อสุรตัวนั้นจนล้มลง จากนั้นจึง
ร้ายพายุคมมีดไปยังร่างสีดำ

อสุรตัวนั้นร้องครวญครางอย่างเจ็บปวด ร่างกายมันขาดเป็น
เสี่ยงๆ แต่ไร้หยดเลือด ร่างกายที่ถูกตัดออกจากกันลอยกระจัดกระจาย
ไปทั่ว

ขณะที่คิดว่าการต่อสู้ได้จบลงแล้ว จู่ๆ ก้อนเนื้อของอสุรตนนั้นก็
ค่อยๆ ขยายตัวแล้วเริ่มบิดงอเป็นรูปร่าง หลและพรรคพวกถูกอสุรสีดำ
ล้อมทุกทิศทาง จำนวนอสุรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้พวกเขาแทบ
ทำอะไรไม่ถูก

เหล่าอสุรอย่างสามขุมไปยังมนุษย์ที่บุกเข้ามาพาลางส่งเสียง
คำรามอย่างโกรธเกรี้ยว เสียงของมันดังก้องไปทั่วทั้งป่า แล้วจู่ๆ ดวงตา

เดือนหนาว

คมปราดสีเลือดก็ปรากฏขึ้นในเงามืดพร้อมกับการปรากฏตัวของอสูรอีก
จำนวนมาก

หลเรียกรวงเล็บของตนออกมาเตรียมพร้อมรับมือเหล่าอสูรที่
ดาหน้าเข้ามา แต่ก่อนจะเปิดฉากโจมตี หลก็ได้ยินเสียงบางอย่างดังเล็ด
ลอดออกมาจากกระเป๋าคาดอกของตน

“กริ่ง”

เสียงนั้นฟังดูคล้ายโลหะกระทบของแข็ง ทันใดนั้น ภาพดอกบัว
ก็ปรากฏในความคิดหล

เขาเปิดซิปปกระเป๋าดูอย่างรวดเร็ว และภาพที่เขาเห็นคือกลีบ
ดอกบัวกลีบหนึ่งนอนนิ่งอยู่ก้นขวด ขณะที่กลีบดอกบัวอีกกลีบกำลัง
ร่วงโรยออกมา หลมองภาพนั้นอย่างตกตะลึงจนลืมนึกว่าตนเองก็อยู่ใน
สถานการณ์ที่เสียงชีวิตเช่นกัน

รู้ตัวอีกทีร่างของหลก็ล้มกระแทกพื้นและนั่นไม่ใช่การโจมตีของ
อสูรแต่เป็นเพื่อนเขาที่เข้ามาผลักหลให้หลบการโจมตีของอสูรร้าย

“มัวทำอะไรนะ!” สมาชิกคนหนึ่งขึ้นเสียงอย่างไม่พอใจ

เมื่อหลงสติได้ก็รีบตัวดทรงเล็บฆ่าอสูรที่อยู่ใกล้แล้วหันไปหาสมาชิกกลุ่มของตน “เราต้องไปหมู่บ้านลับแล คนกลุ่มนั้นกำลังตกอยู่ในอันตราย”

“เราต้องทำหน้าที่ของเราให้เสร็จก่อน” เพื่อนคนหนึ่งค้าน

“ถ้าเอาศิลาออกมาได้แล้วคนพวกนั้นตายมันจะมีประโยชน์อะไร!” หลตะคอกกลับทันที

“หยุดทะเลาะกันเองสักที!” ผู้อาวุโสที่สุดตะโกนเรียกสติคนในกลุ่ม “ที่หลพูดก็ถูก แต่ก่อนจะไปช่วยคนกลุ่มนั้น เราเอาตัวรอดจากอสูรกลุ่มนี้ให้ได้ก่อนเถอะ”

แล้วการต่อสู้ก็ดำเนินไปอย่างดุเดือด หลและเพื่อนได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยแต่ก็สามารถพาดนออกมานอกป่าต้องคำสาปได้ เมื่อเงยหน้ามองท้องฟ้าพวกเขา ก็รู้ว่าพวกตนเสียเวลาในป่าในไปเกือบหนึ่งวัน

“รีบไปกันเถอะ” หลเอ่ยแล้วรีบเดินไปยังรถอย่างรีบร้อน

ป่าต้องคำสาปและหมู่บ้านลับแลอยู่ไกลจากกันมาก แต่ความเร็วร่อนของหลทำให้ทั้งห้ามาถึงหมู่บ้านลับแลได้ภายในเวลาเพียงสองวัน

เดือนหนาว

เท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นหมู่บ้านลับแลก็ไม่ใช่สถานที่ที่ทุกคนสามารถเข้าออกได้อย่างอิสระ

ทางเข้าหมู่บ้านลับแลซับซ้อนจนมีเพียงคนในหมู่บ้านเท่านั้นที่เดินทางได้อย่างถูกต้องแม่นยำ หลและพรรคพวกจึงเสียเวลาติดต่อบุคลากรให้ส่งข่าวไปยังหมู่บ้าน เพื่อให้สมาชิกหมู่บ้านออกมาต้อนรับ โชคดีที่บุคลากรและหมู่บ้านลับแลสามารถติดต่อกันผ่านจดหมายเวท ทำให้พวกเขาไม่เสียเวลารอมากนัก

เมื่อได้พบกับคนนำทาง หลก็ต้องแปลกใจเพราะคนๆ นั้นมีท่าทีสงบเสียงมราวกับภายในหมู่บ้านไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ข้างในหมู่บ้านเป็นยังไงบ้าง” หลตัดสินใจถามระหว่างเดินทางเข้าไปในหมู่บ้าน

ผู้นำทางหันมามองหลเล็กน้อย “ทุกคนสบายดีครับ”

คำตอบที่ได้รับทำให้หลขมวดคิ้วจนแทบผูกเป็นปม

“แล้วกลุ่มไสยเวทขาวที่มาก่อนหน้านี้ล่ะ” สมาชิกคนหนึ่งถาม

“พวกเขาออกไปตั้งแต่สองคืนก่อนแล้วครับ”

“ไปไหน”

ผู้นำทางสายหน้า “ไม่รู้ครับ แต่อีกไม่นานคงกลับมา เพราะข่าวของหลายอย่างยังอยู่ที่หมู่บ้าน”

เมื่อได้ยินดังนั้น หลกก็ยังร้อนใจมากกว่าเดิม “รีบไปกันเถอะ”

ใช้เวลาไม่นานทั้งหมดก็มาถึงหมู่บ้าน อาคารบ้านเรือนที่นี่ดูแปลกตา บ้านบางหลังดูคล้ายตอม่อไม้ขนาดมหึมาที่ถูกตัดแปลงเป็นที่อยู่อาศัย ขณะที่บ้านบางหลังเกิดจากกรนำกิ่งไม้สานกันไปมา กลางหมู่บ้านเป็นพื้นที่ส่วนรวมขนาดใหญ่ที่มีโต๊ะเก้าอี้มากมายหลายขนาด

หลกวาดตามองรอบๆ แต่แล้วก็สะดุดตากับร่างๆ หนึ่งที่นั่งหันหลังอยู่บ้านเก้าอี้ ชายคนนั้นเป็นคนร่างสูง เส้นผมสีเปลือกข้าวโพดถูกรวบไว้ด้วยวงแหวนที่ทำจากเปลือกไม้

“จันทร์” หลกเอ่ยชื่อที่คุ้นเคยออกมา แล้วร่างนั้นก็หันมาประจันหน้ากับหล รอยยิ้มอ่อนโยนยังคงประดับอยู่บนใบหน้าไม่เปลี่ยนแปลง “ทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่”

จันทร์ไม่ตอบคำถามแต่เปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นแทน “มาหาวีไม่ใช่เหรอครับ ไปกันเถอะ”

เดือนหนาว

เมื่อเห็นท่าทีของจันทร์ หนึ่งในสมาชิกก็ตรงไปกระซอกคอเสื้อจันทร์ทันที “คิดว่าเราจะตามแกไปง่ายๆ หรือไง”

แต่จันทร์ไม่มีท่าทีสะทกสะท้านแม้แต่น้อย รอยยิ้มบนใบหน้าก็ไม่ได้เลือนหายไป “พวกคุณมีตัวเลือกหรือครับ ถ้าไม่ตามผมมา พวกคุณก็ไม่มีทางรู้ว่าคนที่เหลือหายไปไหน”

“อย่าปากดีให้มาก ฉันซ่าแกตรงนี้แล้วไปตามหาพวกนั้นเองก็ได้”

“ถ้าผมตายหรือบาดเจ็บ เพื่อนของพวกคุณก็ไม่รอดครับ”

“แก!”

“คุ้มหรือครับ คุณซ่าผมแค่คนเดียว แต่เพื่อนคุณตายตั้งห้าคนแหะ”

สมาชิกคนนั้นกัดฟันแน่นอย่างเจ็บใจแต่ในที่สุดเขาก็ยอมปล่อยจันทร์เป็นอิสระ

“ที่นี่ก็ตามมาได้แล้วครับ” จันทร์พูดก่อนจะเดินนำ

แต่หลกรั้งเอาไว้เสียก่อน “เดี๋ยวก่อน”

จันทร์หันกลับมาเพื่อฟังหลพูดต่อ

“ฉันไปแค่คนเดียว เพื่อนของฉันจะอยู่ที่นี้ แบบนั้นคงไม่มีปัญหาใช่ไหม”

“หล!” สมาชิกคนหนึ่งแย้งขึ้นมาทันที

หลยกมือปรามก่อนจะหันไปคุยกับทั้งสี่คนด้วยเสียงแผ่วเบา
“ถ้าฉันไม่กลับมาภายในสองวันก็รีบติดต่อผู้อำนวยการ”จากนั้นหลก็เดินตามจันทร์ไปแต่โดยดี

หลังจากเดินออกจากหมู่บ้านได้ระยะหนึ่ง จันทร์ก็เดินนำไปในถ้ำ อากาศภายในถ้ำเย็นเยียบ แค่อุณหภูมิหัวใจเข้าก็รู้สึกเจ็บหน้าอก

“เราจะไปไหนกันแน่” หลถาม

จู่ๆ จันทร์ก็หยุดเดินกะทันหันแล้วหันมาสบตาหล

ท่าทีของจันทร์ทำให้หลขมวดคิ้วแน่น “มีอะไร”

“ขอโทษนะหล”

เพียงพริบตา หลก็รู้สึกว่าคุณของแข็งกระแทกลำคอ จากนั้นภาพตรงหน้าก็ค่อยๆ พร่าเบลอลง สิ่งสุดท้ายที่หลรู้สึกคือร่างของตนที่ค่อยๆ หลุดลงบนพื้นหินเย็นยะเยือก จากนั้นทุกอย่างก็ดับไป

เดือนหนาว

หลบลืมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตัวเองอยู่ในห้องสี่เหลี่ยม
กว้างขวาง

“พี่คะ พี่คนนีฟื้นแล้ว” เสียงเจ็ดยักษ์ของเด็กหญิงดั่งกระทบ
โศตประสาท เมื่อหันไปมองก็เห็นเด็กหญิงผู้มีผมสีฟางหยักศกนั่งอยู่ไม่
ห่างจากเขา เธอกำลังหันหน้าไปพูดกับชายคนหนึ่งที่กำลังสำรวจอาการ
ของคนอื่นๆ ที่สลบไสลอยู่ในห้อง เมื่อได้ยินเสียงเด็กหญิง เขาก็รีบลุกมา
หาหล

ทันทีที่เห็นใบหน้าอีกฝ่าย หลบก็เบิกตากว้างแล้วรีบลุกขึ้นนั่ง
ทันที “วี!” เขามองสำรวจอีกฝ่ายเพื่อให้แน่ใจว่าวีไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรง
เมื่อเห็นท่าทีของหล วิจึงเอ่ยเพื่อคลายความกังวลของอีกฝ่าย
“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก”

“แต่ว่าดอกบัว...”

“คงเป็นเพราะถูกไสยเวทโจมตี แต่ดูเหมือนไสยเวทนั้นจะมีผล
กับสติสัมปชัญญะเพียงชั่วคราว”

เมื่อฟังวีจบ หลบก็พยักหน้าเล็กน้อย เขามองเด็กหญิงตัวน้อยที่
อยู่ข้างวีตลอดเวลา วีเองก็สังเกตเห็นว่าหลกำลังมองเด็กหญิงด้วยแวว
ตาสงสัยเขาจึงแนะนำเด็กน้อยให้เพื่อนของตนรู้จัก

“นี่ดาาริน พ่อของเขาเคยเป็นหัวหน้าหมู่บ้านนะ”

“เคยเป็นเงินนั้รพรอ”

“ตอนนีัคุณพ่อกับคุณแม่ไม่อยู่แล้วคะ” ดารินเป็นฝ่ายตอบ
ข้อสงสัยของหลด้วยตนเอง คำตอบนั้นทำให้หลเจ็บไปครู่ใหญ่ เขารู้ดีว่า
การเติบโตโดยปราศจากพ่อแม่ันเป็นเรื่องเจ็บปวดเพียงใด

“หนูไม่เป็นอะไรหรอกคะ ทุกคนในหมู่บ้านดูแลหนูเป็นอย่างดี”
เมื่อเห็นสีหน้าของหลเด็กสาวก็รีบพูดต่อพร้อมฉีกยิ้มกว้าง

หลไม่ตอบอะไรเพียงแต่เอ้อมมือไปลูบหัวเด็กหญิงตัวน้อยก่อน
จะหันไปหาวี “ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

วีทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นครู่หนึ่งแล้วจึงเล่าให้หลฟัง

เมื่อวีและสมาชิกในกลุ่มอีกสี่คนมาถึงหมู่บ้านลับแล พวกเขา
เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนตักศิลาให้คนในหมู่บ้านฟังแล้วบอกว่าตอนนี้
ไสยเวทขาวต้องการศิลาสีอำพันเพื่อนำไปฟื้นฟูโรงเรียน

เมื่อฟังจบชาวบ้านมีสีหน้ากังวลเล็กน้อยแล้วเขาก็ำนำทางผู้
ไสยเวทขาวทั้งห้าไปยังบ้านหลังหนึ่ง

เดือนหนาว

‘มีเพียงสายเลือดของหัวหน้าหมู่บ้านที่สามารถนำศิลาออกมาได้ พวกคุณลงไปคุยกับเธอเถอะ’ พุดจบชาวบ้านก็หันหลังเดินจากกันไปไม่ทันที่วีจะเคาะประตูบ้าน ประตูก็เปิดออกพร้อมกับการปรากฏตัวของเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง จากนั้นพวกเขาก็ได้รู้ว่าเด็กหญิงคนนี้ชื่อดาริน เธอเป็นทายาทคนสุดท้ายของตระกูลหัวหน้าหมู่บ้าน

‘ตอนนี้หมู่บ้านไม่มีศิลาสีอำพันอีกแล้ว’ เธอพูดเพียงเท่านั้นแล้วเชื้อเชิญให้ทั้งห้าคนค้างแรมที่นี่ก่อน

คำพูดของเด็กน้อยทำให้สมาชิกหลายคนไม่พอใจและพยายามค้นความจริงจากเด็กหญิงตัวน้อยจนดารินเริ่มตื้นกลัว วีจึงปรามทั้งสี่คนเอาไว้

คืนนั้นทั้งห้าคนต้องค้างแรมในหมู่บ้านลับแลและพยายามคุยกับดารินว่าเหตุใดเธอจึงบอกว่าที่หมู่บ้านไม่มีศิลาสีอำพันอีกแล้ว แต่ไม่ว่าจะเกลี้ยกล่อมอย่างไรดารินไม่ให้คำตอบแก่พวกเขา

‘ก๊อกๆ’ ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ทุกคนมองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจเพราะไม่น่ามีใครมารบกวนพวกเขาในเวลานี้

คารินเป็นคนเดินไปเปิดประตู ด้านหลังประตูนั้นคือจันทร์ที่
หายไปจากโรงเรียนดักศิลาเป็นเวลานาน

เมื่อเห็นใบหน้าจันทร์ สมาชิกสี่คนก็ตั้งท่าเตรียมต่อสู้ทันที

'จันทร์ ทำไม่ถึงมาอยู่ที่นี่ได้' วิถามทันทีที่อีกฝ่ายก้าวเข้ามา
ในบ้าน

'คารินมาทางนี้เร็ว!' เพื่อนคนหนึ่งส่งเสียงตะโกน

คารินหันรีหันขวางอย่างทำตัวไม่ถูก เธอไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น
แต่ไม่ทันที่จะก้าวไปทางกลุ่มวี จันทร์ก็จับไหล่เธอไว้เสียก่อน เธอจึงไม่
กล้าขยับไปไหน ขณะที่สมาชิกสี่คนเวทชาวก๊ก็ไม่กล้าโจมตีบุ่มบ่ามเพราะ
กลัวคารินจะได้รับบาดเจ็บไปด้วย

ขณะที่กำลังพุ่งสมาธิไปยังการเคลื่อนไหวของจันทร์ ทันใดนั้นก็
มีวัตถุบางอย่างพุ่งมาปักจนตัว เมื่อก้มมองก็เห็นว่าเป็นวัตถุสีดำคล้าย
โลหะ พวกเขาสัมผัสได้ถึงสายเวทดำที่เอ่อล้นออกมาจากอาวุธชิ้นนั้น
แต่ไม่ทันได้ตั้งวัตถุปริศนาออกจากลำตัว แขนขาพวกเขาที่แข็งทื่อจนขยับ
ไม่ได้ ความเจ็บปวดแล่นไปทั่วร่าง

เดือนหนาว

สิ่งสุดท้ายที่วีเห็นคือสีหน้าดาวรินที่ดูตื่นกลัว ขณะที่ใบหน้าจันทร์กลับเรียบเฉยราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ด้านหลังจันทร์มีคนแปลกหน้าทยอยเข้ามาในบ้าน แล้วภาพทั้งหมดก็กลายเป็นสีดำสนิท

“รู้ตัวอีกทีก็มาอยู่ในห้องนี้แล้ว” พุดจบวีก็หันไปลูบหัวเด็กหญิงตัวน้อย “แต่โชคดีที่พวกนั้นไม่ได้ทำร้ายดาวริน”

“จันทร์เป็นศัตรูของเราจริงๆ สินะ” หลเพิ่มพำ

วีไม่ได้ตอบคำถามนั้น เขาเองก็ยังไม่รู้สักสับนอนอยู่เช่นกัน เสียความคิดหนึ่งยังคงเชื่อว่าจันทร์ไม่ใช่คนเลวร้ายพอที่จะทำลายศิลา แต่ตอนนี้ทุกอย่างก็ชัดเจนแล้วว่าจันทร์ไม่ได้อยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเขาแน่นอน

๖

เส้นทางที่มองไม่เห็น

หากชีวิตเปรียบดังการเดินทาง นั่นคงเป็นการเดินทางที่ไกลแสนไกล

เราต่างเลือกเดินตามเส้นทางที่มองไม่เห็น และบางครั้งเส้นทางนั้นก็พาเราไปเจอกับทางแยกอีกมากมาย บางทางก็เป็นทางแยกที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ บางทางก็เป็นทางแยกที่มีแต่ขวากขวาม แต่สุดท้ายแล้วก็ไม่มีใครบอกได้ว่าทางใดเป็นทางที่ถูก ทางใดเป็นทางที่ควรไป หรือทางใดเป็นทางที่จะพาเราไปสู่จุดหมาย มีแต่ต้องลองก้าวเดินไปเท่านั้นจึงจะพบคำตอบ...

บางคนอาจพบกับความสำเร็จอยู่ที่ปลายทางนั้น ในขณะที่บางคนต้องเจอกับความสิ้นหวังที่ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้ ผลลัพธ์ที่น่ากลัวนี้ทำให้การเลือกทางเดินของมนุษย์เป็นเรื่องยากเกินกว่าจะตัดสินใจ แต่ถ้าหากหยุดอยู่กับที่ คนๆ นั้นก็คงเหมือนตุ๊กตาที่ไร้จุดหมาย เป็นเพียงมนุษย์ผู้เปราะบางเกินกว่าจะเลือกทางเดินของตัวเอง

เดือนหนาว

แต่ถ้าหากเลือกเส้นทางของตนแล้ว ก็จงตั้งมั่นและมุ่งหน้าต่อไป อย่าได้เสียใจกับการตัดสินใจของตนเอง เพราะชีวิตมนุษย์นั้นสั้นเกินกว่าจะเดินย่อนกลับ

หลังจากทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ คนในห้องก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังแว่วมาจากด้านนอกก่อนจะหยุดลงหน้าห้อง ไม่นานประตูก็เปิดออก

ชายหญิงคู่หนึ่งยืนรออยู่หน้าประตู ขณะที่ชายอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง

ชายคนนั้นไม่ใช่ใคร แต่เป็นคนที่หลและวิคุ่นหน้าเป็นอย่างดี
จันทร์นั่นเอง

“ท่านผู้น่าอยากพบทั้งสองคน” จันทร์พูดพลางมองหลและวิคุ่นทำให้ทุกคนในห้องหันไปมองเด็กหนุ่มทั้งสองคนทันที

ความกังวลคละคลุ้งปกคลุมห้อง ทุกคนต่างรู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้ไม่มีใครได้เปรียบเกินกว่าธชา หาก ธชาคิดจะกำจัดทั้งสองคนคงไม่มีเวลาไหนเหมาะไปกว่าตอนนี้

ดารินมองหน้าเด็กหนุ่มทั้งสองคนด้วยความเป็นห่วง และชั่วพริบตาหนึ่งเธอก็อดสังหรณ์ใจไม่ได้ เธอสัมผัสได้ว่าหากทั้งสองก้าว

ออกจากห้องนี้ไป ทุกอย่างจะไม่มีทางกลับไปเป็นดังเดิม จากนั้นเธอก็รู้สึกว่ารอบข้างถูกรายล้อมด้วยความมืดมิด แต่ท่ามกลางความมืดมิดนั้นก็มีบ่อน้ำบ่อหนึ่งผุดขึ้นมา เธอรู้ทันทีว่านี่เป็นภาพนิมิต

เด็กหญิงค่อยๆ ย่างเท้าไปใกล้ๆ บ่อน้ำอย่างหวาดกลัว เธอรู้สึกว่าการที่เธอกำลังจะได้เห็น อาจจะไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก เมื่อก้มหน้ามองบ่อน้ำ ผิวน้ำก็เริ่มแปรเปลี่ยนเป็นเกลียวคลื่น ก่อนจะปรากฏภาพบางอย่าง ภาพนั้นมีแต่ฝุ่นฟุ้งตลบบรรยากาศรอบข้างดูวุ่นวายไปหมด ชายคนหนึ่งยืนอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายนั้น เขากำลังเปล่งเสียงตะโกนอย่างบ้าคลั่งเมื่อหมอกควันค่อยๆ จางลง เธอจึงเห็นว่าชายในนิมิตคนนั้นคือหล

หลเพียงคนเดียว

หลที่ไร้รูปร่างกาย

เมื่อหลุดจากภวังค์ ดารินโผล่เข้าไปจับแขนเด็กหนุ่มทั้งสองคนไว้แน่น ภาพนิมิตที่เธอเห็นเมื่อครู่ยิ่งทำให้เธอกังวลมากกว่าเดิม กังวลว่าวีจะตกอยู่ในอันตราย กังวลว่าหลจะถูกความบ้าคลั่งครอบงำ ความคิดในหัวเธอยุ่งเหยิงเกินกว่าจะเรียบเรียงเป็นคำพูด

เด็กหญิงมองจันทร์ที่ยืนอยู่จุดเดิม ใบหน้าเขาดูเรียบเฉย ยากจะคาดเดาอารมณ์ เขาไม่ได้เกรงใจ และไม่ได้บังคับหลและวี เขาเพียงยืนรออยู่ตรงนั้นจนกว่าหลและวีจะเดินตามเขาออกไป แม้ดารินจะมั่นใจ

เดือนหนาว

ว่าจันทร์ไม่ได้มีเจตนาไม่ดีต่อทั้งสองคน แต่เธอไม่อาจมั่นใจได้ว่า
ท่านผู้นำไสยเวทย์ดำจะไม่ทำร้ายเด็กหนุ่มทั้งสองคน

วีย่อตัวลงมาลูบหัวเด็กหญิงเป็นเชิงปลอบใจ เขารู้ตัวดีว่า
การตามจันทร์ออกไปพบท่านผู้นำเป็นเรื่องอันตรายมาก แต่ถ้าหากไม่ทำ
อะไรเลย ทุกคนก็จะต้องอยู่แบบนี้ต่อไปโดยไม่ได้ประโยชน์อะไร และแม้
วันนี้จะหลีกเลี่ยงการพบท่านผู้นำได้ แต่เชื่อว่าหลีกเลี่ยงได้ตลอดไป

หลเอี่ยมมือไปยี้หัวเด็กน้อย “ไม่ต้องกลัวนะ เราจะรีบกลับมา”
พูดจบ หลก็หันไปสบตาเพื่อนที่เป็นดั่งพี่น้องของตน แล้วทั้งสองคนก็เดิน
ตามหลังจันทร์ออกไปจากห้อง

ดารินมองแผ่นหลังของทั้งคู่อย่างหวาดกลัว

เธอกลับ

กลัวเหลือเกินว่าจะไม่ได้พบทั้งสองคนอีก

จันทร์เดินนำหลและวียมายังห้องฯ หนึ่ง ตลอดทางบรรยากาศ
ถูกปกคลุมด้วยความเงียบสงัด ไม่มีใครเอ่ยปากพูดอะไรออกมา

เมื่อมาถึงหน้าห้อง ไม่ทันที่จันทร์จะเคาะประตู ประตูก็ถูกเปิด
ออกจากด้านใน ธงาก้าวออกมาจากในห้อง เขาเป็นชายร่างสูงใหญ่
ท่าทางภูมิฐาน เส้นผมสีดำสั้นถูกหวีเก็บไว้อย่างเป็นระเบียบ ใบหน้า

คมคายมีร่องรอยเหยี่ยวขนาดเล็กน้อย แต่ดวงตากลับดูราวกับพญาราชสีห์ ผู้เปี่ยมอำนาจ

ธชชากุมุปากขึ้นเล็กน้อยเป็นการทักทายเด็กหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้า ก่อนจะหันไปเอ่ยกับจันทร์ “ไปพักผ่อนเถอะ” เมื่อได้ยินคำนั้น จันทร์ก็มีท่าทีว่าอยากปฏิเสธ แต่เมื่อสบกับดวงตาคมปราบ เขาก็เลือกที่จะพยักหน้าเล็กน้อยๆ แล้วเดินจากไป

ธชชามองลูกบุญธรรมของตนเดินจากไปจนลับสายตา จากนั้นเขาก็จึงหันมองมองเด็กหนุ่มสองคนที่ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม แกวตามาดร้ายของเด็กหนุ่มทั้งสองคนทำให้ธชชาสงสัยหัวเราะในลำคอ

“มาทางนี้” เขาพูดเพียงเท่านั้น แล้วเดินนำเด็กหนุ่มทั้งสองคนไปยังเส้นทางที่ทอดยาว

โถงทางเดินมืดทึบ แสงไฟสลัวถูกจุดขึ้นทีละดวง ทีละดวง เสียงรอกเท้าหนังบดพื้นดังมาจากที่ไกลๆ จังหวะก้าวเท้าสม่ำเสมอและหนักแน่นบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเจ้าของฝีเท้าเป็นคนมั่นใจในตัวเอง ธชชากำลังมุ่งหน้าไปที่ไหนสักแห่ง สีหน้าของเขานิ่งเรียบ เช่นเดียวกับผู้ที่เดินอยู่ด้านหลังเขา

เสียงฝีเท้าหยุดลงหน้าห้องๆ หนึ่ง

เสียงท่มกั๊ววนเอ่ยกับคู่สนทนาโดยที่ยังไม่เปิดประตูห้อง

เดือนหนาว

“มีเรื่องที่คุณควรรู้” เมื่อพูดจบ เขาก็หันไปมองหน้าคู่สนทนา เพื่อให้มั่นใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจฟังสิ่งที่เขาจะพูด “ดี ถ้าคุณไม่ตั้งใจฟังให้ตี คุณอาจจะพลาดเรื่องราวสำคัญ” อีกฝ่ายหยุดพูดครู่หนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “ผมจะพูดเพียงครั้งเดียว ไม่พูดซ้ำและไม่อนุญาตให้คุณพูดแทรก เพราะเวลาของเราเหลือน้อยเต็มที”

เมื่อพูดจบเขาก็ค่อยเอื้อมมือไปเปิดห้องๆ นั้น จุดดวงไฟดวงเล็กๆ แล้วเดินเข้าไปในห้อง

“คุณคงเคยคิดว่าคุณเป็นเพียงเบี้ยธรรมดาในกระดานหมากนี้ ผิดแล้ว คุณคือราชาของเกมนี้ แต่คุณไม่ใช่คนกุมชะตาเรื่องนี้หรอก คนที่เป็นผู้กุมชะตาคือผมต่างหาก เพราะผมรู้ในสิ่งที่คุณไม่รู้” เมื่อพูดถึงตรงนี้ ชายคนนั้นก็หยุดตีเท้าแล้วหันมาประจันหน้ากับคู่สนทนา

“สิ่งที่ผมต้องการจากคุณคือข้อตกลง คุณต้องตั้งใจฟังดีๆ และไม่ตัดสินใจจนกว่าผมจะเล่าจบ”

ดวงตาของคู่สนทนาฉายแววไม่พอใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้แย้งอะไรออกไป ชายปริศนาจึงพูดต่อ “ถ้าคุณทำไม่ได้ก็เดินออกจากห้องนี้ไป แต่ถ้าคุณจะอยู่ ให้จำไว้ว่าเป็นการตัดสินใจของคุณเอง”

“....”

“คุณจะแสร้งทำเป็นไม่เคยได้ยินเรื่องนี้ก็ได้ แต่ผมเชื่อว่าเรื่องที่ผมกำลังพูด คงจะตามหลอกหลอนคุณตลอดไป” เขามองคู่สนทนาด้วยแววตาจริงจังกว่าครั้งไหนๆ “สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนี้ คุณคือคนตัดสินใจ”

เมื่อพูดจบ ราชาก็เดินตรงไปยังโต๊ะตัวหนึ่ง ไมลี จะบอกว่าโต๊ะตัวหนึ่งคงไม่ถูกนัก เพราะนอกจากโต๊ะตัวนี้ก็ไม่มีโต๊ะตัวอื่นอีกแล้ว

ห้องที่ทั้งสามเดินเข้ามาเป็นห้องขนาดเล็ก ทั้งห้องมีเพียงโต๊ะและเก้าอี้ชุดหนึ่ง ชั้นหนังสือและโซฟาตัวยาวเท่านั้น

ธราหิยกรอรูปกรอบหนึ่งออกมาจากลิ้นชักใต้โต๊ะ จากนั้นเขาก็ยื่นกรอรูปนั้นให้ รูปที่อยู่ในกรอรูปเป็นรูปของเด็กหนุ่มวันแรก รุ่งสองคน ทั้งสองคนมีใบหน้าค่อนข้างคล้ายคลึงกัน เมื่อวิไลสายตาจากชายในรูปก็เห็นธรายืนอยู่ตรงหน้า และตอนนั้นเขาก็รู้ทันทีว่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งในรูปแบบคือคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเขา

“จะบอกอะไรกันแน่” หลังจากหลบเห็นภาพในมือวิเขาก็เอ่ยปากถามฝ่ายตรงข้าม

ธราสบุตราวีก่อนจะพูดสิ่งที่ทำให้เด็กหนุ่มทั้งสองคนนิ่ง

“ผู้ชายอีกคนในรูปแบบคือพ่อของคุณ”

“.....” เกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ

เดือนหนาว

“เขาคือพ่อของวี” ท่านผู้นำเอ่ยซ้ำอีกครั้ง “และเขาคือพี่น้องชาย
ของผม”

คำพูดที่ออกมาจากผู้อำนวยความสะดวกทำให้เด็กหนุ่มนั่งอึ้งกว่าเดิม
โดยเฉพาะวี เขามองคนตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา ใจหนึ่งก็อยากคิดว่า
คำที่ออกมาจากปากเขาเป็นคำโกหก แต่สายตาของธชาทำให้วีเชื่อว่าสิ่ง
ที่คำตรงหน้าพูดเป็นเรื่องจริง

วีก็มมองรูปในมืออีกครั้งโดยไม่พูดอะไร

หลมมองวีที่ก้มหน้ามองภาพในกรอบรูปอย่างนิ่งงัน แต่เขา
สังเกตเห็นว่าดวงตาอีกฝ่ายฉายแวววูบไหว มือที่จับกรอบรูปสั่นระริก
อย่างน่าสงสาร สิ่งที่ธชาเพิ่งพูดคงมีผลต่อจิตใจวีไม่น้อย

“ถ้ามันเป็นความจริงแล้วคุณจะให้คนตามล่าพี่ชายตัวเอง
ทำไม?!” หลตามกั้งตะคอก

เมื่อได้ยินคำถาม ธชาก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่ไม่นานเขาก็แสดง
สีหน้าราวกับเข้าใจอะไรบางอย่าง

“พวกเขาบอกคุณอย่างนั้นสินะ” ธชาพึมพำออกมาก่อนจะมอง
เด็กหนุ่มทั้งสองคนด้วยดวงตาทรงอำนาจพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนัก
แน่น “ไม่เลย ผมไม่เคยให้ใครตามล่าพี่ชายตัวเอง ผมไม่เคยทำร้าย
ครอบครัวของคุณ”

“.....”

“คุณไม่ต้องเชื่อผมในทันทีก็ได้ แต่ผมขอยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง”

“ถ้าไม่ใช่คุณ แล้วใครเป็นคนฆ่าครอบครัวผม” วิที่นั่งเงิบมานานเอ่ยปากถาม

ธชาสายหัวเป็นเชิงปฏิเสธ “ผมไม่รู้ว่าคนพวกนั้นเป็นใครกันแน่ และผมก็ไม่รู้ว่าครอบครัวของคุณเป็นอย่างไรบ้าง แต่วิ...” เสียงทุ้มเงิบลงไปชั่วอึดใจก่อนจะพูดต่อ “วิ พ่อของคุณยังไม่ตาย”

ทันทีที่พูดจบ ธชาก็เดินไปที่โต๊ะตัวเดิมอีกครั้ง คราวนี้เขาหยิบกล่องกำมะหยี่สีดำกล่องหนึ่งออกมา ก่อนจะหันกล่องไปทางเด็กหนุ่มทั้งสองแล้วเปิดกล่องนั้น

สิ่งที่บรรจุนอยู่ในกล่องทำให้หลและวิเบิกตาก้าง

มันคือดอกบัวสีเงินคล้ายกับดอกบัวที่หลและวิมี เพียงแต่ดอกบัวในกล่องดูเก่าและโรยรา กลีบของมันหล่นเกลื่อนอยู่ภายในกล่อง “เขาอยู่ไหน” วิถามอีกฝ่ายทันทีเมื่อเห็นของที่อยู่ในกล่อง ดูจากกลีบดอกบัวที่เหลืออยู่แล้วก็พอเดาออกว่าพี่ของธชาหรือพ่อของเขาอาการไม่สู้ดีนัก แต่คำถามของวิกลับไม่ได้รับคำตอบ ธชาเพียงส่ายหน้า

เดือนหนาว

แล้วก็มมองดอกบัวในกล่อง แหวตาเขาฉายแววเศร้าเล็กน้อย แต่ไม่นานก็กลับมาเป็นปกติ

“ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่” หลเป็นฝ่ายทำลายความเงียบ

“ความจริงผมเองก็ไม่รู้อะไรมาก ดอกบัวดอกนั้นผมและอามันต์ร้ายเวทย์ไว้ตั้งแต่ตอนนี้พวกเรารู้ว่าอามันต์และอลิยาต้องแฝงตัวเข้าไปในโรงเรียนตักศิลา”

จากนั้นท่านผู้นำก็เล่าเรื่องที่ตนรู้ให้ทั้งสองคนฟัง

ธธาและอามันต์เป็นลูกชายของท่านผู้นำไสยเวทดำคนก่อน และท่านผู้นำได้ส่งอามันต์และอลิยาไปยังโรงเรียนตักศิลาซึ่งเป็นโรงเรียนฝึกไสยเวทขาวเพื่อสอดส่องความเคลื่อนไหวของไสยเวทขาว รวมทั้งป้องกันการถูกโจมตีจากกลุ่มไสยเวทขาว

แม้โรงเรียนตักศิลาจะแคลงใจที่อามันต์และอลิยาใช้ไสยเวทขาวไม่ได้ แต่ทั้งสองก็แสดงถึงความบริสุทธิ์ใจและไม่เคยเป็นภัยต่อโรงเรียนตักศิลา ทุกอย่างจึงเป็นไปอย่างราบรื่น

จนกระทั่งอลิยาและวังสิมันต์ตั้งครุภัก

แรกเริ่มเดิมทีการให้กำเนิดลูกระหว่างไสยเวทขาวและไสยเวทดำไม่ใช่เรื่องน่ากังวลนัก เพราะ หากไสยเวททั้งสองให้กำเนิดลูกด้วยกัน ลูกที่เกิดมามากไม่มีความสามารถทางไสยเวท

แม้จะมีเรื่องเล่าว่าเด็กที่เกิดมาอาจใช้ได้ทั้งไสยเวทขาวและดำ
จนมีพลังเหนือกว่าผู้อื่น แต่ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาไม่เคยมีเรื่องแบบ
นั้นเกิดขึ้น

แต่แล้วหลและวีกลับใช้ได้ทั้งไสยเวทขาวและดำ

ใครบางคนคงหวั่นเกรงว่า หลและวีอาจจะกลายเป็นผู้คุม
อำนาจในอนาคตตั้งใจพยายามจะกำจัดทั้งสองคนทิ้งเสีย เมื่ออามันต์รู้
เรื่องนี้จึงมาขอร้องให้ธธาช่วยเหลือ แต่นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ธธาได้เจอ
อามันต์

ธธาไม่รู้เลยว่า หลังจากวันนั้นเกิดอะไรขึ้น อามันต์หนีการตาม
ล่าของพวกนั้นไปที่ไหน ทำไมถึงไม่ติดต่อเขา

ธธาโทษตัวเองตลอดว่า การที่พี่ชายและหลานของตัวเอง
หายไปเป็นความผิดของตัวเองที่ยื่นมือเข้าไปช่วยซ้ำเกินไป หลังจากวัน
นั้นเขาก็ตามหาอามันต์และหลานของเขามาตลอด

เขามักส่งคนไปยังโรงเรียนตักศิลาเพื่อมองหาเด็กที่อาจจะเป็น
หลานของเขา

จนกระทั่งจันทร์พบหลและวี

แม้การพบกันครั้งแรกจะไม่มีอะไรพิเศษ แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่
ห้องสมุด จันทร์ก็รู้ทันทีว่าหลและวีคือคนที่เขาตามหาธธาจึงมอบหมาย

เดือนหนาว

ให้จันทร์คอยอยู่กับหลและวี พร้อมทั้งรายงานตนเป็นระยะๆ เพราะธชาเชื่อว่าคนที่คอยตามล่าทั้งสองคนต้องปรากฏตัวออกมาอย่างแน่นอน

“คุณจะบอกว่า จันทร์เป็นเพียงคนที่คอยรายงานเรื่องในโรงเรียนให้คุณฟังงั้นหรือ” วิถามทันทีที่ฟังจบ

ธชาไม่ตอบอะไร เขาเพียงแต่พยักหน้ารับคำของวี

เมื่อเห็นท่าทีของธชา หลก็เอ่ยถามต่อ “ถ้าอย่างนั้นจันทร์ไม่ใช่คนทำลายศิลางั้นหรือ”

“คนที่ทำเรื่องนั้นไม่ใช่จันทร์แน่นอน” ธชาตอบพลางถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง “ทั้งสองคนคงรู้อยู่แล้วว่าจันทร์ใช้ไสยเวทชาวไม่ได้”

“.....” หลและวีนิ่งเงียบบรอฟังคำที่อีกฝ่ายจะพูดต่อ

“ไม่ใช่เท่านั้น จันทร์ยังใช้ไสยเวทดำไม่ได้ด้วย เขาไม่มีทางทำลายศิลาที่ทรงพลังขนาดนั้นได้แน่นอน”

หากลองกลับมาทบทวนดูแล้ว ก็จริงอย่างที่ธชาบอกทั้งสองคน ตั้งแต่พบจันทร์ครั้งแรกจนกระทั่งถึงตอนนี้ หลและวียังไม่เคยเห็นจันทร์ใช้ไสยเวทเลยสักครั้ง ทั้งที่ออกจากโรงเรียนมาแล้ว จันทร์ไม่จำเป็นต้องปกปิดเรื่องที่ตนเป็นคนของไสยเวทดำแล้ว แต่เขาก็ไม่เคยใช้พลังพิเศษเลยสักครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นทำไมจันทร์ถึงเข้ามาที่โรงเรียนตักศิลาได้”

“จันทร์ไม่มีไสยเวทก็จริง แต่เขามีนิมิต” ธชาอธิบาย

“นิมิตเหมือนดาร์วินนะเหรอ”

ธชาพยักหน้าให้กับคำถามนั้น “นั่นคือเหตุผลที่เขารู้ว่าคุณทั้งสองคนคือคนที่ผมตามหา”

“จันทร์เป็นใครกันแน่” หลถาม เขาพบว่า ยิ่งรู้ความจริงมากเท่าไรก็ยิ่งเกิดคำถามตามมาอีกเท่านั้น แรกเริ่มเดิมทีเขาคิดว่าจันทร์เป็นคนที่มิใช่ไสยเวทขาวเพียงแต่ยังไม่พบความสามารถของตนเองพอเวลาผ่านไป เขาก็ได้รู้ความจริงว่าจันทร์เป็นคนของไสยเวทดำ แต่มาตอนนี้ผู้นำไสยเวทดำกลับบอกว่าจันทร์ใช้ไสยเวทดำไม่ได้

“เรื่องนั้นให้เขาเล่าด้วยตัวเองคงจะดีกว่า”

เรื่องที่หลและวีได้รู้ในวันนี้ทำให้พวกเขาแทบตั้งตัวไม่ถูก ตั้งแต่เข้าโรงเรียนตักศิลา มา พวกเขาเชื่อมาตลอดว่าสักวันไสยเวทดำจะมาทำร้ายพวกเขา เชื่อว่าไสยเวทดำทำร้ายครอบครัวพวกเขา เชื่อว่าไสยเวทดำทำให้พวกเขาต้องกลายเป็นเด็กกำพร้า แต่วันนี้ทุกอย่างกลับสิ้นกลิ่นไปหมด ไม่เพียงเท่านั้น ชายที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นคนที่ต้องกำจัดกลับกลายเป็นคนที่มีสายเลือดเดียวกับวี

เดือนหนาว

ความเชื่อทุกอย่างกำลังพังทลาย แม้จะสัมผัสได้ว่าชายตรงหน้าพูดเรื่องจริง แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่เราจะทำใจรับได้ง่ายๆ

ถ้าธชาไม่ใช่คนที่ทำร้ายครอบครัวของเขา แล้วใครเป็นคนทำกันแน่

เป็นใครสักคนที่แอบใช้อำนาจของไสยเวทดำ

เป็นใครสักคนที่พวกเขาไม่รู้จัก

หรือว่าเป็นไสยเวทขาวกันแน่

“เราควรทำยังไงต่อไป” หลเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาขณะที่วิยยังคงยืนนิ่ง

“ผมบอกแล้ว” ธชาเว้นหายใจไปครู่หนึ่ง “หลังจากนี้ ทุกอย่างคือการตัดสินใจของพวกคุณ”

สิ้นคำพูดของธชา เสียงระเบิดกัมปนาทก็ดังก้องไปทั่ว ทั้งสามรู้ว่าด้านนอกกำลังเกิดเรื่องโกลาหลวุ่นวาย หลังจากนั้นเพียงชั่วอึดใจใครบางคนก็วิ่งเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน

“โรงเรียนตักศิลาบุกมาค่ะ”

เมื่อได้ยินดังนั้นทั้งสามจึงวิ่งออกจากห้อง

ธชาวิ่งไปที่ไหนสักที่พลาดออกคำสั่งให้กลุ่มไสยเวทดำตั้ง

แนวป้องกัน

“วี ฉันรู้ว่าทุกอย่างมันผิดเพี้ยนไปหมด เราควรกลับไปตั้งหลักก่อน” หลพุดพลางดึงข้อมือวีให้ไปกับตน แต่วีกับยืนนิ่งแล้วยื้อข้อมือหลเอาไว้

เขามองหน้าหลครู่หนึ่งก่อนจะพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกไป “ไม่ใช่เรา นายต่างหาก นายต้องกลับไป” เมื่อพูดจบวีก็วิ่งไปในทิศทางเดียวกับที่ธชาวิ่งไป

หลที่ได้ยินคำพูดเมื่อครู่ก็รู้สึกขาไปทั้งตัว วินาทีนั้นเขารู้สึกว่าตัวเองกำลังจมดิ่งลงสู่มหาสมุทรกว้างใหญ่ เสียงรอบข้างดูเจียบบังไปหมด ขณะที่เสียงของวียังก้องอยู่ในหัว รู้สึกตัวอีกทีเขาก็เห็นเพียงแผ่นหลังของวีเสียแล้ว

“วี... วี!” หลตะโกนเรียกอีกฝ่ายสุดเสียง ตะโกนชื่ออีกฝ่ายอย่างบ้าคลั่ง เขาอยากจะวิ่งไปกระซอกเพื่อนของเขากลับมา แต่ร่างกายของเขากลับหยุดอยู่กับที่ แค่จะก้าวเท้าไปข้างหน้ายังยาก รวากับคำพูดของวีเป็นหินก้อนใหญ่ที่ทำให้ร่างทั้งร่างหนักอึ้ง

นี่เป็นครั้งแรกที่วีเลือกทางเดินที่ต่างจากเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่วีวิ่งไปจากเขาโดยไม่หันกลับไปมอง

นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองต้องจากกัน

เดือนหนาว

หลรู้ดีว่ามีเหตุผลที่ทำให้แบบนี้ แต่เหตุผลของวีข้างใจร้ายกับเขา
เหลือเกิน

หลไม่รู้ว่ตนอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหน เขารู้ว่ว่สิ่งต่างๆ รอบข้าง
กำลังพังทลาย แต่เขาก็ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม จนใครบางคนเข้ามาดูให้เขา
ลุกขึ้นแล้ววิ่งฝ่ากลุ่มควันไปที่ไหนสักแห่ง ไม่นานทุกอย่างก็หยุดลง
ความโกลาหลรอบข้างค่อยๆ จางหายไป ไม่นานเสียงหนึ่งก็เอ่ยกับเขา

“เรามาจับแล้ว หล” เมื่อเงยหน้ามองจึงเห็นว่าคนที่คุยกับตนคือ
ผู้อำนวยการโรงเรียนตักศิลา รอบข้างเขามีแต่คุณครูและนักเรียนที่มี
พลังไสยเวทขาว ส่วนคนที่พาเขาวิ่งมาจนถึงตอนนี้คือจันทร์ที่ตอนนี้
สีหน้าไม่สู้ดีนัก

เมื่อมองสถานการณ์แล้ว หลคิดว่าจันทร์คงพาเขาหนีออกมา
จากตรงนั้นแต่ก็มาพบกับผู้อำนวยการพอดี

“วีไม่ได้อยู่กับนายเหรอ” ผู้อำนวยการถาม

แม้จะไม่มีคำตอบจากปากหล แต่ท่าทางนิ่งเฉยของหลก็แทน
คำตอบได้เป็นอย่างดี

‘ทำไมกันวี’

‘ทำไมกัน’

หากชีวิตเปรียบดังการเดินทาง ชีวิตคงเป็นการเดินทางที่ไกล
แสนไกล

เราต่างเลือกเดินตามเส้นทางที่มองไม่เห็น แต่เส้นทางนั้นกลับ
พาเราไปพบกับอุปสรรคมากมาย ทั้งอุปสรรคที่เรารับมือได้และอุปสรรค
ที่เกินกว่าเราจะรับมือไหว ซึ่งเราทำได้เพียงก้มหน้ายอมรับมันเท่านั้น

แต่การพบเส้นทางที่เต็มไปด้วยอุปสรรคไม่ใช่เรื่องเลวร้ายที่สุด
ที่ผมเคยเจอ

สิ่งเลวร้ายที่สุดสำหรับผม คือการได้เดินบนเส้นทางที่โรยด้วย
กลีบกุหลาบ แต่สุดท้ายกลับพบว่าเส้นทางนั้นเป็นเพียงกับดัก
กับดักที่ผมก้าวไปหาด้วยตัวเอง

วันนั้นอีกคืนที่ฝนตกกระหน่ำ ทุกอย่างพังทลายเพราะผมเลือก
เส้นทางที่ผิดพลาด สิ่งสุดท้ายที่ผมต้องปกป้องคือเด็กทารกตัวน้อยสอง
คนที่อยู่ในอ้อมกอด

เด็กทั้งสองถูกเม็ดฝนซัดซาดจนหนาวสั่น ริมฝีปากสีชมพูเริ่ม
ซีดเซียว

‘อย่าห่วงไปเลย’

‘อีกไม่นานจะปลอดภัยแล้ว’

เดือนหนาว

ผมเดินเข้าไปในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าบริเวณชานเมือง
แสงจากพระจันทร์ดวงโตส่องสว่างไปทั่วอาคาร เด็กๆ และพี่เลี้ยงต่างเข้า
สู่วังนินทา แต่ผมรู้ว่ามีคนๆ หนึ่งยังไม่เข้านอน

ผมเห็นหญิงคนหนึ่งเดินอยู่บนระเบียงทางเดินที่มีแสงจันทร์
เป็นไฟนำทาง เสียงฝีเท้าสม่ำเสมอดังก้องไปทั่วระเบียง เจ้าของฝีเท้าเป็น
หญิงผู้มีใบหน้าอ่อนโยน รอยย่นบนใบหน้าบ่งบอกว่าเธอคงผ่าน
ประสบการณ์ในชีวิตมาไม่น้อยแต่แววตากลับมิได้โรยราไปตามอายุ
เธอก้าวเข้าไปในห้องๆ หนึ่ง

ผมจึงเดินอ้อมไปทางส่วนด้านหลัง ส่วนที่สามารถมองเห็น
หญิงชราคนนั้นผ่านกระจกห้องทำงานได้ และผมเองก็มั่นใจว่าถ้าหาก
เธอมองออกมายังสวนด้านนอก เธอก็คงมองเห็นผมเช่นกัน

พายุโหมกระหน่ำ ฝนทำให้ญาติกกระทบพื้นถนนจนน้ำเจิ่งนอง
ไปทั่ว ท้องฟ้าส่งเสียงร้องกัมปนาทตามด้วยแสงไฟแลบแปลบปลาบ
เสียงรบกวนข้างดังกึกก้องจนเกือบกลบเสียงร้องกระจองอแงของเด็กน้อย
จนหมดสิ้น ผมเดินไปยังชั้นวางกระถางต้นไม้ก่อนจะผลักกระถางต้นไม้
กระถางหนึ่งให้หล่นจากชั้น

'เพลิง!' เสียงกระถางตกกระทบพื้นจนเกิดเสียงดัง
และเสียงนั้นดังพอที่จะทำให้หญิงชราหันมามองทางสวน

เธอแสดงท่าทางประหลาดใจออกมาเล็กน้อย จากนั้นก็ถูกมาเปิดประตูกระจกที่กั้นระหว่างห้องทำงานของเธอและสวนด้านนอกแรงลมทำให้เส้นผมสีดำแซมขาวของเธอปลิวไหว สายตาฉายแววความอาทรมองตรงมายังผมและเด็กทารกในอ้อมกอด

ผมค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้เธอ แม้จะรู้สึกผิดที่รบกวนหญิงชราคนนี้มาตลอด แต่ตอนนี้เธอเป็นเพียงที่พึ่งเดียวของผม ผมก้มหน้ามองเด็กในอ้อมแขนแล้วบรรจงลูบหัวอย่างทะนุถนอม ก่อนจะเงยหน้ามองหญิงชรา

“ผมฝากเด็กสองคนนี้ด้วย”

หญิงชราไม่ได้ตอบรับทันที ในใจเธอคงมีคำถามมากมาย แต่เธอเลือกที่จะไม่พูดอะไรออกมา

เธอเอื้อมมือมาประคองเด็กทารกที่กำลังส่งเสียงร้อง ผมจึงคลี่ยิ้มน้อยๆ มองเด็กทารกทั้งสองคนเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะหันหลังแล้วเดินจากไป

หลังจากวันนั้นก็ผ่านมากกว่าสิบหกปีแล้ว

๗

การสูญเสีย

การสูญเสียคือสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ

บางคนอาจสูญเสียสิ่งของอันเป็นที่รัก

ขณะที่บางคนอาจสูญเสียบุคคลผู้เป็นดังดวงใจ

การสูญเสียของแต่ละคนล้วนแตกต่างกันออกไป แต่ทุกการสูญเสียนำมาซึ่งความโศกเศร้าเสียใจไม่ต่างกัน

แต่หลังจากพายุแห่งความโศกเศร้าพัดผ่านไป เราอาจมองเห็นโลกใบใหญ่ที่ซ่อนอยู่หลังม่านพายุ แม้ความสูญเสียจะทำร้ายมนุษย์ได้อย่างร้ายกาจ แต่วินาทีที่เราอบอุ่นทุกอย่างขึ้นมาได้ เราจะรู้สึกว่หลังจากนี้เราควรทำอย่างไร แล้วเราจะไม่ใช่ผู้แพ้อีกต่อไป

เพียงแต่ว่า

เราจะอบอุ่นขึ้นมาได้หรือไม่ ก็เท่านั้นเอง

‘ทำไม’

‘ทำไมกัน’

หลงได้แต่ถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขารู้ดีว่า วิญญาณที่เลือกจะอยู่ที่นั่น เพียงแต่เขายังไม่เข้าใจในเหตุผลนั้น ไม่ว่าจะพยายามคิด พยายามทำความเข้าใจเท่าไร ก็ยังไม่เข้าใจมากขึ้นเท่านั้น

ไม่สิ

ไม่ใช่ว่าไม่เข้าใจ เพียงแต่ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วเกินไปจนเขาไม่ทันได้ตั้งตัวก็เท่านั้น หลงและวิญญูด้วยกันมาตั้งแต่จำความได้ แม้จะผิดใจกันบ้าง แต่ก็ไม่เคยมีครั้งไหนที่ต้องจากกันกะทันหันอย่างครั้งนี้ จึงไม่แปลกที่หลงจะเสียหลักเพราะการตัดสินใจอย่างฉับพลันของวิ

หลงไม่รู้วาทัวตัวเองจมอยู่ในห้วงความคิดนานแค่ไหน แต่เมื่อเงยหน้าอีกครั้ง ภาพที่คุ้นตาก็ปรากฏสู่สายตา หลงเดินตามผู้อำนวยการและคนอื่นๆ เข้าไปในอาคารสีขาว จันทรอยู่ไม่ห่างจากเขานัก หลงสังเกตเห็นว่าสีหน้าของจันทรฉายแววกังวลอย่างปิดไม่มิด

ทุกคนก้าวเข้ามาในอาคาร ก่อนจะเดินตรงไปยังลิฟต์ด้วยความเงี้ยบบัง ลิฟต์เคลื่อนที่ลงไปยังชั้นใต้ดิน ขณะเดียวกันบรรยากาศรอบข้าง

เดือนหนาว

ก็ทวีความกดดันขึ้นทุกขณะ เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก หลกก็เห็นว่ามีคนจำนวนหนึ่งรออยู่ในห้องโถงอยู่แล้ว

ทุกคนในห้องโถงต่างลุกยืนเพื่อทำความเคารพผู้อำนวยการ แต่สายตาคคนเหล่านั้นกลับมองไปยังจันทร์อย่างเคียดแค้น เมื่อหันไปลอบสังเกตจันทร์ ก็เห็นว่าเด็กหนุ่มเอาแต่เดินก้มหน้ามองเท้าตัวเอง ไม่สบสายตาคคนในห้อง ซึ่งหลไม่แปลกใจว่าทำไมทุกคนจึงมองจันทร์ด้วยแววตาเช่นนั้น

โรงเรียนตักศิลาถูกโจมตีเพราะศิลาที่มีอิทธิฤทธิ์ปกป้องโรงเรียนถูกทำลาย หลังจากการโจมตี จันทร์ยังหายตัวไป ทั้งยังเห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนของไสยเวทดำ ดังนั้นหากถามว่า ‘ผู้ทำลายศิลาคือใคร’ ทุกคนคงตอบว่าจันทร์อย่างไม่ต้องสงสัย นอกจากนี้การที่จันทร์เป็นคนจากไสยเวทดำยังช่วยตอบคำถามว่า ‘ทำไมเขาถึงใช้ไสยเวทขาวไม่ได้’

ผู้อำนวยการยกมือขึ้นน้อยๆ เป็นการทักทายทุกคนพลางส่งสัญญาณให้ทุกคนทำตามสบาย ก่อนจะเดินนำไปยังห้องๆ หนึ่ง ผู้ที่เดินเข้ามาในห้องนี้มีเพียงผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ อาจารย์สถิล อาจารย์ชายท่านหนึ่ง หล และจันทร์

เมื่อเข้ามาในห้องจันทร์ถูกบังคับให้นั่งลงบนเก้าอี้νωมตัวหนึ่ง ประจันหน้ากับผู้อำนวยการที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน ขณะที่คนอื่นๆ ยืนกระจายตามส่วนต่างๆ ของห้อง ส่วนหลังเลือกจะยืนอยู่ไม่ห่างจากจันทร์มากนัก

ผู้อำนวยการจ้องมองจันทร์ด้วยสายตาดำกจะคาดเดาก่อนจะถอนหายใจออกมา

หลั้วรู้ว่าตอนนี้สถานการณ์ของจันทร์ไม่สู้ดีนัก สำหรับไสยเวทขาว จันทร์ไม่ต่างอะไรกับหนอนบ่อนไส้ที่นำหายนะมาสู่โรงเรียนตักศิลา แม้หลอยอยากจะเชื่อว่า แท้จริงแล้วจันทร์ไม่ใช่คนจิตใจโหดเหี้ยมมากพอที่จะเปิดทางให้ผู้อื่นเข้ามาทำลายโรงเรียน แต่ทุกอย่างก็บ่งชี้ว่าจันทร์เป็นสาเหตุของหายนะครั้งนี้

“จันทร์หา” ผู้อำนวยการเอ่ยชื่อจันทร์ด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก แต่ฟังก็รับรู้ได้ว่า เขาพยายามระงับอารมณ์กรุ่นโกรธของตนอยู่ “ทำอย่างนั้นทำไม”

คำถามที่พุ่งตรงเข้าประเด็นทำให้บรรยากาศตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม ทุกคนต่างนั่งเงียบฟังสิ่งที่จันทร์จะเอ่ยออกมา

เดือนหนาว

“ผมไม่แปลกใจที่ทุกคนสงสัยผม แต่ผมไม่ใช่คนทำลายศिला”
จันทรเอย้อย่างหนักแน่นพลางสบตาผู้อำนวยการเพื่อแสดงความจริงใจ
ของตน แต่น่าเสียดใจที่คำพูดของเขาไม่หนักแน่นพอที่จะทำให้ทุกคนเชื่อ
ทั้งยังทำให้ความกรุ่นโกรธเพิ่มสูงขึ้น

แต่ก่อนที่ใครจะพูดหรือลงมือทำอะไร ผู้อำนวยการก็เอ่ยปาก
ถามคำถามขึ้นเสียก่อน “แต่นายคงไม่ปฏิเสธว่าตัวเองเป็นคนของ
ไสยเวทดำใช่ไหม” ผู้อำนวยการหยุดพูดครู่หนึ่งก่อนจะหันหน้ามามองหล
และเอ่ยต่อ “เรื่องนั้นหลคงเป็นพยานได้”

ทันทีที่สิ้นคำของผู้อำนวยการทุกสายตาก็มองตรงไปยังหล
หลไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธเพราะคำตอบก็ชัดเจนอยู่แล้วว่า
จันทรเป็นคนของไสยเวทดำ ครู่หนึ่งหลหันไปมองหน้าจันทรและทั้งคู่ก็
สบตากันพอดี ขณะเดียวกันจันทรก็เอ่ยออกมาว่า “ผมยอมรับว่าผมเป็น
คนของไสยเวทดำ ถูกขบเลี้ยงด้วยกลุ่มไสยเวทดำ แต่ผมทำลายศิลาก่อน
นั้นไม่ได้”

สายตาจันทรทำให้หลอยากเชื่อว่า จันทรไม่ใช่คนทำลายศिला
นั้นจริงๆ

สายตาของจันทร์ยังคงเหมือนเพื่อนเขาคนเดิม คนที่จริงใจและ
แน่วแน่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยันคำพูดของจันทร์อยู่ดี

“เลิกโกหกหน้าด้านๆ สักที!” คำปฏิเสธของจันทร์ทำให้อาจารย์
ชายเคঁนเสียงตะคอกออกมาทันที

แต่เมื่อสิ้นคำของอาจารย์ จันทร์ก็รีบแย้งทันควัน “ผมพูดจริง
และผมพิสูจน์ได้”

คำพูดของจันทร์ทำให้ทั้งห้องตกอยู่ในความเงิบอีกครั้ง
ผู้อำนวยการพยักหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงให้จันทร์พูดต่อ

“จริงอยู่ที่ผมเป็นคนของไสยเวทดำ คุณธรรพ์รับผมมาเลี้ยงตั้งแต่วัย
ยังเด็ก แต่ผมใช้ไสยเวทไม่ได้”

เมื่อฟังจบ ทุกคนต่างพากันขมวดคิ้ว พวกเขารู้ว่าจันทร์ใช้
ไสยเวทขาวไม่ได้ แต่นั่นไม่ใช่เพราะจันทร์มีไสยเวทดำอยู่กับตัวหรอกหรือ

จันทร์เหลือบมองปฏิกิริยาของทุกคนในห้องก่อนจะขยายความ
คำพูดของตน “ผมใช้ไสยเวทไม่ได้ ทั้งไสยเวทขาวและไสยเวทดำ”

ทุกคนนิ่งเงิบและทบทวนคำพูดของจันทร์ หากสิ่งที่จันทร์พูด
เป็นเรื่องจริง นั่นก็หมายความว่าจันทร์ไม่ใช่ผู้ทำลายศิลา เพราะศิลานั้น
เป็นศิลาที่มีอำนาจพิเศษ ต้องใช้อำนาจพิเศษอย่างไสยเวททำลายเท่านั้น

เดือนหนาว

หากไม่มีสายเวทก็ไม่มีทางทำลายศิลา นั่นได้ และจันทร์จะกลายเป็น
ผู้บริสุทธิ์ทันที

“แต่จันทร์มีพลังวิเศษ” อาจารย์สลิลแยงออกมา เธอเป็นคน
ตรวจสอบเองว่าจันทร์มีพลังวิเศษจึงสามารถเข้าเรียนที่โรงเรียนตักศิลา
ได้ แม้จะไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นพลังวิเศษแบบใด แต่จันทร์ไม่ใช่คน
ธรรมดาแน่ๆ หากไม่ใช่ทั้งสายเวทขาวหรือสายเวทดำ แล้วอะไรคือพลัง
วิเศษของจันทร์

หลักฐานที่ว่าเรื่องราวยิ่งซับซ้อนมากกว่าเดิม ยิ่งรู้มากเท่าไร ยังมี
ข้อสงสัยมากขึ้นเท่านั้น

“เล่ามา” รองผู้อำนวยการเอ่ย

จันทร์สุดลมหายใจเข้าปอดและถอนออกมาเบาๆ จากนั้นจึง
เริ่มเล่าเรื่องราวของตนเอง

ย้อนกลับไปเมื่อสิบปีที่แล้ว จันทร์อาศัยอยู่ในหมู่บ้านลับแล
เขาเป็นคนของหมู่บ้านลับแลมาตั้งแต่กำเนิด

หมู่บ้านลับแลตั้งอยู่ในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นแหล่งให้กำเนิดศิลา
วิเศษ ผู้ที่อยู่ในหมู่บ้านจึงได้รับพลังวิเศษจากศิลา และในขณะเดียวกันก็
มีหน้าที่ปกป้องศิลา แต่นานวันเข้า การสืบทอดพลังวิเศษนั้นก็ลดน้อยลง

มีเพียงไม่กี่คนในหมู่บ้านลับแลที่มีพลังวิเศษ แต่พลังวิเศษนั้นก็ไม่ได้
แข็งแกร่งเหมือนไสยเวท แต่จันทร์คือหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้รับสืบทอด
พลังนั้น และพลังของจันทร์ก็เป็นเพียงการเห็นนิมิตเท่านั้น แต่นิมิตที่
จันทร์เห็นก็ไม่ได้ชัดเจนถึงขั้นทำนายอนาคตได้ ทั้งยังยากที่จะควบคุมอีก
ด้วย

หมู่บ้านลับแลอยู่อย่างสงบสุขและเป็นกลาง มีการติดต่อกับทั้ง
ไสยเวทดำและขาว ทุกอย่างดำเนินมาด้วยดีจนกระทั่งวันหนึ่ง หมู่บ้าน
ถูกคนกลุ่มหนึ่งเข้ามาโจมตีกะทันหันเพื่อแย่งศิลาวิเศษที่หมู่บ้านปกปักรักษา
ไว้ แต่คนพวกนั้นไม่รู้ที่ซ่อนศิลา สุดท้ายจึงกลับไปมือเปล่า แต่การ
บุกรุกในครั้งนี้ทำให้คนในหมู่บ้านบาดเจ็บล้มตายไม่น้อย

พ่อแม่ของจันทร์ก็เป็นหนึ่งในผู้เสียชีวิต

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ ผู้อำนวยการก็มีสีหน้าตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม
เขายกมือขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงให้จันทร์หยุดเล่าเรื่องก่อนครู่หนึ่ง

“แต่โรงเรียนตักศิลาให้สัญญาจะคุ้มครองหมู่บ้านลับแล
แลกเปลี่ยนกับการมอบศิลา ทำไมพวกเราถึงไม่รู้เรื่องหมู่บ้านถูกโจมตี”

เดือนหนาว

จันทร์สายหน้าซ้ำๆ เป็นการปฏิเสธว่าตนก็ไม่วู้เช่นกันว่าทำไมเรื่องราวจึงกลายเป็นแบบนี้ “เรื่องนั้นผมก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมพวกคุณถึงทอดทิ้งพวกเรา”

ผู้อำนวยการไม่ได้ตอบคำถามนั้น เขาเอนตัวพิงพนักเก้าอี้สีหน้าราวกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

ส่วนจันทร์ก็เล่าต่อว่า หลังจากตนสูญเสียพ่อแม่ไปไม่นาน ธชา ก็เข้ามาในหมู่บ้านเพราะกลุ่มคนที่โจมตีหมู่บ้านลับแลเดินทางล่องเข้าไปในพื้นที่ของกลุ่มไสยเวทดำ หลังจากซักไซ้อยู่นานก็รู้ว่าคนกลุ่มนี้เพิ่งไปโจมตีหมู่บ้านลับแลมา ธชาจึงเดินทางมาดูสถานการณ์ของหมู่บ้านลับแล และนั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้จันทร์ได้พบกับธชา

วันนั้นธชายื่นข้อเสนอบางอย่างให้จันทร์ เขาบอกว่า หากจันทร์ยอมไปอยู่กับกลุ่มไสยเวทดำ ธชาจะช่วยบูรณะหมู่บ้านจนกว่าจะกลับมาสมบูรณ์ จันทร์จึงเข้าร่วมกับกลุ่มไสยเวทตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

“เขาทำอย่างนั้นไปเพื่ออะไร” รองผู้อำนวยการถาม

“เรื่องนั้นผมก็ไม่วู้เหมือนกัน”

“จันทร์ เธอมีอะไรมายืนยันว่าเธอเป็นคนของหมู่บ้านลับแลจริงๆ” อาจารย์สถิลถาม

จันทร์ไม่ตอบอะไร เขาเพียงเอื้อมมือไปแตะดวงตาของตัวเอง ก่อนจะดึงวัตถุบางอย่างออกมาจากดวงตา มันคืออุปกรณ์ที่ช่วยอำพราง สีดวงตาที่แท้จริงของจันทร์

เบื้องหลังเปลือกตานั้นคือดวงตาสีอำพันที่ส่องประกายงดงามราวกับอัญมณี จันทร์ใช้ดวงตาคู่นั้นจ้องมองไปยังผู้อำนวยการ “คุณคงรู้จักดวงตานี้ดี”

แท้จริงแล้วสาเหตุที่คนกลุ่มนั้นหาศิลาไม่เจอนั้นมีเหตุผลอยู่ แม้เดิมที่ศิลาจะมีอยู่จริง แต่นานวันเข้าพลังของศิลาก็หลวมรวมเข้ากับชีวิตของผู้คนในหมู่บ้าน อำนาจของศิลาจะจารีกลงบนดวงตาของผู้ถูกเลือก ดวงตาของผู้มีอำนาจของศิลาแตกต่างจากคนทั่วไปตรงที่ ดวงตาของคนๆ นั้นจะเปล่งประกายสีอำพันราวกับอัญมณี

เหมือนกับดวงตาของจันทร์

หากสรุปให้เข้าใจง่ายคงกล่าวได้ว่า ดวงตาสีอำพันคือศิลาที่คนเหล่านั้นหมายปอง

แล้วบทสนทนาในวันนั้นก็จบลงเพียงเท่านั้น

เดือนหนาว

คืนนั้น หลอนนอนพลิกตัวบนเตียงอยู่ย่นาน แต่สุดท้ายก็หลับไม่ลง เขาตัดสินใจเดินไปสูดอากาศ ณ สวนด้านนอกเพื่อคลายความกังวลใจ แต่นั่นก็ช่วยได้ไม่มากนัก หลทรดตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวายอ่อนในสวน ปล่อยให้สายลมปะทะร่างกาย พลังนี้ถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ ทุกอย่างมีแต่จะทำให้เขาไม่สบายใจ แต่เรื่องที่เขาไม่สบายใจที่สุดคงไม่พ้นเรื่องวีสำหรับหล วิเปรียบเสมือนคนสำคัญในครอบครัวเป็นเสมือนพี่น้อง เป็นเพื่อน เป็นคนที่คอยอยู่ข้างกันเสมอ แต่วันนี้ทุกอย่างกลับเปลี่ยนไป

“วีไม่เป็นอะไรหรอก” ทันไค่นั้นเสียงๆ หนึ่งก็ลอยแทรกเข้ามา เมื่อหันไปมองทางต้นเสียงก็เห็นว่าจันทร์ยืนอยู่บนระเบียงที่ไม่ไกลจากสวนนัก หลจึงเดินไปหาอีกฝ่าย พิงพหลังกับราวกำแพงแล้วเริ่มบทสนทนา

“นอนไม่หลับหรือ”

“ครับ” จันทร์ตอบรับเพียงเท่านั้น แต่ไม่นานเขาก็เอ่ยปากต่อ “หล มีบางเรื่องที่ผมควรบอกคุณไว้”

“.....” หลไม่ตอบอะไร เพียงแต่หันหน้าไปมองอีกฝ่าย

“มีบางอย่างที่ผมไม่ได้พูดออกไป” จันทร์สุดลมหายใจเข้าปอด ก่อนจะเริ่มพูดต่อ “พ่อแม่ของผมเป็นผู้นำหมู่บ้านลับแล”

คำพูดของจันทร์ทำให้หลวมอดคิ้วเล็กน้อย “ถ้านายเป็นลูกของผู้นำหมู่บ้านก็หมายความว่าดาริน...”

หลვენจ้งหะการพูดไปครู่หนึ่ง จันทร์จึงพยักหน้าและเอ่ยยืนยันความคิดของหล “ความจริงดารินเป็นน้องสาวของผมเอง แต่ที่ผมไม่พูดออกไปเพราะกลัวว่าเรื่องจะวุ่นวายยิ่งกว่าเดิม”

“ตอนที่หมู่บ้านผมถูกโจมตี ดารินยังเป็นแค่เด็กไม่รู้อะไร ผมนึกไม่ออกเลยว่าผมจะดูแลเธอได้ยังไงโดยไม่มีพ่อแม่ แต่ที่ผมกลัวกว่านั้นคือ ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีก ผมจะปกป้องเธอไว้ไม่ได้”

“ถ้านายเป็นหว่งดารินขนาดนั้น ทำไมถึงทิ้งดารินไว้ที่หมู่บ้านล่ะ”

“ผมไม่อยากทิ้งเธอเลยสักนิด” จันทร์พูดด้วยรอยยิ้มเศร้าๆ “แต่คุณธราสัจญ์รู้ว่าถ้าผมไปอยู่กับเขา เขาจะช่วยดูแลหมู่บ้านและดูแลดาริน เขาสัญญาว่าจะให้ดารินมีชีวิตที่ปลอดภัย”

ความเงิบเข้าปกคลุมบรรยากาศโดยรอบครู่หนึ่ง หลเอื้อมมือไปตบป่าจันทร์เบาๆ เป็นเชิงให้กำลังใจ

“อีกเรื่องหนึ่ง ความจริงตอนที่หมู่บ้านเราถูกโจมตี พ่อแม่ผมพยายามติดต่อโรงเรียนตักศิลาแล้ว เหมือนพวกเขารับรู้ แต่เขาไม่มาช่วย

เดือนหนาว

เรา ผมไม่รู้ว่ามีคนเกิดอะไรขึ้น เป็นเรื่องบังเอิญหรือเขาตั้งใจปล่อยให้เราถูกโจมตีกันแน่ แถมนกลุ่มคนที่ถูกกลุ่มไสยเวทดำจับไปยังเสียชีวิตอย่างไม่ทราบสาเหตุ ดูไม่ออกด้วยซ้ำว่าถูกฆ่าหรือฆ่าตัวตายกัน”

เรื่องที่จันทร์เล่าทำให้หลวมอดคิ้วหน้าออย่างไม่รู้ตัว “แปลก คนพวกนั้นฆ่าตัวตายหนีความผิดงั้นหรือ แล้วถ้าถูกฆ่า ใครเป็นคนฆ่ากันแน่”

“หล” จันทร์เอ่ยชื่อคู่สนทนาพร้อมมองอีกฝ่ายด้วยแววตาจริงจัง เขาอ้าปากออกมาเล็กน้อย คล้ายกับจะพูดอะไร แต่สุดท้ายเขาก็เงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมาว่า “ระวังตัวด้วยนะ”

จันทร์ไม่เชื่อมั่นในกลุ่มไสยเวทชาวมานานแล้ว และทุกอย่างที่เขาู้ทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับครอบครัว กับหมู่บ้านของเขาอาจมีกลุ่มไสยเวทชาวอยู่เบื้องหลัง บางทีหลอาจจะรู้สึกได้เหมือนกัน แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่จะปักใจเชื่อได้ทันที ยิ่งสำหรับหล ยิ่งทำให้เชื่อได้ยาก เพราะโรงเรียนตักศิลาและกลุ่มไสยเวทชาวเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เชื่อมโยงระหว่างเขาและพ่อแม่ เป็นสิ่งเดียวที่เขาเชื่อมั่นมาตลอด และเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เขา 믿ในตอนนี

หลยนนงอยุ่ตรงน้นอวกครุใหญ่ มลความคดมกมายปรากฏ
ซนมาในหวัและเขาไม่สามารก่าจค้มนออกปได้ เขาเงยหน้ามอง
ทอ้งฟ้าสทมพพลางถอนหายใจออกมา ดวงตาเขาคว่อ่นล้ากว่าคร้งไหนๆ
'คีนนี้ซ่างเป็นคีนที่ยาวนาน'

แสงแดดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาระทบร่างที่นอนนงอยุ่
บนเตยง ดวงตาที่ไม่อาจทนต่อแสงแดดได้เริ่มกะพริบถี่ๆ คงเป็นเพราะ
เมือคีนมีเรื่อ่งให้คดมก หลจจึงตืนสายกว่าปกติ เมืออาบน้ำแต่งตัวแล้ว
ออกมารจากทอ้งกฐูซ่าวว่าตอนนี้ผู้่านวยการและกลุ่มอาจารย์กำลังคย
เรื่อ่งบางอย่างกันอยุ่ น่นไม่ใช่เรื่อ่งนำแปลกนั้ก ที่นำแปลกคือจันทรฎุก
เรื่อ่งเข้าไปในทอ้งน้นด้วย

ยงน้กถึงเหตุการณที่เกดซนเมือวานหลกยงก้งวล

लगสังหรณมบางอย่างสั่งให้เขามุงตรงไปยงทอ้งที่ทุกคนประชุม
อยุ่ เขาเร่งฝีเท้าพลางหลบทุกคนที่พยายามเข้ามาขวาง ยงเข้าใกล้ทอ้ง
น้น ใจเขาก็ยงเต้นไม่เป็นจงหวะ มีอะไรบางอย่างบอกเขาว่ามีเรื่อ่งไม่ดี
กำลังเกดซน

เดือนหนาว

เมื่อมาถึงหน้าห้อง เขาก็ลงมือทុบประตูและบิดกลอนทันที แต่ก็ไม่สามารถเปิดห้องนั้นได้ เขาจึงใช้พลังไสยเวทพลังประตูบานนั้นเข้าไป ภาพที่เห็นเบื้องหน้าคือจันทร์กำลังนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง สีหน้าของเขาแสดงความหวาดกลัวอย่างปิดไม่มิด เม็ดเหงื่อผุดบริเวณขมับจนเส้นผมสีเปลือกข้าวโพดบางส่วนลุ้ไปกับใบหน้า ส่วนผู้ใหญ่คนอื่นๆ กำลังออกความคิดเห็นบางอย่างจนสุดท้ายก็ไม่มีใครเอ่ยสรุป

“ความคิดเห็นข้างมากเห็นด้วยที่จะนำศิลามาจากจันทร์”

ทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น ตัวของหลกก็เย็นเยียบราวกับถูกน้ำเย็นสาด เขารู้ดีว่าศิลาที่ทุกคนพูดถึงคือดวงตาของจันทร์

“บ้าไปแล้วหรือไง คิดจะเอาดวงตาคนอื่นไปง่ายๆ อย่างนั้นหรือ?” หล่ส่งเสียงตวาดด้วยอารมณ์คุกรุ่น

“ดวงตาเพียงข้างเดียวเท่านั้นหล”

“ยังไงเมื่อลับแลก็มีหน้าที่มอบศิลาให้เราแลกกับความคุ้มครองอยู่แล้ว”

“ถือเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าจันทร์ไม่ได้เป็นคนทำลายศิลาอย่างไรล่ะ”

“ทุกอย่างเพื่อคนของเรา”

พวกผู้ใหญ่พยายามอ้างเหตุผลในการกระทำของตน แต่ทุกเหตุผลนั้นไม่ต่างจากข้อแก้ตัวเลยสักนิด

ดวงตาเพียงข้างเดียวงั้นหรือ แต่ดวงตาข้างเดียวก็ไม่หาอะไรมาทดแทนไม่ได้ไม่ใช่หรือ

แลกกับความคุ้มครองงั้นหรือ พวกคุณเคยคุ้มครองหมู่บ้านลับแลจริงๆหรือ

เป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจงั้นหรือ แค่นี้พิสูจน์ว่าจันทร์ใช้ไสยเวทไม่ได้ก็พอแล้วไม่ใช่หรือ

เพื่อคนของเรางั้นหรือ ทุกอย่างก็เพื่อตัวเองไม่ใช่หรือ

หลหันหน้าไปมองผู้บัญชาการ ผู้ชายที่เขานับถือมาตลอด ผู้ชายที่เขาคิดว่าจะหยุดเรื่องนี้ได้ แต่ผู้บัญชาการกลับส่ายหน้าน้อยๆ “หน้าที่ของฉันคือปกป้องคนโรงเรียนตักศิลา หล ทุกคนตัดสินใจแล้ว ฉันทำอะไรไม่ได้แล้ว”

เมื่อได้ฟังดังนั้น ความอดทนของเขาก็พังทลาย ความโกรธทำให้เขาไม่อาจนิ่งเฉย เขาอยากฟาดฟันเพื่อระบายอารมณ์ อยากให้รู้ว่าสิ่งที่คนพวกนี้ทำมันไม่ถูกต้อง แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้ทำอะไร เขาก็รู้สึก

เดือนหนาว

ว่าร่างกายเริ่มแข็งที่อจนขยับไม่ได้ ความเจ็บปวดเริ่มกัดกินร่างกาย
ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขาถูกใครบางคนโจมตีเสียแล้ว

แม้เขาจะมีพลังมากมายแค่ไหน แต่จะให้ต่อสู้กับสถานการณ์
ที่เสียเปรียบขนาดนี้คงเป็นไปได้ยาก

หลล้มลงกับพื้น แล้วไม่นานภาพเบื้องหน้าก็ดับลง

ท่ามกลางความมืดมิด หลเห็นผู้หญิงกลางคนคนหนึ่งนั่งอยู่บน
เก้าอี้ ท่าทางเธอดูอ่อนล้า สีหน้าเธอดูโศกเศร้าราวกับกำลังข่มความ
ทรมาน แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังหันมาส่งยิ้มให้เขา

หลมองใบหน้าของหญิงคนนั้นอย่างถี่ถ้วน ใบหน้าของเธอช่าง
ไม่คุ้นตา เขามั่นใจว่าไม่เคยได้พบเธอมาก่อน แต่ความรู้สึกบางอย่าง
บ่งบอกว่าทั้งคู่ไม่ใช่คนอื่นคนไกล

หลพยายามเดินเข้าไปใกล้ แต่เมื่อก้าวเท้าไปข้างหน้ากลับรู้สึก
ราวกับถูกพลังบางอย่างผลักออกมา เขามองไปรอบๆ เพื่อหาที่มาของ
พลังนั้น แต่ก็ไม่พบอะไร เมื่อสบตากับผู้หญิงคนนั้น หลก็เห็นว่าเธอกำลัง
ขยับบริมฝีริมฝีปากอะไรบางอย่าง เพียงแต่มันเบาเสียจนเขาแทบไม่ได้ยิน

“คุณพูดว่าอะไร” หลเอ่ยถามอีกฝ่าย

ผู้หญิงคนนั้นยังคงขยับริมฝีปากดังเดิม แต่หลักก็ยังคงไม่ได้ยินคำที่เธอพูด ดูราวกับว่าเธอกำลังพูดประโยคเดิมซ้ำไปซ้ำมา

แต่เธอพูดว่าอะไรกัน

หลพยายามเพ่งมองเธออีกครั้ง ริมฝีปากสีซีดขยับช้าๆ ทันใดนั้นคำๆ หนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาให้ห้วงความคิดของหล

‘ปลดปล่อย’

“ปลดปล่อยฉันเหอ” เมื่อเอ่ยถามออกไป ผู้หญิงคนนั้นก็คลี่ยิ้มออกมาเล็กน้อย เป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความเศร้า น้ำตาหยดหนึ่งไหลเปรอะข้างแก้มของเธอจนดูน่าสงสาร

ตอนนั้นเอง กลุ่มควันสีดำก็ปรากฏขึ้น หญิงคนนั้นมีท่าที่ตกใจเล็กน้อย

ขณะที่หลพยายามจะเดินเข้าไปใกล้เพื่อจับไล่กลุ่มควันพวกนั้น ผู้หญิงบนเก้าอี้คนนั้นก็ถูกควันกลืนกินไปเสียแล้ว

หลสะดุ้งตื่น เหงื่อเย็นผุดออกมาจากขมับ เขาหันมองรอบข้างอย่างหวาดระแวง ใช้เวลาตั้งสติไม่นานเขาก็รู้ตัวว่าตนเองอยู่ในห้องที่ฐานทัพ บนเก้าอี้นวมที่อยู่ไม่ห่างจากเตียงนักมีร่างๆ หนึ่งนั่งอยู่

คนๆ นั้นไม่ใช่ใครที่เ็นแต่เป็นจันทร์นั่นเอง

เดือนหนาว

จันทร์ยังมีรอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้าอย่างที่มีลมพัดมา
เส้นผมสีเปลือกข้าวโพดยังคงถูกรวบเก็บไว้ด้านหลังดั้งเดิม สิ่งเดียวที่
แปลกไปคือผ้าผืนตาสีขาวยที่ประทับอยู่บนดวงตาซ้าย

เมื่อเห็นสีหน้าของหล จันทรก็พยายามคลี่ยิ้มเพื่อคลาย
ความกังวลของอีกฝ่าย “ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้วครับ พวกเขาใช้เวทย์บรรเทา
ความเจ็บปวดกับผม”

“แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ไม่มีสิทธิ์อยู่ดี!” หลแผดเสียงด้วยความ
เกรี้ยวโกรธ

“ช่างเถอะครับ หากการสละดวงตาของผม ทำให้ผมไม่ถูกมอง
ด้วยสายตาเกลียดชังก็คุ้มค่าแล้วครับ” น้ำเสียงที่ออกมาจากริมฝีปาก
จันทร์ฟังดูเศร้าสร้อย หลหวนนึกถึงแววตาของคนอื่นๆ ที่มองจันทร์วันนั้น
ช่างเป็นดวงตาที่มีแต่ความพยายบาท ความโกรธแค้น

การที่ถูกจ้องมองด้วยสายตาแบบนั้น มันเจ็บปวดขนาดไหน
กันนะ

“ทุกคนมีเหตุผลของตัวเองเสมอ วิเศษแบบนั้นใช้ไหมครับ”
จันทร์เอ่ย ก่อนจะอธิบายเพิ่ม “ที่ทุกคนเลือกทำแบบนั้นก็เพราะเขามี
เหตุผลของเขา”

“เหตุผลของคนเห็นแก่ตัวนะสิ”

“แต่เหตุผลของคนเห็นแก่ตัวก็เป็นเหตุผลนะครับ”

หลมองหน้าเพื่อนที่อยู่เบื้องหน้าแล้วถอนหายใจออกมาทีหนึ่ง

“นายใจดีเกินไปแล้ว”

“ไม่หรอกครับ ผมก็มีเหตุผลของผมเหมือนกัน” จันทรเพียงคลี่ยิ้มออกมาเล็กน้อย ดวงตาของเขาซ่อนความรู้สึกบางอย่างเอาไว้ ความรู้สึกที่ล้าลึกเกินกว่าจะอ่านได้ด้วยสายตา

ยังไม่ทันที่หลจะถามอะไรต่อ จันทรก็พูดถึงเรื่องอื่นขึ้นมาเสียก่อน

“จริงสิ ผมเอานี้มาให้ครับ” จันทรเอ่ยพลางยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งมาให้หล กระดาษแผ่นนั้นดูเป็นกระดาษธรรมดาที่ถูกพับอย่างเรียบร้อย แต่เมื่อคลี่กระดาษออกมา หลกลับได้พบกับลายมือคุ่นตา

ลายมือของวี

หลเบิกตากว้าง เขาหันไปมองจันทรด้วยแวตาสงสัย แต่จันทรไม่ได้อธิบายอะไรเพิ่ม เขาจึงก้มหน้าอ่านเนื้อความในกระดาษแผ่นนั้นทันที

เดือนหนาว

การสูญเสียคือสิ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญ

ไม่อาจหลีกเลี่ยง

ไม่อาจหลบหนี

แต่สิ่งสำคัญคือ เราควรทำอย่างไรหลังจากการสูญเสีย

บางคนอาจรีบผลักดันตนเองให้แข็งแรงแพื่อไม่ให้ความสูญเสียบั่นทอนตนเอง ขณะที่บางคนเลือกที่จะจมดิ่งไปกับความทุกข์ทรมาน

ผมก็เป็นคนหนึ่งที่ต้องเผชิญกับการสูญเสียไม่ต่างจากมนุษย์ทุกคน เหตุการณ์นั้นกัดกร่อนจิตใจของผมอย่างโหดเหี้ยม และมันคงเป็นเช่นนั้นไปอีกนานแสนนาน จนกระทั่งผมเห็นทารกตัวน้อยทั้งสองคน

อลิยา เด็กใหม่ที่ย้ายมาวันนั้น ตอนนั้นเธอไม่ใช่คนอื่นคนไกล แต่เป็นคนรักของผม และเป็นแม่ของ 'หลวิชัย' ลูกชายของผม ในขณะที่อามันตร์ได้ลงเอยกับรังสีมันต์ ทั้งคู่มีลูกชายหน้าตาน่ารักน่าชังคนหนึ่ง พวกเขาตั้งชื่อให้ลูกชายคนนั้นว่า 'คาวี'

การให้กำเนิดลูกระหว่างไฮเวทขาวและไฮเวทดำ ใช้ว่าไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เพียงแต่เด็กที่เกิดมามักเป็นเด็กธรรมดา ไม่มีพลังไฮเวทใดๆ แต่ก็มีเรื่องเล่ากันว่า ลูกที่เกิดระหว่างไฮเวทขาวและไฮเวทดำอาจกลายเป็นผู้ที่ใช้ได้ทั้งไฮเวทขาวและไฮเวทดำจนกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่

ผมเชื่อมาตลอดว่านั่นเป็นเพียงเรื่องเล่า จนกระทั่งได้เห็นพลังของหลและวี ถึงแม้ทั้งสองยังเป็นเพียงทารกที่ไม่สามารถแสดงพลังได้ แต่พวกเราต่างรู้ดีว่าเด็กทั้งสองคือเด็กที่เรื่องเล่ากล่าวถึง

‘หลวิชัยกับคาวีอาจจะเป็นสะพานเชื่อมระหว่างไฮเวทขาวและดำก็ได้’ นั่นคือคำที่อามันตร์พูด และแน่นอนว่าผมเห็นด้วย

แต่แล้วความเชื่อของผมก็พังทลาย เมื่อพวกเขาถูกไล่ล่า พวกเขาคิดต่างจากเรา พวกเขาเกรงว่าเด็กทั้งสองคนนี้จะมีความสามารถมากมายจนอยู่เหนือกว่าตน ดังนั้นพวกเขาจึงต้องการกำจัดลูกของพวกเขาทิ้ง

เราทั้งสี่คนพยายามต่อรอกประนีประนอม แต่กลับไม่ได้รับผล สุดท้ายเราก็ต้องหนีหัวซุกหัวขุน และพยายามปกป้องลูกของเราด้วยทุกอย่างที่มี

เดือนหนาว

แต่การต่อสู้มันโหดร้าย

ผมได้รับบาดเจ็บ ขณะที่อามันตร์พยายามออกไปต่อสู้ยื้อเวลา

แต่สุดท้ายเขาก็ไม่กลับมา

ความเจ็บปวดจากบาดแผลทำให้สติผมเลือนราง ผมรู้เพียงว่า
หลังจากอามันตร์หายตัวไป ผม อลิตา รังสิมันต์และเด็กทารกสองคนมา
ซ่อนตัวในโกดังแห่งหนึ่ง หลังจากนั้นผมก็หมดสติไป

ตอนนั้น สิ่งที่ย่ำแย่ที่สุดที่ผมคิดได้คือ ผมคงไม่มีโอกาสได้ตื่น
ขึ้นมาอีก

แต่ความเป็นจริงโหดร้ายกว่านั้น

ผมตื่นมาท่ามกลางเสียงลมหวีดหวิวและเสียงหยาดฝนกระทบ
พื้น โกดังกว้างไร้สัญญาณของสิ่งมีชีวิต มีเพียงผมที่นอนอยู่เพียงผู้เดียว
ผมรู้ทันทีว่ามีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น

วินาทีนั้นผมต้องการให้เรื่องนี้เป็นเพียงฝันร้าย

แต่ไม่เลย

นี่คือเรื่องจริง

“เกิดอะไรขึ้น” ผมพึมพำกับตัวเองเบาๆ แล้วยคำถามที่ไม่มีทางได้รับคำตอบ หัวใจของผมบีบตัวจนรู้สึกเจ็บไปทั้งอก ความทรงจำก่อนตัวขึ้น ความกลัว และความเจ็บปวดทรมานโถมเข้าสู่จิตใจ

ผมเหลียวมองรอบกายอีกครั้งหนึ่งจึงเห็นว่ามึกระดากแผ่นหนึ่ง ตกอยู่ไม่ไกลตัว มองปราดเดียวก็สัมผัสได้ว่าเป็นจดหมายที่สร้างจากพลังไสยเวทดำ ผมรู้ทันทีว่านี่เป็นจดหมายจากอลิตา

เนื้อความในจดหมายไม่ได้อธิบายอะไร บอกเพียงสถานที่ๆ หนึ่งเท่านั้น วินาทีที่คลี่จดหมายออกมาในใจผมเต็มไปด้วยความหวังหวังว่าจะได้เจอเธอและลูกอีกครั้ง ผมรีบตรงไปสถานที่นั้นอย่างรีบร้อนไม่สนใจแผลที่เป็ดออก ไม่สนใจเลือดที่ไหลทะลักจากบาดแผล ผมเพียงอยากไปถึงที่ๆ นั้นให้เร็วที่สุด

ใช้เวลาครู่หนึ่งก็มาถึงที่ๆ จดหมายระบุ ที่นี้ดูคล้ายกับพื้นที่ก่อสร้างที่ถูกทิ้งให้รกร้าง ต้นหญ้าสีเขียวต้นสูงขึ้นเต็มพื้นที่ไม้เลื้อยนานาชนิดเลื้อยพันโครงเหล็กที่ถูกทิ้งไว้ ผมเดินไปมาจนทั่วแต่กลับไม่พบใครเลย ความหวังที่มีเมื่อครู่แหลกสลายไปในพริบตา ขณะความกังวลและความสิ้นหวังเอ่อท่วมทันในจิตใจ

เดือนหนาว

ผมทรุดตัวนั่งลงบนพื้นที่ที่มีแต่วัชพืชปกคลุม ปล่อยให้หยาด
ฝนซัดสาด ปล่อยให้ตนเองจมดิ่งลงสู่ห้วงของความเจ็บปวด

‘ผมไม่เหลืออะไรอีกแล้ว’ ผมคิดแบบนั้น

แต่ทันใดนั้น

ผมก็ได้ยินเสียงร้องของเด็ก เสียงนั้นไม่ดังมากแต่ก็ดังพอให้ผม
เดินตามหาต้นเสียงได้

หัวใจผมกลับมาเต้นรัวอีกครั้ง

ยิ่งเข้าใกล้ เสียงนั้นก็ยิ่งชัดเจน เสียงทารกที่คุ้นเคย เสียงที่

ผมรู้จักดี

ในที่สุด ภาพทารกทั้งสองคนก็ปรากฏตรงหน้า ผมเอื้อมมือสัมผัส
ทะนุถนอมไปประคองเด็กทารกทั้งสองคนอย่างมั่นคง แนบไว้กับอกราวกับ
สมบัติล้ำค่า

วินาทีนั้นผมก็รู้ตัวว่า ผมไม่มีเวลาจมกับความเศร้าโศกอีก
ต่อไป

๘

บุคคลในเงามืด

บุคคลในเงามืด คือ ใครบางคนที่พยายามปกปิดตัวตนของตนเอง

บางครั้ง บุคคลในเงามืดอาจเป็นคนซุกใจเรื่องราวอยู่เบื้องหลัง
บางครั้ง บุคคลในเงามืดอาจเป็นผู้กุมความลับบางอย่าง
หรือบางครั้ง บุคคลในเงามืดอาจเป็นเพียงผู้ที่ซ่อนตัวจากอะไร
บางอย่าง

แต่ไม่ว่าบุคคลในเงามืดจะเป็นใคร พวกเขาก็ต้องออกมาอย่างที่
แสงสว่างส่องถึงในสักวัน

การที่คนเหล่านั้นออกมาจากเงามืดมักทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงเสมอ แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นจะนำไปสู่ตอนจบแสนสุขสันต์
หรือจะพาไปสู่ความพินาศ คงไม่มีใครให้คำตอบได้

เดือนหนาว

แสงแดดโพล้เพล้สาดส่องตามถนนล้อมอาคารบ้านเรือนให้กลายเป็นสีส้ม เงาของชายสองคนทอดยาวไปบนถนนก่อนจะหายเข้าไปในบ้านเด็กกำพร้าบริเวณชานเมือง เสียงเจ็ยแจ้วของเด็กดังกกระทบโสตประสาททันทีที่ก้าวเข้ามาในรั้วประตู

ภาพเด็ก ๆ หลายคนกำลังเดินตรงเข้าไปในอาคารเป็นภาพที่นึกไม่ถึง ไม่นานก็มีเด็กคนหนึ่งสังเกตเห็นผู้มาเยือน

“พี่หล่นี่นา” เด็กคนนั้นหันมามองหลและชายอีกคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลกันนัก “แม่ครับ พี่หลมาแล้ว” เด็กคนเดิมตะโกนบอกใครบางคนที่อยู่ในอาคาร ไม่นานเด็กคนอื่นๆ ก็พากันกรูมายืนรอบตัวหล พี่ชายที่พวกเขารู้จักมานาน

“พี่หล คิดถึงจังเลย” เด็กหญิงคนหนึ่งเอ่ยพลางยื่นแขนออกไปเพื่อให้หลอุ้มอย่างที่มักทำมาเสมอ

“เป็นไงกันบ้าง สบายดีใช่ไหม” หลเอ่ยถามเด็ก ๆ ด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง จันทรมองภาพตรงหน้าพลางยิ้มออกมาหน่อยๆ

“พี่หลคะ นั่นใครเหรหาคะ” เด็กหญิงในอ้อมแขนหลกระซิบถามพลางแอบมองจันทรอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“นั่นพี่จันทร พี่เองนี่เอง”

หลังจากหลบหนีนำจันทรให้เด็กๆ รู้จัก เด็กๆ ก็เริ่มกล้าเข้าหาจันทรมากขึ้น เด็กหนุ่มทั้งสองคุยเล่นกับเด็กๆ อยู่ไม่นานก็มีเสียงหนึ่งเอ่ยทักขึ้น

“หลบ มาแล้วหรือลูก” เสียงนั้นปรากฏพร้อมร่างของหญิงชราคนหนึ่ง เธอคือคุณแม่ของบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้และเป็นคนที่เลี้ยงดูหลบ วีมาตั้งแต่ทั้งสองจำความได้ “เข้ามาข้างในสิ ทุกคนรออยู่”

หลบและจันทรมาที่นี่เพราะจดหมายจากวีที่บอกว่าให้มาเจอกันที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า แต่คำว่า ‘ทุกคน’ ที่คุณแม่เอ่ยออกมาทำให้ทั้งสองเฉลอขมวดคิ้วด้วยความไม่เข้าใจ

‘ทุกคนนั้นหรือ ไม่ได้มีแค่วีสินะ’ หลบคิดในใจก่อนจะบอกลาเด็กๆ แล้วเดินตามคุณแม่เข้าไปในอาคาร

คุณแม่พาหลบและจันทรเดินผ่านห้องพักของเด็กๆ ก่อนจะเดินตรงไปยังอาคารที่อยู่ด้านหลังสวน หลบจำอาคารนี้ได้ดี แต่ก่อนอาคารนี้ใช้เป็นอาคารสำหรับจัดเก็บเอกสารของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า จึงเป็นอาคารที่ไม่ได้เข้ามาใช้บ่อยนัก เมื่อก้าวเข้าไปด้านในก็เห็นชั้นเอกสารคุ่นตา บนชั้นยังมีแต่กระดาษอย่างเคย ริมห้องมีโต๊ะเก้าอี้ชุดหนึ่งตั้งอยู่

เดือนหนาว

เดิมทีเป็นโต๊ะเก้าอี้สำหรับนั่งตรวจสอบเอกสารในห้องนี้ ทุกอย่างในห้องนี้ยังคงเหมือนเดิม

เว้นแต่ คนที่อยู่ในห้อง

หลกวาดตามองชายสามคนที่อยู่ในห้อง คนหนึ่งเป็นคนที่เขารู้จักดี ใบหน้าสุกชุม เส้นผมหยักศกสีม่วงเม็ดมะปราง ริมฝีปากของเขาคลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยนแทนการทักทาย

“วี” หลอ่ยชื่ออีกฝ่ายออกมา ก่อนจะมองหน้าชายอีกสองคนอย่างพิจารณา ชายทั้งสองเป็นคนดูมีอายุ คนหนึ่งมีเส้นผมดำเข้มมาทำทางเจียบขรึม ส่วนอีกคนเป็นชายที่มีเส้นผมสีน้ำตาล เขานั่งอยู่บนวิลแชร์ที่ตั้งอยู่ข้างโซฟา มองอีกฝ่ายได้ไม่นาน เขาก็หันมามองหลแล้วส่งยิ้มให้ เป็นรอยยิ้มที่เห็นแล้วชวนให้รู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก

หลละสายตาจากชายแปลกหน้า แล้วเอ่ยถามผู้เป็นเพื่อน
“พวกเขาเป็นใคร”

“นั่งก่อนสิ” วียังไม่ทันตอบ ชายแปลกหน้าที่นั่งวิลแชร์ก็ชิงเอยเสียดก่อน

ห้องตกอยู่ในความเงียบครู่หนึ่ง ก่อนที่วีจะเอยปากออกมาเป็นคนแรก “หล นี้อามันต์ พี่ชายของคุณธธา” วิพูดพลางผายมือไปทางชาย

ผมตำ ขณะที่ยายผมตำหยิบดอกบัวสีเงินออกมาเป็นการยืนยันว่าตนคือพี่ชายของธราจิงๆ

หลมองหน้าอามันต์สลับกับมองหน้าวีก่อนจะเอ่ยสิ่งที่ตนเองคิดอยู่ “พี่ชายธรา ก็หมายความว่าเขาเป็น...”

“เป็นพ่อของวี” อามันต์ตอบ

ถึงแม้จะเป็นสิ่งที่หลคิดไว้อยู่แล้ว แต่เมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดออกมาจากปากก็อดตะลึงไม่ได้ ทว่าประโยคที่อามันต์พูดต่อแทบทำให้หลลึ้มหายใจ

“ส่วนนี้หรัญญ์” อามันต์พูดพลางหันหน้าไปทางชายผมน้ำตาล

“เขาเป็นพ่อของนาย”

วิม้องภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าพลางนึกถึงวันแรกที่เขาได้พบกับอามันต์และหรัญญ์

วันนั้นวีซังตัวเองอยู่ในห้องที่ธราเคยพาตนและหลเข้ามา ดารินเองก็นั่งอยู่มุมหนึ่งของห้อง คอยมองดูวีด้วยความเป็นห่วงอยู่ไม่ไกล

วีจ้องมองดอกบัวสีเงินที่วางอยู่บนโต๊ะอย่างเหม่อลอย เรื่องที่ได้ฟังจากราในวันนั้นทำให้เขามีคำถามมากมาย ทุกอย่างที่เขาเคยรู้มาดู

เดือนหนาว

ราวกับเป็นเรื่องโกหก เขาไม่มั่นใจด้วยซ้ำว่าควรเชื่อใจใครระหว่าง
ผู้อำนวยการกับธชา แต่ดอกบัวที่อยู่ตรงหน้าทำให้เขาเชื่อว่าบางทีเรื่อง
ที่ธชาพูดอาจจะเป็นความจริง

บางทีพ่อเขาอาจจะยังมีชีวิตอยู่จริงๆ

บางทีเขาอาจจะถูกผู้อำนวยการหลอกมาตลอด

ขณะที่กำลังจมดิ่งอยู่กับความคิด เสียงเปิดประตูก็ทำให้วิหลุด
จากภวังค์ ผู้ที่ก้าวมาในห้องไม่ใช่ใคร แต่เป็นธชา “มีคนแจ้งมาว่ามี
ผู้ บุกрук ตอนนี้กำลังพาตัวไปที่ห้องประชุม จะไปด้วยกันไหม” ธชา
พูดขึ้นทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้อง

วิไม่ตอบอะไร เขาเพียงยึดตัวตรงแล้วหันไปบอกดารินให้รออยู่
ในห้องนี้ก่อนจะเดินตามธชาไป

“ผู้บุกрукนั้นหรือ” หากเป็นผู้บุกрукจริงก็คงประหลาดไม่น้อย
เพราะเมื่อไม่กี่วันก่อนไสยเวทขาวเพิ่งบุกโจมตีที่นี่ อีกฝ่ายคงไม่กลับมา
เร็วขนาดนี้ แต่ถ้าไม่ใช่กลุ่มไสยเวทขาว วิก็คิดไม่ออกว่าจะจะเป็นใครไปได้

“จะพูดว่าผู้บุกрукก็คงไม่ถูก คนของเราบอกว่าเจอพวกเขา กำลัง
ตรงดิ่งมาที่นี่ก็เลยจับตัวไว้” ธชาตอบ

“หมายความว่าตั้งใจเข้ามางั้นหรือ”

เดือนหนาว

แต่รู้ตัวอีกครึ่งตนก็อยู่ในโรงพยาบาล หมอที่เป็นคนรักษาเขาบอกว่า มีफलเมืองดีพบอามันต์หมดสติอยู่ไม่ไกลจากแม่น้ำสายหนึ่งจึงพาตัวมาส่งโรงพยาบาล

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล หมอก็คพบว่าตามร่างกายของอามันต์มีบาดแผลฉกรรจ์หลายแห่ง และมีอาการเลือดคั่งในร่างกายในอวัยวะหลายส่วนที่หาสาเหตุไม่ได้

แม้อามันต์อยากจะออกตามหาคนอื่นมากแค่ไหน แต่ร่างกายของเขาก็อ่อนแรงเกินกว่าจะขยับตัวไปไหนได้ หลังจากนอนพักอยู่ในโรงพยาบาลไม่นานเขาก็ได้ยินข่าวว่ามีคนพบศพของผู้หญิงผมสีฝุ่นแดงคนหนึ่ง

คำว่า 'ผู้หญิงผมสีฝุ่นแดง' ทำให้เขาแทบหยุดหายใจ เขานึกถึงผู้หญิงที่เป็นแม่ของลูกเขา ผู้หญิงที่มีผมสีฝุ่นแดงสวยงาม ผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาของเขา

อามันต์ภาวนาให้สิ่งที่เขาคิดเป็นเพียงความกังวล แต่เมื่อได้เห็นร่างไร้วิญญาณเบื้องหน้า โลกทั้งใบของเขาก็พังทลายลงไปทันที

รังสีมันต์จากเขาไปแล้ว

เหตุการณ์นั้นทำให้อาามันต์เสียหลักอยู่พักใหญ่ แต่หลังจากพัก
ฟื้นร่างกายมาระยะหนึ่งแล้วเขาก็ตัดสินใจเข้าไปหาข้อมูลในโรงเรียน
ตักศิลา แต่เมื่อเข้าไปในโรงเรียนก็มีคนรู้ทันว่าเขาบุกเข้ามาจนเขาต้อง
หาทางหลบเลี่ยงการปะทะ แต่ขณะนั้นเขาก็เจอทรัพย์สินอยู่ในห้องๆ หนึ่ง

สภาพทรัพย์สินดูไม่สู้ดีนัก ชายร่างสูงนอนหมดสติอยู่บนพื้น
คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน สีหน้าดูทรมาน เหงื่อกาฬผุดเต็มใบหน้า เขาทั้ง
สองข้างถูกตรวบางอย่างประทับอยู่ ผิวหนังบางส่วนเปลี่ยนเป็นสีดำจนดู
น่ากลัว แม้จะไม่วู่ววาเกิดอะไรขึ้นแต่ภาพตรงหน้าก็ทำให้เข้าใจได้ว่า
อีกฝ่ายกำลังตกอยู่ในอันตราย ดูจากสถานการณ์แล้วความโกรธคง
ทำให้ทรัพย์สินขาดสติจนบุกมาที่นี่ แต่กลับถูกอีกฝ่ายเล่นงานเสียก่อน
ไม่ต่างจากเขา เขาเองก็เข้ามาที่นี่โดยไม่คิดให้รอบคอบก่อนเช่นกัน
หลังจากพิจารณาสถานการณ์ที่เกิดขึ้น อาามันต์ก็ตัดสินใจพาทรัพย์สินหนี
ออกจากที่นี่แล้วค่อยคิดว่าจะทำอย่างไรต่อ

แม้จะทุลักทุเล แต่ในที่สุดอาามันต์ก็สามารถพาทรัพย์สินออกมา
จากโรงเรียนตักศิลาได้ แต่น่าเสียดายที่ขาของทรัพย์สินไม่สามารถกลับมา
ใช้งานได้เหมือนปกติ พอถามถึงเหตุการณ์วันนั้น ทรัพย์สินก็เล่าให้ฟังว่า
หลังจากตนพาเด็กทั้งสองคนไปไว้ในที่ๆปลอดภัยแล้ว ตนก็สืบรู้ว่าอลิษา

เดือนหนาว

ยังมีชีวิตอยู่ จึงเข้ามาตามหาในโรงเรียนตักศิลา โดยไม่ทันระวังตัว เขาก็ถูกโจมตีเสียก่อน แต่เรื่องหนึ่งที่หรัญญูมั่นใจ คือ อลิยายังอยู่ในโรงเรียนตักศิลา เพราะระหว่างที่หรัญญูสลบไป เขาเห็นภาพอลิตาในฝันและบอกให้ดูแลลูกๆ ให้ดี อย่าเพิ่งห่วงเธอ และหรัญญูมั่นใจว่านั่นไม่ได้เป็นเพียงความฝัน แต่เป็นสายเวทของอลิยาที่สื่อสารกับเขา

และนั่นคือเรื่องที่ธชาและวีเพิ่งรู้จากปากของทั้งสองคน ส่วนอามันต์และหรัญญูก็เพิ่งรู้จากวีว่า ผู้อำนวยการเล่าให้หลและวีฟังว่าคนที่ไล่ล่าพ่อแม่ของวีคือสายเวทดำ ดังนั้นเรื่องที่ได้ฟังจากผู้อำนวยการและเรื่องที่ได้ฟังจากหรัญญูจึงดูราวกับเป็นหนึ่งคนละม้วน

หลังจากได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด จันทรก็พิมพ์ปากออกมา “โรงเรียนตักศิลาอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้จริง ๆ สិនะ”

อามันต์ยกหน้าให้จันทร แล้วพูดเสริมว่า “ต่อให้เรารู้ว่าโรงเรียนตักศิลาเป็นผู้อยู่เบื้องหลังแต่เราก็ไม่รู้ว่าใครเป็นคนออกคำสั่งอยู่ดี”

“ไม่ใช่ว่าพวกเขาทั้งหมดร่วมมือกันหรอกหรือ” หลเอ่ย

เมื่อได้ยินคำถาม วีก็ส่ายหน้าซ้ำๆ แล้วอธิบายเพิ่ม “ไม่หรอก
หล ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงเราคงไม่มีชีวิตอยู่รอดมาจนถึงตอนนี้ อีกอย่าง
ถ้าพวกเขาร่วมมือกันคงไม่จำเป็นต้องทำลายศิลาเพื่อป้ายความผิดให้
จันทร์หรือ”

นั่นคือเหตุผลว่าทำไมวีจึงมั่นใจว่าทุกคนในไสยเวทขาวไม่ได้
มีส่วนร่วมกับเรื่องนี้ เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ผ่านมาที่พอคาดเดา
ได้ว่า เหตุผลหนอนบ่อนไส้ทำลายศิลาเพื่อป้ายความผิดให้ไสยเวทดำ
และที่เลือกลงมือเวลานี้ อาจเป็นเพราะเขามั่นใจว่าหากเกิดการต่อสู้
ตอนนี้ ไสยเวทขาวเป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะหลและวีอยู่ฝ่ายไสยเวทขาว
แต่หลังจากทำลายกลุ่มไสยเวทดำได้แล้ว ฆะตกรรมของหลและวีจะเป็น
อย่างไรคงไม่มีใครรู้

“หนอนบ่อนไส้คนนั้นคงมีความสามารถไม่น้อย ไม่อย่างนั้นคง
ปิดบังเรื่องราวมานานขนาดนี้ไม่ได้” คุณแม่เอ่ยออกมา แต่เดิม เธอเคย
เป็นคนของโรงเรียนตักศิลา ถ้าพูดให้ถูกคือเธอเคยเป็นหนึ่งในผู้บริหาร
ของโรงเรียนตักศิลา เธอรู้ว่ากลุ่มไสยเวทขาวทำงานกันอย่างไร การที่
หนอนบ่อนไส้ซ่อนตัวอยู่ในโรงเรียนมาได้ขนาดนี้ เขาคงวางแผนมา

เดือนหนาว

เป็นอย่างดีและคงมีความสามารถในการควบคุมบุคคลในโรงเรียน
ไม่น้อย

“ที่เราต้องทำตอนนี้คือหาตัวคนนั้นๆ แล้วเปิดโปงให้ทุกคนใน
โรงเรียนตักศิลา รู้ แต่จะทำไม”

“เรื่องนั้นพอมีวิธีอยู่” ทรัพย์น้อยเอ่ย “กลุ่มไสยเวทชาวทำงาน
ค่อนข้างเป็นระบบมาแต่ไหนแต่ไร อาจเป็นเพราะอยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่
เวลาออกคำสั่งจึงมีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อไม่ให้คนภายนอก
ปลอมแปลงข้อมูลได้ง่าย”

“แต่ทำแบบนี้จะทำให้เหลือหลักฐานไม่ใช่หรือ พวกเขาจะทำ
อย่างนั้นทำไม”

คำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรที่ทรัพย์พูดถึงคล้ายกับเอกสาร
คำสั่ง แต่ถ้าหากคนพวกนั้นสื่อสารกันผ่านเอกสารจริง ถ้าเอกสารถูกพบ
พวกเขาก็จะถูกเปิดโปงไม่ใช่หรือ แล้วทำไมเขาต้องใช้วิธีที่เสี่ยงต่อตัวเอง
ขนาดนั้น

คุณแม่โค่วครวญสิ่งที่หลพูดก่อนจะเอ่ยความเป็นไปได้ที่ตนเอง
คิด “ก็เป็นไปได้ว่าหนอนบอนใส่คนนั้นอาจจะออกคำสั่งปากเปล่า แต่ก็มี
อีกหลายเหตุผลที่พวกเขาจะออกคำสั่งผ่านลายลักษณ์อักษร”

หลหันไปมองคุณแม่อย่างไม่ค่อยเข้าใจ คุณแม่จึงอธิบายต่อ “ตัวหนอนบ่อนไ้้อาจจะใช้เอกสารแทนคำสั่งเพราะไม่ยากเปิดเผย ตัวตน อีกอย่างเอกสารอาจไ้้อ่สือถึงตัวหนอนบ่อนไ้้อโดยตรง แต่ อาจจะใช้สัญลักษณ์บางอย่างที่รู้กันแค่คนกลุ่มนั้น ที่ผ่านมากลุ่ม ไ้สยเวทขาวก็เคยใช้วิธีนี้ในการสื่อสารเหมือนกัน”

แม่เรื่องที่คุณแม่พูดจะฟังดูมีน้ำหนัก แต่จันทร์ก็ยังมีข้อสงสัยในเรื่องนี้อยู่ “ต่อให้เป็นอย่างนั้นจริงทำไมคนพวกนั้นถึงไม่ทำลายหลักฐาน หลังจากทำภารกิจเสร็จล่ะ”

“เอกสารพวกนั้นอาจจะระบุตัวคนที่ร่วมภารกิจในครั้งนี้ ถ้าเป็นแบบนั้นจริง หนอนบ่อนไ้้อาจจะเก็บเอกสารพวกนั้นไว้เป็นหลักประกัน ว่าตัวเองจะไม่ถูกหักหลังก็ได้” ทรัพย์อธิบาย เขาเคยเห็นเอกสารของกลุ่มไ้สยเวทขาวในนั้นมักมีรายชื่อผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำภารกิจต่างๆ เพื่อให้หาตัวผู้ที่เกี่ยวข้องได้ง่าย ไม่น่ว่าเอกสารของหนอนบ่อนไ้้อาจมีข้อมูลในส่วนนี้ด้วยเช่นกัน

วิชมวดคิดคล้ายกับกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ไม่นานเขาก็เอ่ยสิ่งที่คิดออกมา “หรือเขาอาจจะมั่นใจว่าไม่มีใครเข้าใกล้เอกสารพวก นั้นได้”

เดือนหนาว

“หมายความว่ายังไง” หลกถาม

“หล จำเรื่องที่ผู้อำนวยการพูดก่อนที่พวกเราจะออกไปตามหาศิลาได้ไหม” วิพูดถึงตอนที่ผู้อำนวยการบันทึกเอกสารเรื่องการแบ่งกลุ่มการเดินทางตามหาศิลา เขาจำได้ดีว่าผู้อำนวยการเคยพูดว่าเอกสารส่วนใหญ่ที่เป็นเอกสารออกคำสั่งการเคลื่อนไหวของกลุ่มไสยเวทเขามักจะเก็บรวมกันไว้ที่หอสมุด ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ไม่ให้บุคลากรทั่วไปเข้ามายุงและมีการใส่รหัสเพื่อความปลอดภัยอีกชั้นหนึ่ง

หลคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้นครู่หนึ่ง “ห้องเก็บเอกสารในหอสมุดชั้นไหนหรอ ถ้าอย่างนั้นเราก็แค่ไปขอรหัสเปิดห้องจากผู้อำนวยการไม่ได้หรอ”

“ยังไม่เข้าใจอีกหรอหล คนที่ออกคำสั่งกับคนในโรงเรียนตักศิลาได้ คนที่ควบคุมทุกอย่าง คนเดียวที่รู้รหัส คนที่ปกปิดทุกอย่างได้ มีแค่ผู้อำนวยการคนเดียว” วิเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ทำไมเขาต้องทำแบบนั้นด้วย” ลีนคำถามของหล ห้องทั้งห้องก็ตกอยู่ความเงิบครู่หนึ่ง

ไม่นานนักรัญญก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากตอบคำถาม “อำนางจยังงั้ละ ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามแผนเขาก็จะกำจััดไ้สยเวทดำสำเร็จ ทั้งยังได้พวก ลูกเป็นเบ็ยล่าง เขาจะไ้ทุกอย่างที่เขาค้องการ”

“ผู้อำนวยการที่นายรู้จัักจะไ้ตัวตนของเขาจริง ๆ เหรอ บางที่ เราอาจจะรู้จัักเขาแค่ด้านที่เขาค้องการให้เรารู้จัักก็ไ้” วิสปดาหลและจันทร “หล จันทร มีแค่พวกนายเท่านั้นที่จะหารหัสห้องเก็บเอกสารมาได้”

เดือนหนาว

บุคคลในเงามืดคือใครบางคนที่ยพยายามปกปิดตัวตนของ
ตนเอง

เพื่ออะไรนั่นหรือ

แต่ละคนคงมีเหตุผลต่างกันออกไป

สำหรับผมก็เพื่อรอเวลาที่เหมาะสมก็เท่านั้นเอง

แม้จะอยากออกไปจากเงามืดมากเท่าไร ก็ไม่สามารถออกไปได้

เพราะการปรากฏตัวของผมอาจทำให้คนพวกนั้นระวังตัวมันขึ้น

การปรากฏตัวของผมอาจทำให้ใครหลายคนตกอยู่ในอันตราย

และการปรากฏตัวของผมอาจนำพาตัวเองไปสู่จุดจบ

ผมจึงเลือกซ่อนตัวอยู่ตรงนี้ มองเรื่องราวที่ดำเนินไปอย่าง
เงียบๆ และรอเวลาที่เหมาะสมเพื่อจบเรื่องราวทุกอย่าง

แต่รู้ไหมว่าความน่ากลัวของการรอคืออะไร

ความน่ากลัวของการรอคือเรื่องเหนือการคาดการณ์ เพราะต่อ

ให้เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น คนในเงามืดก็ไม่มีความรู้สึกยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว

ดังนั้นผมจึงได้แต่ภาวนาให้ไม่มีเรื่องเหนือความคาดฝันเกิดขึ้น

แต่คำภาวนาของผมกลับไร้ผล

วันหนึ่งชายผมสีเข้มมาก้าวเข้ามาหาผมด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม
ผูกกันเป็นปม มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาคงมากับข่าวร้ายแน่ๆ

ชายคนนั้นทรุดตัวลงบนเก้าอี้ที่ตั้งไว้มุมห้อง ผมมองตามเขา
ก่อนจะหันวีลแชร์ไปประจันหน้าอีกฝ่าย

“เกิดอะไรขึ้น”

เขาเงยหน้า มองตรงมายังผม “ดูเหมือนว่าโรงเรียนตักศิลาจะ
ถูกโจมตี” น้ำเสียงที่เปล่งออกมาเจือความตึงเครียด

ผมและอามันต์วางแผนเรื่องการหาตัวคนที่ตามล่าลูกของพวกเขา
เรามาานาน ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ทุกอย่างแทบเป็นไปตามที่เรา
คาดการณ์ไว้ ลูกพวกเราเติบโตมาอย่างปลอดภัยและกลายเป็นส่วนหนึ่ง
ของโรงเรียนตักศิลา แผนขั้นต่อไปคือการค่อยๆ เผยตัวและบอกความ
จริงกับเด็กหนุ่มทั้งสอง แต่ยังไม่ทันได้ลงมือ โรงเรียนตักศิลาก็ถูกโจมตี
เสียก่อน ทุกอย่างโกลาหลไปหมด และการปรากฏตัวตอนนั้นก็ไม่ใช่
ความคิดที่ดีเอาเสียเลย

“น้องชายนายคงไม่คิดจะโจมตีโรงเรียนตักศิลาตอนนี้ใช่ไหม”

ผมเอ่ยถามอีกฝ่าย

เดือนหนาว

“ธชาไม่ทำอย่างนั้นหรอก นอกจากเรื่องตามหาฉันแล้ว เขาก็ไม่คิดจะยุ่งกับโรงเรียนตักศิลาเลยด้วยซ้ำ” อามันต์รู้จักน้องชายของตัวเองดี ความจริงธชาไม่เห็นด้วยกับการส่งเขาและอิลิยาไปสุดแดนในโรงเรียนตักศิลาตั้งแต่แรก น้องชายของเขาไม่ยอมให้ทั้งสองไสยเวทมาเกี่ยวข้องกันด้วยซ้ำ เพราะเขาเชื่อว่าหากต่างคนต่างอยู่ก็คงไม่มีปัญหาอะไร

“แต่เขาอาจจะพยายามเข้าไปตามหานายในโรงเรียนตักศิลาก็ได้”

“ไม่หรอก บางทีหมอนั้นอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนที่ทำร้ายเราคือไสยเวทขาว แต่ต่อให้หมอนั้นรู้ก็คงไม่คิดจะทำอะไรบุ่มบ่าม เพราะเขารู้ดีว่าฉันยังปลอดภัย” ผมพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของอามันต์ เท่าที่รู้มาน้องชายธชาไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับไสยเวทขาวนัก ทั้งยังไม่ใช้คนที่ทำอะไรบุ่มบ่าม หากเขาไม่มั่นใจว่าอามันต์ถูกจับตัวไว้ที่ไหนก็คงไม่บุกโจมตีเด็กเกริกอย่างนั้นแน่นอน

“ถ้าอย่างนั้น หมอนบ่อนไส้คนนั้นสินะที่เป็นคนทำลายศิลาด้วยตัวเอง”

“คงอย่างนั้น”

“แล้วเราจะทำยังไงต่อ”

“คงต้องรอดูเหตุการณ์ต่อไป”

ผมคิดไม่ออกเลยว่าเราต้องรอดูเหตุการณ์ต่อไปอีกนานแค่ไหน เพราะทุกอย่างล้วนอยู่เหนือการควบคุมและเราแทบเดาทางไม่ได้ว่า หนอนบ่อนไผ่จะทำอะไรต่อไป นอกจากนี้เรายังรู้แค่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คร่าวๆ แต่เหตุการณ์ภายในเป็นอย่างไรนั้นเป็นเรื่องที่หาคำตอบได้ยาก

การรอคอยครั้งนี้ทรมาณกว่าครั้งไหน อาจเป็นเพราะว่าเราทำได้เพียงรออย่างไร้จุดหมาย และไม่แน่ว่าเราก็ได้ข่าวร้ายว่ากลุ่มไสยเวทดำ ถูกไสยเวทขาวโจมตี แต่ข่าวร้ายครั้งนี้มีข่าวดีแฝงอยู่ เพราะเราได้รู้ว่าคนที่กลับไปพร้อมกับไสยเวทขาวมีเพียงหลายคนเดี๋ยวนั้น หมายความว่าวิ อยู่กับธชา

ตอนนั้นเรารู้ได้ทันทีว่านี่คงเป็นเวลาที่เหมาะสมที่จะออกไป จากเงามืดนี้เสียที

๔

ความเชื่อใจ

บางครั้ง ความเชื่อใจเป็นดั่งเข็มทิศที่นำไปสู่ความสำเร็จ
แต่บางครั้ง ความเชื่อใจก็เป็นมือทำลายล้างที่ทรงอำนาจ
นั่นเป็นสาเหตุที่ความเชื่อใจกลายเป็นสิ่งทิ้งดงาม
แต่ขณะเดียวกันก็แฝงไปด้วยความน่ากลัว

สุดท้ายแล้วความเชื่อใจจะนำพามนุษย์ไปสู่ตอนจบแบบใด
คงขึ้นอยู่กับมนุษย์คนนั้นเชื่อใจคนถูกหรือไม่

กลางดึกคืนหนึ่ง จันทรเสี้ยวลอยอยู่เหนือ่านฟ้า แสงดาว
ประปรายอยู่ทั่วผืนฟ้าสีนิลกาฬ หลลึ้มตาขึ้นมากลางดึก ภายในห้องมี
แสงนวลส่องเข้ามาทางหน้าต่าง เขาหวนนึกถึงคำที่วีเคยพูดเมื่อหลายวัน
ก่อน

‘หล จันทร มีแค่พวกนายเท่านั้นที่จะหารหัสห้องเก็บเอกสาร
มาได้’

หลถอนหายใจพลางหยัดตัวลูกนั่งบนเตียง

‘คืนนี้เขามีเรื่องสำคัญต้องทำ’

จากวันที่ได้พบวิกิผ่านมาเกือบหนึ่งอาทิตย์แล้ว ตอนนี้อยู่เวท
ชาวกำลังวุ่นวายกับการหาตัวหนอนบ่อนได้ จึงไม่มีใครสนใจการ
เคลื่อนไหวของหลและจันทรมากนัก เวลานี้จึงเป็นเวลาอันเหมาะสม
ในการหารหัสเข้าห้องเก็บเอกสาร

หลก้าวออกมาจากห้องอย่างเงียบเงียบ ส่วนจันทรรออยู่หน้า
ห้องของหลอยู่ก่อนแล้ว

“จันทร นายไปดูลาดเลาที่โรงเรียนแล้วรึอยู่ที่นี่นั ฉันจะตาม
ไปที่หลัง”

“แต่ถ้านายถูกจับได้....”

จันทรยังพูดไม่จบประโยค หลก็ส่ายหน้า “ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น
กับฉัน วิจะรู้เอง”

จันทรนั่งเลอยู่ครู่หนึ่งแต่สุดท้ายก็ยอมทำตามคำพูดของหลแต่
โดยดี หลมองจันทรเดินออกไปจากอาคารจนลับสายตา แล้วจึงตรงดิ่งไป
ยังโถงทางเดิน มุ่งหน้าสู่ห้องทำงานของผู้อำนวยการ

เดือนหนาว

เด็กหนุ่มเจ้าของผมสีแดงขาดเสื้อมือไปหมนลูกบิดเพื่อเปิดประตู แต่ห้องถูกล็อกไว้ หลกุ่มจี๋รูปดาบที่แขวนอยู่บนคอก่อนจะหลับตาลงและนึกถึงภาพดาบคู่คนตา ไม่นานดาบเล่มงามก็ปรากฏในมือเขา เขาง้างมือแล้ววัดดาบลงบนกลอนประตู ลูกบิดที่เคยประทับบนประตูแน่นค่อยๆ หลุดออกมา แต่ก่อนที่มันจะร่วงลงพื้น หลกัก็ตัวดมือไปจับไว้อย่างรวดเร็ว ทุกอย่างเกิดขึ้นโดยปราศจากเสียง

ผลึกบานประตูให้เปิดออกแล้วก้าวเข้าไปด้านใน ภาพโต๊ะทำงานและเอกสารมากมายปรากฏสู่สายตา ทุกอย่างเป็นไปอย่างราบรื่นจนหลงแปลกใจ

ความจริงเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะหารหัสได้จากห้องนี้หรือไม่ หากมันเป็นรหัสสำคัญขนาดนั้น ผู้อำนวยการคงจะเก็บไว้ในที่ๆ ปลอดภัยกว่านี้ แต่ถึงจะคิดอย่างนั้น พวกเขาก็มีทางเลือกไม่มาก มีแต่ต้องลองเสี่ยงดูเท่านั้น

แม้จะหารหัสไม่ได้ แต่อย่างน้อยขอให้พบเบาะแสบางอย่างก็พอ

หลค่อยๆ รื้อค้นของในห้องทีละส่วน ตู้ทุกตู้ ลิ้นชักทุกชั้น เอกสารทุกแผ่น เขาดูทุกอย่างอย่างละเอียดเพื่อให้มั่นใจว่าตัวเองไม่

พลาดอะไรไป แต่แล้วมือที่กำลังจับเอกสารก็ต้องหยุดชะงักไปเพราะเด็กหนุ่มรู้สึกว่ามีใครบางคนอยู่ไม่ไกลจากเขานัก

หลวงเอกสารในมือลงแล้วหันไปมองหน้าประตู

ชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าของเขาดูตึงเครียด คิ้วทั้งสองข้างแทบจะผูกกันเป็นปม เขาเปล่งเสียงนำเกรงขามออกมา “รู้ตัวใช่ไหม ว่ากำลังทำอะไรอยู่”

“รองผู้อำนวยการ” หลอยเรียกอีกฝ่าย แต่ยังไม่ทันได้อธิบายอะไรต่อ รองผู้อำนวยการก็ตรงเข้ามาพร้อมกับใช้พลังไสยเวทตริ่งหลให้หยุดนิ่ง แต่ก่อนที่รองผู้อำนวยการจะเรียกคนอื่นเข้ามา หลก็ชิงพูดเสียก่อน “ผู้อำนวยการกำลังหักหลังพวกคุณ!”

คำพูดของหลทำให้รองผู้อำนวยการชะงักไปครู่หนึ่ง “หมายความว่ายังไง”

“เขาอยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมด เขาเป็นคนทำลายศิลานั่น แต่เขากลับบ้ายความผิดให้ไสยเวทดำ”

รองผู้อำนวยการสายหัวซำๆ รวากับไม่เชื่อสิ่งที่ตนเองได้ยิน “ไม่ฉันรู้จักเขามานาน เขาไม่มีทางทำอย่างนั้น”

เดือนหนาว

“ผมมีหลักฐาน” หลอยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “หลักฐานเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสิบกว่าปีก่อน หลักฐานเรื่องไสยเวทชาวไล้ล่าพ่อแม่ของผมก็อยู่ในห้องเก็บเอกสารที่หอสมุด เราต้องหารหัสห้องนั้น”

คำว่า ‘หลักฐาน’ ทำให้รองผู้อำนวยการต้องครุ่นคิดสิ่งที่หลุดใ้มากกว่าเดิม เขาคลายไสยเวทที่พันธนาการร่างของหลก่อนจะเอนหลังฟังก่าแพงพลางทบทวนเรื่องที่หลุด หลังจากเงิบไปครู่หนึ่งเขาก็เป็นฝ่ายถามคำถาม “นายมันใจใช่ไหมว่าหลักฐานทุกอย่างอยู่ในนั้น”

หลไม่ตอบคำถาม เพียงแต่พยักหน้ารับคำของอีกฝ่าย

“นายคิดว่ารหัสอยู่ในห้องนั้นหรือ คิดว่าผู้อำนวยการสะเพร่าขนาดนั้นเลยหรือไง”

หลส่ายหน้า “ถึงจะไม่เจอรหัส แต่เจอเบาะแสอะไรสักอย่างก็ยังมี”

รองผู้อำนวยการมองหน้าเด็กหนุ่มเงิบๆ แล้วถอนหายใจออกมา เขยี้ดตัวตรงก่อนจะบอกเรื่องที่เขารู้ให้เด็กหนุ่มฟัง “รหัสห้องเก็บเอกสารคือคาถาไสยเวทที่มีเพียงผู้อำนวยการที่รู้ เราต้องถามเขาเท่านั้น”

“ไม่ เราจะให้เขารู้เรื่องนี้ไม่ได้”

“ไม่ต้องห่วง ฉันรู้จักเขาดี ฉันรู้ว่าต้องทำยังไง”

แม้ทุกอย่างจะผิดพลาดไปหมด แต่การได้คนใกล้ชิดตัว
ผู้อำนวยการมาช่วยอีกแรงก็นับเป็นเรื่องที่ดี

“คุณคิดจะทำอะไรต่อ”

“เราจะไปหาผู้อำนวยการ คินนี่ ที่โรงเรียนตักศิลา”

คำพูดของรองผู้อำนวยการทำให้หัวใจหายวูบ “ผู้อำนวยการ
ไม่ได้อยู่ที่นี้หรอก”

“ไม่ คินนี่เขาออกไปดูสถานการณ์ที่โรงเรียน” ขณะที่
รองผู้อำนวยการกำลังอธิบาย เขาก็หันไปเห็นใบหน้าเด็กหนุ่มที่
ฉายความกังวล

“เราต้องรีบไปแล้ว จันทรกำลังตกอยู่ในอันตราย”

แม้รองผู้อำนวยการจะไม่ได้ถามอะไรเพิ่ม แต่ฟังจากน้ำเสียง
ร้อนรนของหลก็บอกได้ว่าจันทรคงอยู่ที่โรงเรียนตักศิลา

ไม่นาน รองผู้อำนวยการและหลก็มาถึงโรงเรียนในเวลา
อันรวดเร็ว หลออกมาตามหาจันทรอย่างรีบร้อนขณะที่รองผู้อำนวยการ
ติดต่อคนในฐานทัพให้เตรียมตัวรับมือสถานการณ์เลวร้ายที่อาจจะ
เกิดขึ้น

ขณะที่ตามหาจันทรผู้อำนวยการก็ตั้งคำถามกับเด็กหนุ่ม “หล
นายรู้เรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อนกับเรื่องรังสีมันต์มาจากไหน”

เดือนหนาว

“เรื่องนั้นไว้ค่อยพูดถึงเถอะครับ”

เมื่อพูดจบหลักก็นั่งเงยไปครู่หนึ่ง เขาจุกนึกถึงเรื่องที่ตนเองพูดกับรองผู้อำนวยการ

‘ผมมีหลักฐาน หลักฐานเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสิบกว่าปีก่อน หลักฐานเรื่องที่ไสยเวทชาวไล่ล่าพ่อแม่ของผมก็อยู่ในห้องเก็บเอกสารที่หอสมุด เราต้องการรหัสห้องนั้น’

เขาพูดไปเพียงเท่านั้นนี่ แล้วรองผู้อำนวยการรู้เรื่องรังสีมันต์ได้อย่างไร นอกจากพวกเขาแล้ว น่าจะมีเพียงหนอนบ่อนได้รู้เรื่องนี้

หลหันกลับไปมองรองผู้อำนวยการทันที ตอนนั้นเป็นจังหวะเดียวกับที่รองผู้อำนวยการลงมือโจมตีหล เด็กหนุ่มเบี่ยงตัวหลบการโจมตีนั้นได้อย่างฉิวเฉียด แล้วเปลี่ยนจู่ๆ คว้าดาบให้กลายเป็นอาวุธคู่กาย บัดป้องการโจมตีของอีกฝ่าย

พลังไสยเวทของรองผู้อำนวยการและคมดาบของหลปะทะกัน จนเกิดแสงแปลบปลาบ ก่อนที่หลจะเปลี่ยนพลังไสยเวทชาวเป็นกรงเล็บ แล้วโจมตีรองผู้อำนวยการกลับไป

รองผู้อำนวยการพยายามหลบการโจมตีที่รวดเร็วของอีกฝ่าย แต่เมื่อมองเบื้องหน้าอีกทีเขาก็พบว่าหลหายตัวไปแล้ว ชายวัยกลางคน

เดาะลั่นอย่างไม่พอใจก่อนจะจัดปึกเสื่อตัวเองให้เข้าที่ จากนั้นก็ติดต่อกัน
ในฐานะทัพที่ตนสั่งให้เตรียมตัวไว้ แล้วออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงมันคง

“จัดการผู้อำนวยการซะ”

แท้จริงแล้วคนที่ร้องผู้อำนวยการติดต่อดังแต่แรกคือกลุ่มคนที่
คอยรับใช้ตนเอง ตอนนี้ผู้อำนวยการไม่จำเป็นสำหรับเขาอีกต่อไปแล้ว
หากผู้อำนวยการหายไปตอนนี้ เขาก็จะกลายเป็นคนที่มีอำนาจสูงสุดใน
ไสยเวทขาว หลังจากนั้นเขาก็จัดการป้ายความผิดให้หลและวี แล้วคอย
กำจัดเด็กพวกนั้นทิ้งก็ไม่ใช่เรื่องยาก

ในทางกลับกัน ถ้าผู้อำนวยการยังมีชีวิตอยู่เขาจะตกที่นั่ง
ลำบาก เพราะหากหลและวีพบผู้อำนวยการและสามารถเข้าไปในห้อง
เก็บเอกสารได้ เด็กพวกนั้นจะได้หลักฐานมัดตัวเขา แล้วผู้อำนวยการจะ
สามารถสั่งให้คนในไสยเวทขาวที่เหลือมาหยุดแผนการของเขาได้

เออล่ะ

คนที่เข้าถึงผู้อำนวยการได้ก่อนคือผู้ชนะ

แต่ดูเหมือนเขาจะก้าวนำเด็กพวกนั้นอยู่ก้าวหนึ่ง

รองผู้อำนวยการคิดพลางส่งเสียงหัวเราะในลำคอ

เดือนหนาว

หลที่หลบหนีรองผู้อำนวยการพันก็รีบออกตามหาจันทร์ ไม่นาน เขาก็พบชายที่เขาตามหา ยืนนั่งอยู่หน้าหอสมุด

“จันทร์” หลส่งเสียงเรียกเพื่อนของตน

เมื่อจันทร์ได้ยินเสียงเรียก เขาก็หลุดออกจากภวังค์ ภาพเบื้องหน้าเขา คือ หลที่ดูหอบเหนื่อย มือขวาของเด็กหนุ่มผมสีเพลิงกำดาบไว้แน่น ยังไม่ทันได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้น หลก็ชิงพูดเสียก่อน

“ทั้งหมดเป็นฝีมือรองผู้อำนวยการ”

จันทร์ตะลึงค้าง เขาพูดอะไรไม่ออก

“เมื่อไหร่เขาพยายามจะฆ่าฉัน”

จันทร์พยายามทำความเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมดแล้วรีบคิดว่าควรทำอะไรต่อ “เราควรบอกผู้อำนวยการ”

หลพยักหน้าให้จันทร์ “รีบตามหาผู้อำนวยการกันเถอะ” หลพูดแล้วนั่งคิดอะไรบางอย่างครู่หนึ่ง “ก่อนมาที่นี่ รองผู้อำนวยการบอกว่าผู้อำนวยการอยู่ที่โรงเรียน”

เมื่อจันทร์ได้ฟังก็ส่ายหน้าทันที “รองผู้อำนวยการคงโกหกที่นี่ ไม่มีใครเลย แต่ว่าบนหอสมุดนั้น...” จันทร์เว้นจังหวะไปครู่เดียวจะพูดอะไรต่อ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดออกมา เขาเพียงหันไปมองหอสมุดในทิศทางที่เขาเคยมองตอนแรก

“หอสมนุคนั้นทำไม”

จันทร์ไม่ตอบคำถามอีกฝ่าย “เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถอะ
เรากลับไปตามหาผู้อำนวยการดีกว่า”

“ไม่ต้องตามหาหรอก” ก่อนที่หลและจันทร์จะขยับไปไหน
เสียงๆ หนึ่งก็ดังขึ้นเสียก่อน เมื่อหันไปมองต้นเสียงก็เห็นธชาค่อยๆ ก้าว
ออกมาจากเงามืด ข้างกายเขาคือชายวัยกลางคนที่ใบหน้าคุ้นเคยอีกคน
หนึ่ง

ผู้อำนวยการนั่นเอง

จันทร์และหลมองภาพเบื้องหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“ทำไมพวกคุณถึงอยู่ด้วยกันได้” จันทร์เอ่ยถึงพิมพ์

“เขาลักพาตัวฉันมานะสิ” ผู้อำนวยการพูดที่เล่นที่จริง

“ผมช่วยคุณไว้ต่างหาก”

“ต่อให้คุณไม่ช่วยผมก็หาทางรอดด้วยตัวเองได้อยู่ดี”

ขณะที่ชายทั้งสองต่อปากต่อคำกัน จันทร์ก็เป็นฝ่ายยุติสงคราม
น้ำลายโดยการตั้งคำถาม “มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ครับ”

ธชากระแอมออกมาก่อนจะเอ่ยปากพูด “ดารินเห็นนิมิตว่าจะมี
คนในไสยเวทชาวภูทักทำร้าย ผมเลยออกมาดูเสียหน่อย ไม่คิดว่าคนๆ นั้น
จะเป็นผู้อำนวยการของพวกคุณ”

เดือนหนาว

“ฉันก็สัมผัสได้ว่ามีคนจากไฮเวทดำบุกเข้ามา ก็เลยออกมาดู
เสียหน่อย แต่กลับเจอพวกเดียวกันลอบทำร้าย แต่ยังไม่ทันลงมือทำอะไร
ผู้นำไฮเวทดำก็มาขัดจังหวะเสียก่อน”

“หึ”

เมื่อเห็นชายทั้งสองตั้งท่าจะก่อสงครามน้ำลายอีกครั้งหลัก
ถามต่อ “แล้วยังไงต่อครับ”

“จู่ๆ ฉันหายตัวมาแบบนี้ อีกสักพักพวกนั้นคงแห่มาตามหา”

“แล้วไฮเวทขาวคนอื่นๆ ละครับ หมายถึงคนที่ไม่ใช่คนของ
รองผู้อำนวยการ”

ผู้อำนวยการถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “พวกเขาคงยังไม่รู้
เรื่องอะไร คงรู้เพียงว่ามีคนในไฮเวทดำบุกเข้ามาในฐานทัพ คงเป็น
โอกาสเหมาะให้พวกหนอนบ่อนได้ปั่นน้ำเป็นตัว ปั่นหัวทุกคนว่าฉันถูก
ไฮเวทดำลักพาตัว และถ้าเป็นอย่างนั้นพวกนายจะกลายเป็นคนร้าย
ทันที ส่วนรองผู้อำนวยการคือคนที่มีอำนาจสูงสุดตอนนี้”

เมื่อได้ฟังเรื่องราวจากปากผู้อำนวยการ ความตึงเครียดก็เพิ่ม
มากขึ้น หากเหตุการณ์เป็นอย่างนั้นจริงก็เท่ากับว่าทุกคนในไฮเวทขาว
คงพร้อมใจกันกำจัดพวกเขา

“แต่ถ้าพวกเราเอาหลักฐานมาได้ เรายังจะพิสูจน์ได้ว่ารอง
ผู้อำนวยการเป็นหนอนบ่อนไส้ แล้วคนในสายเวทขาวจะเลิกฟังคำสั่งรอง
ผู้อำนวยการ”

ทุกคนพยักหน้าให้กับคำของหล แต่ก่อนที่พวกเขาจะก้าวเข้าไป
ในหอสมุด ผู้อำนวยการก็ยื่นกล่องใบหนึ่งให้จันทร์ กล่องใบนั้นเป็นกล่อง
สี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาดเล็กกว่าฝ่ามือเล็กน้อย ด้านนอกสลักลวดลาย
สวยงาม ดูแค่ภายนอกก็รู้ว่าต้องบรรจุของล้ำค่าไว้แน่

เมื่อจันทร์เปิดฝาก็พบว่ามีอัญมณีสีอำพันวางอยู่ภายใน
อดีต อัญมณีเม็ดนั้นเคยเป็นดวงตาของจันทร์

“ฉันควรคืนมันให้นาย” ผู้อำนวยการเอ่ย

จันทร์คลี่ยิ้มออกมา เขาปิดกล่องนั้นแล้วยื่นมันกลับให้
ผู้อำนวยการ “คุณเก็บไว้ก่อนเถอะครับ ผมยังไม่ต้องการมัน”

ผู้อำนวยการและหลมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่เข้าใจ
ขณะที่รหัสเสียงหัวเราะในลำคอ คล้ายว่าเขาเข้าใจการกระทำของ
จันทร์

เมื่อหลเห็นว่าจันทร์ไม่มีท่าทีจะอธิบายอะไรเพิ่ม เขาก็ไม่คิดจะ
เข้าชี้ต่อ หลหันไปมองรอบกายพลางกวาดตามองหาคนที่ควรจะมาถึง

เดือนหนาว

ที่นั่นแล้ว แต่ถ้าไม่ทันได้เอ่ยถามว่าคนที่ตนมองหาไปไหน วีก็ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับอามันต์และหรัญญ์

“ทำไมเพิ่งมา” หลอเอ่ยถามทันทีที่เห็นหน้าอีกฝ่าย แม้จะฟังเป็นคำถามที่เจือความไม่พอใจ แต่แท้จริงแล้วหลอเพียงเป็นห่วงอีกฝ่าย

“เตรียมการในกรณีที่เกิดเรื่องเลวร้ายที่สุดนะ” วิตอบหลก่อนจะหันไปเอ่ยกับธชา “ให้ทุกคนเตรียมตัวรับมือเรียบร้อยแล้วครับ”

หลังจากวิได้ข่าวจากธชาว่าคนที่ตารินนิมิตรเห็นคือผู้อำนวยการ วิก็คิดได้ว่าบางทีผู้ที่อยู่เบื้องหลังคงไม่ใช่ผู้อำนวยการ แต่เป็นคนอื่นที่มีอำนาจในโรงเรียนตักศิลา และหากเป็นอย่างนั้นจริง ก็มีความเป็นไปได้ในสายเวทขาวอาจถูกบั่นทอนให้มาโจมตีพวกตน จันทรจึงเตรียมคนในสายเวทดำให้พร้อมรบถือหากพวกตนถูกรุมโจมตี แม้การเตรียมการนี้อาจเสี่ยงทำให้เกิดสงครามระหว่างสายเวทขาวและดำ แต่ก็ดีกว่าปล่อยให้ทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมของหนอนบ่อนได้ และเขาเชื่อว่าหากเกิดสงครามระหว่างกลุ่มสายเวทจริงๆ ธชาและผู้อำนวยการคงมีความสามารถมากพอที่จะหยุดเหตุการณ์นี้

“ครั้งนี้ฉันคิดผิดสินะ” วิหันไปพูดกับหล ก่อนหน้าที่เขามั่นใจพอสมควรว่าผู้อำนวยการเป็นคนผู้เบื้องหลังทั้งหมดจนทำให้เพื่อนของเขาตกอยู่ในอันตราย

หลังรับรู้ถึงความรู้สึกของวีจึงยื่นมือไปตบปาอีกฝ่ายโดยไม่พูดอะไร

“ไปกันเถอะ” อามันต์เอ่ย

แต่ก่อนที่ทุกคนจะเดินเข้าไปในอาคาร ผู้อำนวยการก็พูดบางอย่างขึ้นมาก่อน “เข้าไปในนั้นแค่บางคนเถอะ ถ้าจะเกิดการปะทะกันด้านนอกจริงๆ ก็ควรมีคนดูแลสถานการณ์”

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครแย่งความคิดเห็นของตน ผู้อำนวยการจึงพูดต่อ “ฉันและธชาจะรออยู่ด้านนอก ส่วนพวกนายที่เหลือเข้าไปเอาหลักฐานเถอะ”

“แต่คุณเป็นคนเดียวที่รู้รหัส” วีแย้ง

ผู้อำนวยการยิ้มออกมาเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไปใกล้วีแล้วกระซิบรหัสให้วีฟัง วีเป็นคนฉลาด เรียนรู้อะไรได้เร็ว เขาเชื่อว่า วีรู้ดีว่าต้องใช้รหัสอย่างไร

“รหัสนั้นเคยเป็นความลับก็จริง ตอนนี้อะไรทุกคนลงเรือลำเดียวกันแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีความลับต่อกันอีก”

“ถ้ารหัสนั้นเป็นความลับ แล้วรองผู้อำนวยการใช้ห้องเก็บเอกสารพวกนั้นได้อย่างไร” ทรัพย์ญ์ตั้งคำถาม ผู้อำนวยการยืนยันด้วยตัวเอง

เดือนหนาว

ว่ารหัสนี้เป็นความลับ ถ้าอย่างนั้นคนที่เข้าห้องนั้นได้ควรมีแค่
ผู้อำนวยการเพียงคนเดียวไม่ใช่หรือ

ผู้อำนวยการก้มหน้ามองพื้นครู่หนึ่งก่อนจะอธิบายสาเหตุ “ฉัน
เป็นคนเดียวที่รู้รหัสก็จริง แต่ทุกครั้งที่เขาเอกสารไปเก็บในห้องนั้น
รองผู้อำนวยการมักจะเข้าไปด้วยเสมอเพื่อยืนยันว่าเอกสารถูกเก็บไว้ใน
ห้องแล้วจริงๆ อาจจะเป็นวันไหนสักวันที่ฉันพาเขาเข้าในนั้นแล้วเขาเอา
หลักฐานพวกนั้นมาซุกไว้” ผู้อำนวยการกำมือแน่น เขาเค้นเสียงพูดรอด
ไพลิน “เรื่องทุกอย่างอยู่ใต้จมูกฉันมาตลอด แต่ฉันกลับไม่รู้เรื่องเลย”

ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบครู่หนึ่ง พวกเขารับรู้ได้ว่า
ผู้อำนวยการก็คงคับแค้นใจกับเหตุการณ์นี้ไม่น้อย

“ผมก็จะอยู่ด้านนอกด้วย” จันทรืพูดหลังจากทุกคนเงียบไป
พักใหญ่

“คิดดีแล้วหรือ” ธราธามจันทรือีกครั้ง เพราะเขาคิดว่าบางที่
การอยู่กับหลและวีอาจปลอดภัยกว่าอยู่กับพวกเขา แต่จันทรืก็ยังพยัก
หน้ายืนยันคำพูดของตน

“คุณไปกันสี่คนดีแล้วครับ อีกอย่าง....” จันทรืหยุดพูดพลางเงย
หน้ามองหอสุมุ “มีเรื่องในครอบครัวที่พวกคุณต้องจัดการด้วยนี่ครับ”

หล วิ อามันต์ และหรรณูญใช้เวลาไม่นานก็เข้าถึงใจกลาง หอสมุด วิเป็นคนเดินนำทั้งสามขึ้นไปยังชั้นสี่ ก่อนจะเดินผ่านชั้นหนังสือ มุ่งตรงไปทางเคาน์เตอร์ที่อยู่ติดริมห้อง เมื่อเดินผ่านเคาน์เตอร์ไปจะเจอ ห้องพักสำหรับบรรณารักษ์ หากดูผิวเผินจะดูไม่ต่างจากห้องพักทั่วไปที่มี เพียงโต๊ะขงเครื่องดื่ม โซฟา และโทรทัศน์ แต่ด้านข้างโต๊ะขงเครื่องดื่มมี ประตูบานเล็กๆ อยู่

เมื่อเดินผ่านประตูนั้นเข้าไปจะพบชั้นหลังสีมากมายวาง เรียงรายอย่างเป็นระเบียบ ห้องนี้เป็นห้องสำหรับเก็บหนังสือที่ไม่ถูกยืม หรือค้นหามาเป็นเวลานานกว่าสิบปี

วีเดินตรงดิ่งไปยังชั้นหนังสือชั้นหนึ่งที่อยู่เกือบด้านหลังสุด ดวงตาสีอัญชันไล่มองสันบนหนังสือที่วางเรียงรายอยู่บนชั้น ก่อนจะดึง มั่นออกมาคืบหนึ่งแล้วปล่อยหนังสือค้างชั้นอยู่อย่างนั้น แล้วเริ่มดึง หนังสือเล่มที่อยู่ชั้นล่างออกมาในลักษณะเดียวกัน จากนั้นจึงหันหลังไป มองชั้นหนังสือที่อยู่ด้านหลังแล้วดึงหนังสือออกมาอีกสามเล่ม

รอไม่นานก็ได้ยินเสียงกลไกอะไรบางอย่าง หนังสือทั้งห้าเล่มถูก ดึงกลับเข้าไปในชั้นหนังสือโดยอัตโนมัติ วงเวทย์แปลกตาที่เต็มไปด้วย อักษรระวงหนึ่งปรากฏขึ้นบนพื้นก่อนที่มันจะค่อยๆ จางหายไปและแทนที่ ด้วยบันไดลงไปยังชั้นล่าง ดวงไฟปริศนาถูกจุดขึ้นเป็นทาง

เดือนหนาว

วีหันมาพยักหน้าให้ทุกคนเป็นเชิงให้เดินตามเขาลงไป อามันต์จึงค่อยๆ ประคองหรัญญูให้เดินไปพร้อมกับเขา บ้านได้นั้นไม่ทอดยาวมากนัก เดินลงมาเพียงไม่กี่ก้าวก็เจอประตูไร่ลูกบิดบานหนึ่ง

วีถอยหลังก้าวหนึ่ง แล้วชูแขนไปด้านหน้า ตวัดมือไปมาคล้ายกับกำลังชี้ปลายนิ้วทั้งสี่วาดเป็นรูปอะไรบางอย่างขณะที่ปากก็เอ่ยคำที่ฟังไม่เป็นภาษาออกมา

जूๆ ก็มีอักขระปรากฏขึ้นเบื้องหน้าวี แล้วอักขระตัวนั้นก็ประทับลงบนประตู แสงสว่างสีขาวค่อยๆ แผ่จากอักขระไปฉาบได้บานประตูไม่นานประตูก็กลายเป็นสีขาวม่องก่อนจะมลายหายไป

วีถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมยกมือขึ้นปาดเหงื่อจากที่ผุดอยู่บนหน้าผาก ก่อนจะหันมาเอ่ยกับหล “คิดว่าจะไม่สำเร็จซะแล้ว”

หลเดินเข้าไปตบฝ่าอีกฝ่าย “มีอะไรที่นายทำไม่ได้ด้วยหรือ”

ทั้งสองคนยิ้มให้กัน

ทันใดนั้นทุกคนก็ได้ยินเสียงวัตถุปริศนาเคลื่อนที่แหวกอากาศ ก่อนจะปักลงอะไรบางอย่าง

“จ๊ก!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วจนหลและวีไม่ทันได้ตกใจ ภาพที่เขาเห็นคืออามันต์และหรัญญูล้มลงบนพื้น อามันต์ใช้มือข้างหนึ่งกุมบริเวณ

ห้อง เลือดสีแดงสดทะลักออกมาจากร่องนิ้ว ขณะที่หรัญญูล้มอยู่ไม่ไกล
หรัญญูพยายามขยับตัวไปใกล้อามันต์เมื่อควาบาดแผลอีกฝ่าย แต่ทันใด
นั้นก็ม็เส้นด้ายสีดำพุ่งมารัดคอเขาแล้วกระซากไปด้านหลัง

เมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลและวิจิงเปลี่ยนจึ้ให้กลายเป็น
ดาบเตรียมรับมือศัตรูทันที

“หึ หึ” เสียงหัวเราะดังมาจากความมืดพร้อมกับเสียงรองเท้า
บดพื้น

เมื่อคนๆ นั้นเดินเข้ามาใกล้ก็ทำให้เห็นใบหน้าได้ชัดขึ้น
รองผู้อำนวยกรย่างเข้ามาใกล้หลและว็อย่างไม่เกรงกลัว
มือข้างหนึ่งของเขาจิกเส้นผมของหรัญญูไว้ เส้นเชือกสีดำยังคงรัดอยู่บน
คอหรัญญู ส่วนปลายเชือกอยู่บนมืออีกด้านของรองผู้อำนวยกร

“พวกนายสองคนนี่ตายยากเหลือเกินนะ” รองผู้อำนวยกรพูด
พลางปรายตามองหรัญญูและอามันต์ “ถ้าตายไปซะตั้งแต่ตอนนั้นก็คง
สบายไปแล้ว”

วีและหลก้าวออกมาด้านหน้าเพื่อคั่นกลางระหว่าง
รองผู้อำนวยกรและอามันต์ที่ได้รับบาดเจ็บ

เด็กหนุ่มทั้งสองไม่เอื้อนเอ่ยคำใด แต่กลับมองอีกฝ่ายด้วย
สายตาเคียดแค้น

เดือนหนาว

ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่คิดจะฆ่าพวกเขา
ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่ทำลายครอบครัวของเขา
และผู้ชายคนนี้เป็นคนที่ทำร้ายพ่อแม่ของเขา

90

สีเทา

เมื่อมีพบ ย่อมมีจาก

เมื่อมีจุดเริ่มต้น ย่อมมีจุดจบ

เมื่อมีขาว ย่อมมีดำ

แต่นั้นไม่ใช่ทั้งหมด

เมื่อมีพบ ย่อมมีจาก แต่การพบและการจากทำให้เราได้รู้จัก

เมื่อมีจุดเริ่มต้น ย่อมมีจุดจบ แต่จุดเริ่มต้นและจุดจบทำให้เรา

ได้เรียนรู้

เมื่อมีขาว ย่อมมีดำ แต่ระหว่างขาวและดำยังมีสีเทา

ท่ามกลางความแปลกแยกระหว่างสองสิ่ง ยังมีตรงกลางให้เรา

ค้นหาเสมอ

เดือนหนาว

“น่ากลัวเหลือเกินนะ” รองผู้อำนวยการมองคนที่อยู่เบื้องหน้าอย่างเขี่ยหยัน “อ้อ แล้วก็ไม่ต้องห่วงพวกที่เหลือนะ ป่านนี้คงกำลังวุ่นวายกับสงครามด้านนอก”

คำพูดเพียงไม่กี่คำของรองผู้อำนวยการ ทำให้ทุกคนรู้ว่าข้างนอกกำลังเกิดเรื่องโกลาหล จึงไม่แปลกที่รองผู้อำนวยการจะแอบเข้ามาที่นี่ได้โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น

“แก!” หลแฝดเสียงใส่อีกฝ่ายอย่างเกรี้ยวกราด

“ทำแบบนี้ทำไม” ทรัพย์ญ์ถามด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

“ทำแบบนี้ทำไมจั้นหรือ ฉันก็แค่ทำหน้าที่แทนผู้อำนวยการที่ไม่ได้เรื่อง ขอแค่กำจัดไสยเวทดำ กำจัดเด็กอย่างพวกแก เราก็จะมีอำนาจเหนือกว่าทุกอย่าง! เราควบคุมโลกใบนี้ยังงี้ก็ได้ด้วยซ้ำ! แต่ผู้อำนวยการหน้าโง่เง่ากลับเอาแต่เล่นบทครูผู้แสนดี ซุกหัวอยู่ในโรงเรียนบ้างนี่!”

“แกคิดผิดแล้ว!” ทรัพย์ญ์ตะเบ็งเสียงใส่อีกฝ่าย

“นี่ เพราะคนอย่างพวกแกมันโง่เง่าอย่างนี้ เราถึงทำได้แค่ซ่อนตัวอยู่ในโรงเรียนแค่นี้”

พูดจบรองผู้อำนวยการก็เหวี่ยงทรัพย์ญ์เข้าไปในห้องเก็บเอกสาร ลำตัวทรัพย์ญ์ชนเข้ากับชั้นหนังสือ ชายผมสีน้ำตาลหล่นลงมา

กระแทกพื้นแล้วหมดสติไป เอกสารมากมายกระจายเกลื่อนกลาดทั่วห้อง จากนั้นไฟสีน้ำเงินนรกพิราบจากไสยเวทของรองผู้อำนวยการก็ก่อตัวขึ้น แล้วแผดเผาวัตถุที่อยู่ในห้อง

“ถึงเวลาที่ผู้มีอำนาจจะได้ขึ้นเป็นใหญ่สักที” แล้วเขาก็เดินจากไป ทิ้งทั้งสี่คนให้อยู่กับเปลวเพลิง

หลและวีตั้งท่าจะตามผู้อำนวยการไปแต่อีกใจก็ยังเป็นห่วงพ่อของตน

อามันต์ค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นจากพื้น มือข้างหนึ่งยังคนกดบาดแผลเอาไว้ ของเหลวกลืนสนิมทะเลักของมาจากปากแผลไม่หยุด ไบหน้าเขาดูขาวซีดจนน่ากลัว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็แทบไม่แสดงความอ่อนแอออกมาให้เด็กหนุ่มทั้งสองเห็น

“ตามเขาไป พ่อจะพาอามันต์ออกไปจากที่นี่เอง”

“ไม่ไหวหรอก” หลแย้งก่อนจะเดินเข้าไปหาอีกฝ่าย แต่วิกกลับรั้งข้อมือเขาไว้ เมื่อหันไปมองหน้าอีกฝ่ายก็เห็นว่าวิกกำลังสบตาพ่อของตน แม้แวตาสีอัญชันจะฉายแวววาดกมล แต่ก็ยังแฝงไปด้วยความเชื่อมั่น

เชื่อว่าพ่อของเขาจะไม่เป็นอะไร

เชื่อว่าพ่อของเขาจะช่วยพ่อของหลได้

เชื่อว่าทุกคนจะต้องปลอดภัย

เดือนหนาว

เมื่อเห็นดังนั้นหลีกหนีไปมองทรัพย์สินที่นอนหมดสติ เขาเป็นห่วง
พ่อของตนเองจับใจ วิถีคงไม่ต่างกัน แต่ถึงอย่างนั้นวิถียังคงเคารพ
การตัดสินใจของอามันต์

“ฝากพ่อผมด้วยนะครับ” หลบอยู่กับอามันต์

ชายผมสีดำเขมมาพยักหน้ารับคำเด็กหนุ่มแล้วก้าวเข้าไปในห้อง
ที่ไฟลุกท่วม ตอนนี้อยู่ไม่เหลือหลักฐานอะไรอีกแล้ว แต่เขาเชื่อว่าเด็กหนุ่ม
ทั้งสองคนต้องหาทางออกให้เรื่องนี้ได้แน่ๆ

ควันทนาคับังจนภาพเบื้องหน้าเลือนราง อามันต์ค่อยๆ เดิน
ไปด้านหน้าไม่สนใจไฟที่แผดเผาผิวหนัง เขาเพียงเดินตรงไปข้างหน้า
เรื่อยๆ จนเจอร่างคู้ตะขา ชายผู้มีเส้นผมสีน้ำตาล ชายที่สูญเสียทุกสิ่งไป
พร้อมกับเขา

อามันต์คุกเข่าลงบนพื้นแล้วพูดกับร่างที่นอนไม่ได้สติอยู่บนพื้น
“ทุกอย่างใกล้จบแล้วทรัพย์สิน”

หลและวิวิ่งตามรองผู้อำนวยการออกมา เมื่อเห็นแผ่นหลังของ
คนที่ตนเองตามอยู่ วิถีไม่รอช้า กระโจนไปด้านหน้าพร้อมวาดคมดาบไป
ยังเป้าหมายทันที แต่รองผู้อำนวยการเอนตัวหลบคมดาบพร้อมตัวัดขา
ใส่ร่างของวิ

วีเสียดลัททรุดเขาลงบนพื้นส่วน หลตั้งดาบขึ้นพร้อมพุ่งตรงใส่
รองผู้อำนวยการ เพียงพริบตา รองผู้อำนวยการก็เรียกเส้นด้ายสีดำ
ออกมาฉีกการเคลื่อนไหวของดาบเล่มงาม แต่ขณะที่ไม่ทันระวังตัว
หลก็ใช้กรงเล็บแหวกผ่านอากาศแล้วตะบลงบนไหล่รองผู้อำนวยการ

รองผู้อำนวยการร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดก่อนจะใช้ด้าย
สีดำรัดลำตัวหลแล้วเหวี่ยงอีกฝ่ายไปกระแทกชั้นหนังสือ หลังจากนั้นก็
ปล่อยลูกไฟสีน้ำเงินใส่ร่างเด็กหนุ่มทั้งสอง แต่วีใช้ไสยเวทห่อหุ้มแขน
ด้านขวาแล้วป้องกันการโจมตีนั้นได้ทันทั้งที แต่การกระทำนั้นก็ทำให้
แขนของวีถูกเปลวเพลิงคลอกจนเป็นแผลใหม่

หลยืนตัวเองขึ้นมาจากพื้น ง้างกรงเล็บแล้วกระโจนไปด้านหน้า
ขณะที่จับดาบให้มั่นแล้วพุ่งโจมตีรองผู้อำนวยการพร้อมกับหล ผู้ถูก
โจมตีใช้พลังไสยเวทเพื่อป้องกันการโจมตีพร้อมใช้ด้ายสีดำดึงชั้นหนังสือ
ให้ล้มใส่เด็กหนุ่ม การโจมตีอย่างรวดเร็วทำให้หลและวีต้องผละมือจาก
การโจมตีมาป้องกันตัวเอง แต่ระหว่างที่มุ่งความสนใจกับการป้องกัน
ตัวเอง เส้นด้ายสีดำก็พุ่งมารัดทั้งสอง

หลและวีพยายามทำลายเส้นด้ายที่พันธนากรของตัวเอง
แต่เส้นด้ายนั้นกลับรัดลำตัวแน่นขึ้นจนเคลื่อนไหวร่างกายไม่สะดวก รู้ตัว
อีกทีด้ายเส้นนั้นก็เหวี่ยงทั้งคู่ไปกระแทกกระจกหน้าต่างอย่างแรง ร่างทั้ง

เดือนหนาว

สองปะทะกระจกจนกระจกแตกเป็นเสี่ยง ร่างเด็กหนุ่มลอยออกนอกอาคาร แต่ก่อนที่ร่างจะปะทะพื้น วิกิร้ายใส่ยวดยานปกคลุมร่างตัวเองและหล ทำให้พวกเขาไม่ได้รับบาดเจ็บมากนัก

รองผู้อำนวยการมองภาพที่เกิดขึ้นจากด้านบนก่อนจะกระโดดลงมาด้านล่างอย่างนุ่มนวลราวกับแรงโน้มถ่วงไม่มีผลต่อเขา

หลและวิกิค่อยๆ พยุงตนขึ้นจากพื้น เตรียมตัวรับมือการโจมตีของบุคคลที่ยืนอยู่ตรงหน้า

บรรยากาศตกอยู่ในความเงียบครู่หนึ่ง มีเพียงเสียงลมหวีดหวิวและเสียงการต่อสู้ที่ดังมาจากที่ไกลๆ

เพียงพริบตาปลายนิ้วมือของรองผู้อำนวยการก็มีเส้นด้ายสีดำระโยงระยาง เส้นด้ายถูกขึงตึงไขว้กันไปมา จำกัดการเคลื่อนไหวของเด็กหนุ่มทั้งสอง หากขยับตัวเพียงนิดเดียวก็คงถูกเส้นด้ายเข็ญร่างกายหลและวิกิหยุดนิ่งอยู่กับที่ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วเสียจนพวกเขาไม่ทันตั้งรับ

แต่ถึงอย่างนั้นหลก็ยังพยายามขยับตัว ทำให้ร่างกายมีแต่รอยบาด เลือดค่อยๆ ไหลซึม ย้อมเสื้อผ้าให้เจือด้วยสีแดง

“ดิ้นรนต่อไปมีแต่จะเจ็บตัวเปล่า” รองผู้อำนวยการพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน แต่นั่นไม่ได้ทำให้หลหยุดการเคลื่อนไหว ตรงกันข้าม วิกิหนึ่งไปครู่หนึ่งก็เริ่มเคลื่อนไหวด้วยเช่นกัน

เด็กหนุ่มทั้งสองจับดาบให้มันแล้วพาดไปด้านหน้า การกระทำนั้นทำให้แขนของทั้งสองถูกเส้นด้ายบาดจนเลือดไหลทะลักแต่นั้นก็ช่วยปลดพันธนาการสีดำออกไปได้

เมื่อเห็นว่าการตรึงความเคลื่อนไหวไม่ได้ผล รองผู้อำวยการก็คลายเส้นด้ายสีดำแล้วโจมตีทั้งคู่ด้วยลูกไฟสีน้ำเงินนกวินราบ เปลวเพลิงมัจจุราชพุ่งตรงไปยังหล แต่วีเป็นฝ่ายก้าวเข้ามาขวางแล้วใช้สายเวทปิดป้องได้ทัน ขณะที่หลกระโจนขึ้นสูงแล้วจ้วงปลายดาบลงบนไหล่ขณะที่มืออีกข้างหนึ่งกดลำคอรองผู้อำวยการจนอีกฝ่ายล้มลงบนพื้น

รองผู้อำวยการใช้มือข้างหนึ่งเรียกเปลวเพลิงออกมาอีกครั้งเพื่อใช้มันโจมตีหลในระยะประชิด แต่การเคลื่อนไหวของรองผู้อำวยการช้ากว่าวีไปก้าวหนึ่ง วีใช้ดาบของตนปักลงบนมืออีกฝ่ายสกัดการโจมตีนั้นได้ทัน

รองผู้อำวยการตะเบ็งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด รู้ตัวอีกที่เขาก็นอนหงายอยู่บนพื้น ลำคอมีมือที่มีกรงเล็บแหลมคมสกัดการเคลื่อนไหว บนไหล่ข้างหนึ่งมีดาบรูปร่างงดงามปักอยู่ ส่วนฝ่ามืออีกด้านก็ถูกดาบหน้าตาคล้ายกันปักตรึงไว้กับพื้น เมื่อมองไปเบื้องหน้าก็เห็นดวงตาสีอัญชันและดวงตาสีเลือดนกวางโรจน์อยู่ท่ามกลางความมืด

เขาพลาดทำให้เด็กหนุ่มทั้งสองเสียแล้ว

เดือนหนาว

“มันจบแล้ว” วีเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

รองผู้อำนวยการไม่ตอบรับหรือปฏิเสธคำพูดของวี เขาเพียงหัวเราะในลำคออย่างไม่ใช่หระ

“ฉันมาช้าไปหรือเปล่า” เสียงๆ หนึ่งดังขึ้น เมื่อหันไปมองก็เห็นผู้อำนวยการยืนอยู่ไม่ไกล

รองผู้อำนวยการหันหน้ามองผู้มาเยือนก่อนจะเปล่งเสียงลอดไรฟัน “แกคิดผิดแล้วที่เข้ามาหยุดฉัน”

คำพูดนั้นเรียกให้ผู้อำนวยการปรายตาไปมองคนที่นอนอยู่บนพื้น “เรื่องเดียวที่ฉันคิดผิดคือการไวใจคนอย่างนาย” พูดจบเขาก็เดินตรงไปยังรองผู้อำนวยการ หลและวีที่เห็นดังนั้นจึงดึงดาบที่ปักอยู่บนตัวศัตรูออก “ได้เวลาจบเรื่องที่นายก่อไว้แล้ว” สิ้นคำพูด ผู้อำนวยการก็กระซากรองผู้อำนวยการขึ้นมาจากพื้น จากนั้นจึงหันไปพูดกับเด็กหนุ่มทั้งสองคน “ฉันจะจัดการเรื่องที่เหลือต่อเอง พวกนายไปจัดการเรื่องของนายเถอะ”

พูดจบผู้อำนวยการก็ถึงลากกิ่งพญาร่างรองผู้อำนวยการให้เดินตรงไปในทิศทางที่ยังคงมีเสียงการต่อสู้ดังระงม

“ไปกันเถอะ” วีพูดพร้อมกับเดินนำหลเข้าไปในหอสุมุดอีกครั้ง

ใช้เวลาไม่นานทั้งสองก็มาถึงห้องเก็บเอกสาร ตอนนีไฟสีฟ้า
นกพิราบมอดดับลงไปแล้ว เหลือเพียงเก้ากระดาษที่เกือบบนอยู่เต็มห้อง
และพวกเขาไม่พบร่องรอยของอามันต์และหรรณูเลย ความรู้สึกไม่ดีเริ่ม
ก่อตัวภายในใจ แต่ก่อนจะได้พูดอะไรออกไป หางตาของหล็กก็เหลือบไป
เห็นร่างโปร่งแสงของผู้หญิงคนหนึ่ง

ผู้หญิงคนเดียวกับที่เขาพบในฝัน

ภาพตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มทั้งสองหยุดเคลื่อนไหว

หญิงคนนั้นส่งยิ้มอ่อนโยนให้ทั้งคู่ แล้วเดินไปที่โหนดสักแห่ง

หลและวิหันมามองหน้ากันเล็กน้อย แล้วเดินตามร่างโปร่งแสง
ของหญิงคนนั้นไป หญิงปริศนาเดินออกจากห้องเก็บเอกสารย้อนมาทาง
ห้องเก็บหนังสือเก่า ออกมายังเคาน์เตอร์ก่อนจะเดินลงไปยังชั้นล่างสุด

มุมซ้ายของหอสมุดเป็นห้องสืบค้นที่นักเรียนห้องธรรมดามา
แวะเวียนมาเรียนห้องนี้บ้าง ส่วนภายในห้องสืบค้นมีห้องพักรออยู่ห้อง
หนึ่ง แต่เนื่องจากการสร้างอาคารใหม่ ห้องพักรอนี้จึงไม่มีคนใช้
รองผู้อำนวยการจึงเปลี่ยนมันให้เป็นห้องทำงานของตน เพราะ
รองผู้อำนวยการเองก็มีหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยภายในหอสมุดด้วย

ห้องของรองผู้อำนวยการดูผิวเผินก็ไม่ต่างจากห้องทำงาน
ธรรมดาๆ ห้องหนึ่ง แต่ภายหลังตู้เก็บเอกสารมีวงเวทสีน้ำเงินประทับอยู่

เดือนหนาว

หญิงคนนั้นเดินหายเข้าไปในวงเวทนั้น เมื่อหลและวิลลงตามไปก็พบว่าตนเองสามารถเดินผ่านวงเวทนั้นได้เช่นกัน ภายในวงเวทมีห้องๆ หนึ่ง เป็นห้องสีขาวสะอาดตา กลางห้องมีเตียงตั้งอยู่ อามันต์ยืนอยู่ปลายเตียง ขณะที่ทรัพย์สินคุกเข่าอยู่บนพื้น เขาประคองมือของร่างที่อยู่บนเตียงไว้แน่นแล้วซุกหน้าลงบนมือชาวซีด

หญิงที่อยู่บนเตียงคือหญิงที่ทั้งสองคนเห็นก่อนหน้านี้ ใบหน้ารูปไข่ของเธอซีดเขียวราวกับกระดาษ เส้นผมสยายไปทั่วเตียงสีขาวสลายต่างๆ ระโยงระยางเต็มร่าง รอบคอเธอมีสัญลักษณ์สีแดงหน้าตาแปลกประหลาดปรากฏขึ้น ร่างกายผอมผ่ายและชาวซีดจนเห็นเส้นเลือดใต้ผิวหนัง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังดูราวกับเจ้าหญิงนิทราผู้ดงาม

ทรัพย์สินเงยหน้ามองหล ดวงตาของเขาแดงกำราวกับเพลิงผ่านการร้องไห้มา “หลมหาแม่สิ”

หลยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้พบแม่อีกครั้ง แวตตาของเขาเริ่มสั่นระริกขณะที่เท้าค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้า ก่อนจะประคองมืออีกข้างของผู้เป็นแม่ขึ้นมา

ทันใดนั้นทุกคนก็รู้สึกราวกับมีคลื่นพลังงานพัดผ่านตัว เมื่อมองภาพเบื้องหน้าอีกที ภาพที่ทุกคนเห็นคืออลิยาในร่างโปร่งแสงเหมือนกับที่

หลและวีเห็นก่อนหน้าที่ เพียงแต่ครั้งนี้บนคอของเธอมีสายใยบางอย่าง
เชื่อมระหว่างกายหยาบและกายละเอียด

เธอปรายตามองสายใยที่พันนาการเธอไว้ด้วยสีหน้าเศร้า
สร้อย จากนั้นก็เอ่ยกับทุกคน “พันนาการเส้นนี้ทำให้ฉันไปไหนไม่ได้”

“คุณอยู่ที่นี้มาตลอด” ทรัพย์สินพูดด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

“ฉันอยู่ที่นี้ อยู่ตรงนี้ แต่ฉันไม่อาจอยู่กับคุณและลูกได้อีกแล้ว”

อลิยาประคองใบหน้าของอีกฝ่ายเอาไว้

“หมายความว่ายังไง” หลถาม

“หล แม่ตายไปนานแล้ว ร่างนี้เป็นเพียงเครื่องมือของจำ
วิญญาณของแม่เท่านั้น”

คำพูดของอลิยาทำให้ทุกคนเกือบล้มหายใจ แม้ใจหนึ่งจะรู้ดีอยู่
แล้วว่าอลิยาอาจจะไม่อยู่แล้ว เมื่อได้มาเห็นร่างอีกฝ่ายก็ทำให้
มีความหวังขึ้นมา แต่แล้วสิ่งที่อลิยาพูดก็พังความหวังนั้นลงในพริบตา

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” อามันต์เอ่ยถาม

อลิยาหลับตาลงครู่หนึ่ง จากนั้นทุกคนในห้องก็ได้เห็นภาพ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนั้น

เดือนหนาว

หลังจากรังสีมันต์ อลิยา และหรัญญ์ถูกไล่ล่าจนต้องมาหลบอยู่ในโกดังร้างแล้ว ทุกคนก็หลับไปด้วยความอ่อนล้า อลิยาตื่นขึ้นมา กลางดึก เธอเห็นหรัญญ์ที่มีอาการบาดเจ็บนอนอยู่ไม่ไกลจากเธอ

แต่รังสีมันต์หายตัวไป และที่เลวร้ายกว่านั้นคือทารกทั้งสองคนก็หายไปด้วย เมื่อสำรวจรอบๆ โกดังเธอก็พบเศษกระดาษใบหนึ่งตกอยู่ เธอเก็บขึ้นมาดูก็พบว่าเนื้อความในกระดาษระบุว่า อามันต์ตายแล้ว หากรังสีมันต์ไม่ยอมเสียลูกไปอีกคนให้พาลูกของหรัญญ์ไปมอบให้ตน

เมื่ออ่านจบ อลิยาก็รู้ทันทีว่านี่ต้องเป็นจดหมายที่ผู้บงร้ายพวกเธอส่งมาให้รังสีมันต์แน่นอน อลิยาเชื่อว่าหากเป็นสถานการณ์ปกติ รังสีมันต์คงไม่ทำตามคำสั่งนี้ แต่ตอนนี้เธอเพิ่งเสียคนรักของเธอไป จิตใจของเธอบอบช้ำขนาดไหนคงไม่มีใครรู้ หากเป็นอลิยาเองที่ต้องเผชิญสถานการณ์แบบนี้ เธออาจจะยอมทำตามคำบอกในจดหมายฉบับนั้นก็ได้

อลิยามองจดหมายอีกครั้งแล้วพบว่าบนจดหมายมีสถานที่นัดพบระบุอยู่ ที่นั่นคืออาคารแห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลจากโกดังร้างแห่งนี้มากนัก เธอกำเศษกระดาษใบนั้นแน่นแล้วรีบออกตามหารังสีมันต์ทันที

เมื่อมาถึงตาดฟ้าบนอาคารเธอก็เห็นร่างออรชรคุ่นตากำลังอุ้มเด็กสองคนอยู่เพียงลำพัง

ส่วนรังสีมันต์ที่เห็นอลิยาตามากก็แสดงอาการตกใจอย่างเห็นได้ชัด นัยน์ตาของเธอยังคงมีน้ำตาคลอ

“คืนหลวิชัยให้ฉันเถอะ” เธอขออ้อมรังสีมันต์

รังสีมันต์ส่ายหน้า ใบหน้าของเธอเปรอะเปื้อนคราบน้ำตา ดวงตาบวมแดงจนดูน่าสงสาร “ฉันทำไม่ได้ ฉันไม่เหลืออะไรแล้ว”

“ต่อให้คนพวกนั้นได้ตัวหลวิชัยไป เขาก็ไม่ปล่อยเธอกับคาวีไปหรอก” อลิยาพยายามเกลี้ยกล่อมอีกฝ่าย แต่จะเรียกว่าเกลี้ยกล่อมคงไม่ถูกนัก เพราะเธอคิดว่าคนพวกนั้นไม่มีทางปล่อยรังสีมันต์กับลูกของเธอไปอย่างที่บอกในจดหมาย

คำพูดของอลิยาทำให้รังสีมันต์ลั้งเล ใจจริงเธอรู้ดีว่าคนพวกนั้นไว้ใจไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็อยากลองเสี่ยงดู ตอนนี้เธอยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกของเธอปลอดภัย เธอเสียคนรักของเธอไปแล้ว เธอไม่อยากเสียแก้วตาดวงใจของเธอไปอีก แต่ถึงอย่างไรสิ่งที่เธอทำก็ไม่ใช่ว่าเรื่องถูกต้อง

ขณะที่รังสีมันต์กำลังลังเล อลิยาก็ตกใจโอกาสนี้พุ่งตัวไปด้านหน้าแล้วคว้าตัวหลวิชัยมาไว้ในอ้อมกอด รังสีมันต์ที่เห็นเด็กน้อยถูกคว้าไปก็ตกใจและรีบถอยหลังเพื่อไม่ให้อลิยาคว้าคาวีไปอีกคน

เดือนหนาว

ทันทีได้นั้น ด้ายสีดำเส้นหนึ่งก็แหวกทะลุอากาศวัดใส่ร่าง รังสิมันต์ แรงปะทะทำให้รังสิมันต์เสียหลักตกลงจากอาคาร อติยาภาพ รีบเข้าไปคว้าตัวรังสิมันต์ไว้ทันที แต่มือข้างหนึ่งของเธอยังโอบลูกน้อยไว้ในอ้อมกอดทำให้ไม่มีแรงมากพอจะดึงรังสิมันต์ขึ้นมา

“ฝากควาวิด้วย” รังสิมันต์พุดทั้งน้ำตาพลางยื่นลูกน้อยไปแนบอกอติยา

“ไม่นะ” อติยาพยายามจะยื้อรังสิมันต์ไว้ แต่เพียงเสี้ยววินาที เธอก็เห็นด้ายสีดำขยี้ข้อเท้ารังสิมันต์แล้วกระซากไปด้านล่างอย่างรวดเร็ว วินาทีที่มือของรังสิมันต์กำลังหลุดร่วงลงไป อติยาทำได้เพียงควาร่างควาวิที่รังสิมันต์ยื่นมาแนบอกเธอ

ภาพรังสิมันต์ที่กำลังร่วงลงไปข้างล่างทำให้เธอต้องหลับตา เมื่อลืมตามาอีกครั้งเธอก็เห็นร่างเพื่อนสาวนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นห่างออกไปไม่กี่ไกลมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่

รองผู้อำนวยการโรงเรียนตักศิลา

อติยารู้ดีว่าเธอคงเหลือเวลาอีกไม่มาก เธอจึงหนีลงไปจากตึกนั้นแล้วพาเด็กทารกทั้งสองไปซ่อน ก่อนจะใช้ไสลเวทเขียนจดหมายไปบอกที่ซ่อนของเด็กทารกกับหรัญญู

เธอใช้เวลาที่เหลืออีกเล็กน้อยหลอกล่อรองผู้อำนวยการให้ออกห่างจากลูกของเธอ แต่ระหว่างที่เธอกำลังหนีเข้าไปในตรอกเล็กๆ ของเมือง เธอก็ถูกเปลวไฟสีน้ำเงินนรกพิราบโจมตีเสียก่อน ร่างของเธอล้มลง กระแทกพื้นทันที

เธอรู้สึกว่าเธอไม่สามารถควบคุมร่างกายได้อีกต่อไป เปลือกตาหนักอึ้ง แขนขาที่ไร้เรี่ยวแรง สายตาของเธอเหลือบไปเห็นรองผู้อำนวยการกำลังเดินตรงมาทางเธอ

“เก่งนักนะทำให้เรื่องวุ่นวายขนาดนี้ คงไม่อยากจากไปสบายๆสินะ” พุดจบบรองผู้อำนวยการก็ร้ายอาคมบางอย่าง ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกร้อนผ่าวบริเวณคอ ไม่นานก็มีสัญลักษณ์สีแดงปรากฏรอบคอเธอ เธอรู้จักสัญลักษณ์นี้

สัญลักษณ์นี้คืออาคมสลักวิญญาณ

เมื่อมนุษย์หมดลมหายใจ วิญญาณและร่างจะแยกออกจากกัน แต่ด้วยอาคมนี้จะสามารถสลักวิญญาณให้อยู่ในร่าง แม้จะฟังดูเป็นเรื่องดี แต่ความจริงแล้วสิ่งนี้ไม่ต่างกับการขังวิญญาณไว้ในกรง วิญญาณนั้นจะต้องทุกข์ทรมานกับการติดอยู่ในกรงขัง ไม่สามารถไปยังภพภูมิของตนเองได้ ทั้งยังต้องทรมานกับอาคมที่กัดกร่อนตนเอง

จากนั้นเธอก็หมดลมหายใจ

เดือนหนาว

แต่เธอไม่อาจไปไหนได้

กลับมามีชีวิตไม่ได้

แต่ก็ตายไม่ได้

ความหวังเดียวที่จะหลุดพ้นจากความทรมานนี้คือการมีใครสักคนปลดปล่อยเธอ ทำลายพันธนาการที่เชื่อมโยงระหว่างวิญญาณและร่างของเธอ

แต่กว่าจะมีวันนั้น เธอคงต้องจมอยู่กับความทรมานนี้ไปอีกนานแสนนาน

ความทรงจำของอลิษาช่วยปะติดปะต่อเรื่องราวในอดีต แต่นอกจากเรื่องราวที่เห็นแล้วทุกคนยังสัมผัสได้ถึงความรู้สึกทรมานที่อลิษาต้องพบเจอ

ภาพทุกอย่างกลับมาเป็นเหมือนเดิม

กายละเอียดของอลิษาหันมาสบตากับวี “รังสีมันตรึงลูกมกนนะ คาวี”

วีไม่ตอบอะไร เขาเพียงพยักหน้าให้อีกฝ่าย เพียงความทรงจำเมื่อครู่ก็บอกเขาอย่างชัดเจนแล้วว่าแม่รักเขามากเพียงใด

เขาไม่มีอะไรค้างคาใจอีกแล้ว

อลิยาคุกลงเบื่องหน้าเหรียญแล้วประคองใบหน้าอีกฝ่ายไว้ก่อน จะจรดหน้าผากของตนลงบนหน้าผากอีกฝ่าย ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรของ มา แต่พยายามซึ่มซับช่วงเวลาสุดท้ายที่จะได้อยู่ด้วยกัน

เหรียญและอลิยาหันมาสบตาหลเป็นเชิงเรียกหลให้มาหา พวกเขา แล้วสองพ่อแม็กโอบกอดลูกของตนไว้

วิมองภพนั้นพลางคลี้มออกมาน้อยๆ ไม่นานก็สัมผัสได้ว่ามี แรงบีบที่หัวใจเมื่อหันไปมองก็พบอามันต์กำลังกุมไหล่เขาไว้ เขาจึงหัน ไปยิ้มให้ผู้เป็นพ่อ พวกเขายินดีกับการพบกันของทั้งสามคน แต่ขณะเดียวกันก็รู้ดีว่านี่เป็นการพบเพื่อจาก เพราะแท้จริง อลิยาไม่ได้มี ชีวิตอยู่แล้ว

อลิยากระซิบอ้อมกอดของตนเป็นครั้งสุดท้าย “แม่ต้องไปอยู่ใน ที่ที่แม่ควรอยู่แล้ว” เธอค่อยๆ คลายอ้อมแขนออกแล้วส่งยิ้มให้คนในห้อง เป็นครั้งสุดท้าย “ได้เวลาจบเรื่องทุกอย่างแล้ว” เธอพูดพลางปรายตามอง สายใยที่พันนาการเธอแล้วหันไปสบตาหล

หลหลับตาลงครู่หนึ่ง ใช้เวลาทำใจ เวลาเขาได้ใช้ร่วมกับแม่มัน ช่างน้อยนิด แต่ถึงอยากให้แม่อยู่ต่อเพียงใด นั่นก็เป็นเพียงความเห็นแก่ ตัว และเขาไม่อยากให้แม่ต้องทรมานมากกว่านี้แล้ว หลลืมตาขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะแปรจึ้นบคอให้กลายเป็นดาบ

เดือนหนาว

เขาหันไปมองผู้เป็นพ่อ

เหรียญหลับตาลงคล้ายกับว่ากำลังทำใจอยู่ครู่หนึ่ง ไม่นานเขาก็ล้มต่าขึ้นมาแล้วพยักหน้าให้กับหล ทั้งสองหันไปมองอลิยาเป็นครั้งสุดท้าย ไบหน้าของเธอยังคงซีดเดียวแต่มีรอยยิ้มงดงามประดับอยู่บนนั้น รอยยิ้มอบอุ่นที่ทั้งสองคนจะจดจำไปตลอด

หลหายใจเข้าเฮือกใจแล้วพินดาบลงบนพื้นธนาการเส้นนั้น

ทันทีที่ถูกดาบวาดผ่าน เส้นใยพันธนาการก็เริ่มแตกสลาย เช่นเดียวกับกายหยาบแลกายละเอียดของอลิยาที่ค่อยๆ สลายกลายเป็นละอองสีขาวจนวนร่างทั้งร่างหายไป เหลือเพียงความว่างเปล่า

หลก้มหน้ามองพื้น ปาดหยาดน้ำบนดวงตาที่ทำให้ภาพพว่เบลอ ครู่หนึ่งก็รู้สึกว่ามีใครบางคนเข้ามาโอบไหล่เขาเพื่อปลอบประโลม เมื่อหันไปมองก็เห็นดวงตาสีอัญชันที่เขาคุ้นเคย เขาจึงคลี่ยิ้มน้อยๆ พลงเอื้อมมือไปแตะมือที่วางอยู่บนไหล่ แม้จะไร้บทสนทนา แต่ทั้งสองรับรู้ความรู้สึกของอีกฝ่ายผ่านความเงียบงัน

ทั้งสี่เดินออกจากหอสมุดแล้วมุ่งตรงไปยังทิศทางที่หลและวีเคยได้ยินเสียงการต่อสู้ แต่ทว่าตอนนี้เสียงการต่อสู้เงียบลงไปแล้ว

นั่นหมายความว่าธชา ผู้อำนวยการและจันทร์คงควบคุมสถานการณ์ไว้
เรียบร้อยแล้ว

เมื่อไปถึง ก็พบคนจำนวนมากนั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น หนึ่งในนั้นมี
รองผู้อำนวยการที่ร่างกายสะบักสะบอมกับคนในไสยเวทชาวจำนวนหนึ่ง
บางคนเป็นคนที่หลและวิคุ่นหน้าค่าตาเป็นอดี คนพวกนั้นคงเป็นคน
ของรองผู้อำนวยการ ไม่น่าเชื่อว่าคนเพียงเท่านี้จะทำให้เรื่องราวยุ่งเหยิง
มากขนาดนี้

แต่สุดท้ายมันก็จบลงแล้ว

ส่วนธชา ผู้อำนวยการและจันทร์กำลังยืนเฝ้าหนอนปอนได้
พวกนั้น ทั้งสี่คนจึงเข้าไปสมทบ

“จะทำยังไงกับคนพวกนี้” อามันต์เป็นฝ่ายเอ่ยถาม

“ใช้คำสาปครับ” จันทร์เป็นคนตอบ

แต่คำตอบของจันทร์สร้างข้อสงสัยให้ใครหลายๆ คน

“หมายความว่ายังไง” ผู้อำนวยการเป็นฝ่ายถาม

“ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ชาวลับแลแทบไม่เคยบอกใครมา
ก่อน” จันทร์เว้นจังหวะพูดครู่หนึ่งแล้วจึงอธิบายต่อ “ศิลาที่ฝังอยู่ใน
ดวงตาพวกเรามีอำนาจพิเศษที่จะคอยปกป้องผู้ที่ถือครองและสยบ

เดือนหนาว

พลังชั่วร้ายได้ ดังนั้นตลอดเวลาที่ศิลาฝังอยู่ในดวงตา พลังบางอย่างของพวกเราจึงถูกสะกดไว้”

วีฟิงค์รู้หนึ่งแล้วจึงตั้งคำถาม “นอกจากความสามารถเรื่องการเห็นนิมิตแล้ว ชาวลับแลยังมีความสามารถอื่นด้วยหรือ”

จันทร์พยักหน้า “ครับ แต่ไม่ใช่พลังอย่างไสยเวทขาวหรือดำ แต่เป็นการมอบคำสาป และเป็นคำสาปที่ใช้ได้เพียงครั้งเดียว ข้อจำกัดอีกอย่างหนึ่งคือ คำสาปจะได้ผลเมื่อเราระบุตัวตนและเห็นเป้าหมายอย่างชัดเจน สำหรับพวกเรามันเปรียบเสมือนไฟไบเบสุดท้ายที่ไว้คุ้มครองตนเอง จึงแทบไม่เคยบอกความลับนี้กับใคร ที่ผ่านมา ผู้ถือครองพลังนี้มักมอบคำสาปให้กับชนเผ่าที่อาจเข้ามารุกราน แต่พ่อของผม เขาเลือกที่จะสาปให้ดารินไม่มีอำนาจถือครองศิลา เธอจะได้ไม่ถูกคนอื่นหมายปองดวงตา”

“จันทร์ ถ้านายไม่อยากใช้คำสาปนั้นกับเรื่องนี้ก็ไม่ใช่ไรนะ”
ผู้อำนวยการเอ่ยออกมา เขารู้ดีว่าโรงเรียนตักศิลาซึ่งศิลาจากจันทร์มาอย่างร้ายกาจโดยที่จันทร์เองไม่ได้ตกลงปลงใจ แต่ถึงอย่างนั้น เมื่อเกิดเรื่องวิกฤต จันทร์ก็ยังอาสาใช้พลังของตนแก้ไขปัญหานี้ มันทำให้เขาอดละอายใจไม่ได้

“ผมคิดดีแล้วครับ ไม่ใช่แค่เพื่อคุณ แต่เพื่อที่คนพวกนี้จะไม่สามารถก่อเรื่องุ่นวายได้อีก” จันทร์ยังคงแน่วแนในทางที่ตนเองเลือก

เมื่อเห็นจันทร์มันใจในสิ่งที่เขาจะทำก็ไม่มีใครคิดจะห้ามอีก

“แล้วจะใช้คำสาปนั้นยังไง” หลตาม

จันทร์หันไปมองเหล่าคนที่ถูกจับตัวไว้ “ผมขอสาปให้
รองผู้อำนวยการและเหล่าคนติดตามของเขาไม่สามารถใช้พลังวิเศษใดๆ
ได้อีกต่อไป”

“ไม่! แกจะทำอย่างนั้นไม่ได้!” รองผู้อำนวยการตะเบ็งเสียงใส่
จันทร์ทันที

“ไม่ทันแล้วครับ ทันที่ที่ผมเอ่ยปาก คำสาปก็เริ่มทำงานแล้ว”

ตอนนั้นเองที่รองผู้อำนวยการรู้ว่าเขากลายเป็นเพียงคน
ธรรมดาเสียแล้ว

และแล้วเรื่องราวที่ยืดเยื้อยาวนานกว่าสิบหกปีก็ดำเนินมาถึง
ตอนจบ สิ้นสุดความบาดหมางระหว่างไสยเวทขาวและไสยเวทดำ

ขอบคุณ

ขอบคุณครอบครัวที่สนับสนุนทุกๆ ค่าใช้จ่ายตลอดมา

ขอบคุณอาจารย์สาขาวรรณกรรมสำหรับเด็กทุกท่านที่มอบความเมตตาและช่วยให้ความรู้มาตลอดระยะเวลาสี่ปี โดยเฉพาะอาจารย์อนุสรณ์ ดีไหว ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาในวิชา วด 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก ที่คอยดูแล ให้คำปรึกษา และเคี่ยวเข็ญจนผลงานชิ้นนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอบคุณเพื่อนๆ ในสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กๆ สำหรับมิตรภาพและกำลังใจที่มีให้กันเสมอ

ขอบคุณภุชกรที่คอยให้คำปรึกษาและกำลังใจตลอดระยะเวลาการเขียนผลงานชิ้นนี้

และสุดท้าย ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความสนใจและหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน ขอขอบคุณจากใจจริง

